

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SYLVIA MERCEDES

WAR BRIDE

RUTHLESS. BLOODTHIRSTY. KILLER.
AND NOW? HER HUSBAND.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

WÖR BSÜR ÜŞ

© 2024 Sylvia Mercedes FireWyrM

Books tarafından yayımlanmıştır

www.SylviaMercedesBooks.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, fotokopi, kayıt gibi herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bunun tek istisnası basılı incelemelerdeki kısa alıntılardır.

Bu kitap bir kurgu eseri içermektedir. İsimler, karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Fay Lane tarafından kapak tasarımı

AYRICA SYLVIA MERCEDES TARAFINDAN

Sylvia'nın tüm kitaplarını ve onları nerede bulabileceğinizi şu adreste görün

www.sylviamercedesbooks.com/books

SHADOM KRALININ GELİNİ

[*Gölge Kral'ın Gelini*](#)

[*Gölge Kralın Gölge*](#)

[*Kral'ın Kalbi'Yemini*](#)

MARBRIDE

WarBride

(devamı gelecek)

MUM IŞIĞINDA VE GÖLGELİKLERDE

[*Ay Ateşi Gelini*](#)

[*Güneş Ateşi Kralı*](#)

[*Kurtlar ve Gardiyanlar*](#)

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[*Büyülenmiş*](#)

[*Büyülenmiş*](#)

[*Dolanmış*](#)

[*Hapsedilmi*](#)

[*Ş*](#)

[*Köleleştiril*](#)

[*miş*](#)

ROSEMARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

Hırsız

Tutsak

Wraith

VENATRIX GÜNLÜKLERİ

Gölgelerin Kızı

Kaderin Vizyonları

Kötülüğün Yolları

Ruhların Dansı

Tozun Gözyaşları

Zehir Kraliçesi

Kabusların Tacı

NOVELLALAR

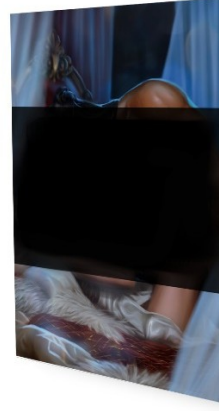
Gümüş ve Sırlar Carabosse ve İğ

Büyüsü

Bu, kaçış arayanlar için.

SUBSCRIBE TO MY
READER GROUP FOR
SPICY CHARACTER
ART, FREEBIES,
AND MORE!

[Buradan kaydolun ve karakter resminin tadını çıkarın](#)

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ
DÖRDÜNCÜ BEŞİNCİ
ALTI ALTINCI YEDİ
SEKİZ DOKUZ
ONUNCU ON ON ON
ON BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜMBİRİNCİ ON
İKİNCİ ÜÇ ON DÖRT
BEŞ
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM İKİ SEKİZ
ON DOKUZ BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI YIRMI ÜÇ
BÖLÜM YIRMI BÖLÜM
YIRMI YIRMI YIRMI BİR
DÖRT BEŞ SONSÖZ

Sylvia Mercedes'ten Daha Fazlasını
Keşfedin Yazar Hakkında

PROLOGUE

Parmaklıklı kapı, bir cesetten koparılmış bir ruh gibi protesto çığlıkları atarak pat diye açılıyor. Vücudumdaki her kemikte yankılanan bir gürültüyle kafesin kenarına çarpıyor. Kollarımı başımın üzerine atarken boğazımdan kaçan çığlığa engel olamıyorum.

Eller içeri uzanıyor: büyük, soluk tenli ve uçları siyah pençeli. Kavrayan, hevesli, açgözlü eller. En son o açıklıktan uzandıklarında, genç bir rahibi yakaladılar onu bir kafir gibi çırpınarak ve küfrederek dışarı sürüklediler. Hiçbirimiz onları durdurmaya çalışmadık, hiçbirimiz yardım etmeye çalışmadık. Böyle acınası bir direnişin ötesindeyiz.

Bu yüzden o eller omzuma ve önüne sertçe yapıştığında, o pençeler pelerininin sert kumaşını etime girdiğinde, kimse beni savunmak için harekete geçmediğinde şaşırıyorum. Ne yalvarma ya da yakarma zahmetine katlanıyorum ne de mahkûm arkadaşlarıma son bir kez umutsuzca bakıyorum. Bana yardım edemezler. Kimse edemez. Artık edemez.

Dilimi tutuyorum, son çığlığım hâlâ boğazımda düğümleniyor. Şu an tek umudum, beni esir alanların benim için planladıkları her neyse bunun çabucak gerçekleşmesi. Fae'ler ve tutsakları hakkında hikayeler duymuştum, günlerce süren eziyet ve işkence hikayeleri. Çarmıha germeler ve kan akıtmalar, ölenlerin çığlıklarıyla iğrenç bir uyum içinde şarkı söyleyen vahşi figürlerle çevrili büyük yanan ateşler. Babamın salonunda bu tür hikayeleri dinlerdim, dehşetin ve kanın tadını çıkarırdım, ozanın ağzından çıkan her kelimeye asılırdım. Kahramanın beyaz atıyla gelip ateşleri devireceği, düşmanları yok edeceği, tüm kötülükleri düzeltereği anı beklerdim.

Bu dünyada böyle kahramanlar kalmadı. Bu acı gerçeği zor yoldan öğrendim. Beni kurtaracak beyaz atlı bir şampiyon yok. Eğer ben kendimi kurtaramazsam, kimse kurtaramaz.

Ama Aural'e'yı kurtaramadım. Onu aldılar. Kız kardeşimi. Onu aldılar ve çığlıkları vahşi kükremelerle boğulana kadar dinlemekten başka bir şey yapamadım.

Şimdi bende.

Sonumla cesaretle yüzleşmeye kararlı olsam da vücudum isyan ediyor. Kafesten çıkarılırken dizlerimin bağı çözülüyor ve titreyen bir yığın halinde yere yığılıyorum. Gürültülü sesler bilmediğim bir dilde ve omzumdaki kavrama anlık olarak serbest kalıyor, sadece o uzun parmaklar başımın üstündeki saçlarda hırlıyor. Acı veren bir anahtar ve tekrar ayağa kalkıyorum.

"Marş!" diye hırlıyor kulağıma yakın bir ses. Harekete geçmeye zorlanarak, çalkalanan kalabalığın içinde sendeliyorum. Etrafımda tuhaf yüzler beliriyor. Bazıları iğrenç, kâbuslardan doğmuş canavarlar gibi, yeşilimsi benekli derileri, sızan siğilleri ve gıcırdayan dişleriyle. Diğerleri ise çok güzel; mükemmel bir şekilde yontulmuş, gözleri kamaştıran ve duyuları sarhoş eden cazibeler yayan kusursuz maskeler. Bu varlıklar açık ara daha korkunçtur. Birbirleriyle konuşuyorlar, hem canavarlar hem de insanlar, beni işaret ediyorlar, çeşitli özelliklerimi gösteriyorlar, gözleri ise müstehcen bir değerlendirmeye vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Her şey çok fazla. Kulaklarımda çok fazla ses, gözlerimin önünde yüzen çok fazla yüz, burun deliklerimde kan kokusu ve dilimi kaplayan acı dehşet. Bir iskeleye çıkan sekiz eğri basamağın dibine ulaşıyoruz. Çok büyük, çok aşılmaz görünüyorlar. Duruyorum, ayaklarımın itaat etmesini sağlayamıyorum.

Önemli değil. Başımdaki el pelerininim ve cüppemin arkasına doğru kayıyor, beni iskelenin tepesine doğru itiyor ve orada kabaca öne doğru savruluyorum. Pelerininim tokası yırtılıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseliyor. Çenemi sıkarak dik durmaya çalışıyorum ve etrafıma bakarken yüzümdeki vahşi saç tellerini silkeliyorum. Burada yalnızım; esir arkadaşlarımdan vahşileşmiş cesetleri bana eşlik etmiyor. Aurae'den iz yok.

"Ayağa kalk," diye hırlıyor pençeli yaratık. Merdivenlerin başında duruyor, pelerininim hâlâ avucunun içinde. Öne doğru saldırgan bir adım attığında, ayaklarımı altına almak ve dik durmak için acele ediyorum. Eğer bu benim sonum olacaksa, bundan korkup kaçmayacağım. Ben savaşçıların ve kralların kızıyım. Ölümle onurlu bir şekilde yüzleşeceğim.

Bu yüzden o acımasız kalabalığın önünde, elbisemdeki her yırtığın, vücudumu morartan her çürüğün ve saçlarımı keçeletiren kurumuş kanın acı verici bir şekilde farkında olarak kendimi destekliyorum. Omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırıyorum, sanki şu anda bile üzerimde bir kraliçe tacı ve kraliyet ipeğinden cüppeler varmış gibi. Yavaşça dönerek, darağacını çevreleyen tüm o alaycı yüzleri inceliyorum. Beni parçalamaya ve kanımı içmeye hazır görünüyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Beni altına işeyecek kadar korkuttukları için onlardan nefret ediyorum. Benden önce kız kardeşimi aldıkları için onlardan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Onları toplayabildiğim tüm güç ve öfkeyle. Nefret benim kalan tek kalkanım.

"İşte, kardeşlerim!" diye kükrüyor arkamdaki yaratık, pelerinimi korkunç elleriyle tutan, sesi hırıltıların ve hırıltıların gürültüsünün üzerinde yükseliyor. "İşte insan kadınlığının güzel bir örneği!" Bilmediğim ama kulağıma çarptıkça anlayabildiğim kelimelere dönüşen garip bir dilde konuşuyor. "Onu kazanacak kadar şanslı bir adam için lezzetli bir savaş gelini. Onun için ne verirsiniz, vahşilerim?"

"Beş gümüş hedik!" diye bağırان bir ses hemen iskelenin yükseldi.

"On!" diye hırılıyor bir başkası sağdan.

Başka bir ses ve bir diğeri, birbiri ardına ve körelmiş beynim nihayet neler olduğunu anlayana kadar teklif yirmi gümüşe çıktı. Aman Tanrım. Öldürülmeyeceğim. Satılacağım.

Bir gelin olarak.

1
ILSEVEL
24 saat önce

Keçi kanından bir damlacık yaşla çatlamış kurban taşının üzerinden akıyor. Tuhaf bir şekilde büyülenmiş bir halde yavaş ilerleyişini izliyorum. Levhanın kenarına doğru sızıyor, bir an duraksıyor görünüyor, sonra kanlı bir çizgi halinde akarak sonunda sunağın tabanının etrafına açılmış olukta birikiyor. Bakır kokusu burun deliklerimdeki tütsü sızısına karışıyor. Dudağım hafifçe kıvrılıyor, ağırbaşlı dua örtümün arkasına saklanıyorum.

Sonra derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bundan sonra geleceğini bildiğim şeye hazırlanıyorum.

Bir darbe gibi çarpıyor; kutsal duaların korusu etrafımda patlıyor, duyularımı sele boğuyor. Yüzümü buruşturarak başımı eğiyorum. Tek umudum midemin bulanması yerine vakur ve saygılı görünmek. Tabii ki, iki düzine dindar sestten oluşan bu toplulukta, akordu *biraz bozuk* olan bir ses var. Diğerlerinden ayrı olarak duyduğum kişi o. Sadece benim için kişisel bir solo söylüyor da olabilir. Başka bir şeye konsantre olmak imkansız.

İlk kez değil, vaftiz günümde bana şarkı söyleme yeteneğini bahşeden tanrılara yönelik lanetlerimi geri alıyorum. Eminim bunu yaparken gülüyorlardı, kulaklarımın mükemmel olmayan ses tonundan ne kadar sık rahatsız olacağını düşünerek eğleniyorlardı. Bana kalırsa yaramaz bir hediye. Elbette, insanlar şarkı söylememi duymaktan hoşlanıyor. Elbette, elimi her enstrümanı çalabilirim. Ne olmuş yani? Herkes biraz çabayla aynı şeyi yapmayı öğrenebilir. Tanrıların neden bu işe karışma ihtiyacı hissettiklerini anlamıyorum. Tabii babama inat olsun diye değilse.

Bana Kral Larongar'ın gençken bir arayışa çıktığını söylediler - o zamanlar sadece bir prensmiş, hem de bugün olduğu gibi bir hükümdar değil, küçük bir oğul. Güya Helesatra Dağı'nın zirvesine tırmanmış, orada uyuyan ejderhayı yenmiş ve gelecekteki soyu için tanrılardan hediye alma hakkını talep etmiş. Hiç şüphesiz tanrıların, hırslarına göre kullanabileceği faydalı türden hediyeler vereceğini umuyordu. Bir savaş hediyesi,

Özellikle. Strateji yeteneği de kabul edilebilirdi. Hatta büyücülüğe karşı bir yakınlık bile olabilirdi. Heyecan verici bir şey. İlahi vasiyete layık bir şey.

Onun yerine bize sahip oldu: Gün gibi güzel olan ağabeyim Theodre; duygularından baş ağrısı çeken ablam Faraine; ve bir rüya gibi dans eden küçük kız kardeşim Aurae.

Bir de ben varım. Şarkı söylediğimde ya da bir enstrüman çaldığımda insanlar kafalarında güzel resimler görüyor. Biraz dağa tırmanmaya ve ejderha öldürmeye değer mi? Belki de değmez.

Her yeni hediye ortaya çıktığında babamın hayal kırıklığına uğradığını söylemek, kalbinde uyandırdığımız tiksintinin seviyesini anlatmaya yaklaşmaz. En azından benim yeteneğimi her zaman biraz daha beğenirdi; beni saray ziyaretçilerine gösteri yapmam için koşturabilirdi.

Ancak sonunda, onun gözünde tek bir nihai amaca hizmet edebilirdim: bir gelin. Alınıp satılacak bir meta, diğer kralları ittifak kurmaya ikna etmek için seçkin bir meyve.

Tam da böyle oldu. İşte tam da bu yüzden kendimi şu anki konumumda, bu sunağın önünde diz çökmüş, kesilmiş bir keçinin kalıntılarının kanla lekelenmiş bir sunak taşında yanışını izlerken buluyorum. Yeni kocam beni almaya ve krallığına götürmeye gelmeden önce Kızlık Yolculuğumun ayinlerini tamamlıyorum.

Rahiplerle birlikte şarkı söylemem gerekiyordu. Ne de olsa bu ayin benim için kutsal ve önemli bir an. Ama şarkı söylemeyeceğim. Kelimeleri ağzıma almaktan fazlasını yapmayacağım. Dua örtümün tüllü kıvrımlarından dışarı bakarak, dilekte bulunmak için burada bulunduğum tanrının heykelini inceliyorum. Lamruil'in siyah bir mermer bloğa oyulmuş çehresi sert kenarlı ve sert, rahatsız edici uzunluktaki dişleri yüzünü buruşturmuş. Karanlıklar Tanrısı - düğünüm için kurban vermem gereken yedi tanrıdan ilki. Hac yolculuğunda ziyaret edilecek en neşeli tapınak değil ama önemli bir tapınak. Gelin odamın karanlığında ben ve müstakbel damadım arasında bazı şeyler olmak üzere.

Aceleyle bakışlarımı tanrının sert bakışlarından ayırıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ama faydası yok; müstakbel kocam zihnimde beliriyor. İri yarı, kaya derili. Gerçek bir dağ gibi adam. İnsan değil; bu yeterince nahos olurdu.

Hayır, babamın benim için seçtiği koca bir *trol*.

"Baş rahip şarkı söylemediğini biliyor."

İrkilerek, yanımda diz çökmüş olan kız kardeşime dönüyorum. Aurae'nin yüzü, peçesinin ince kumaşının ardında görebildiğim kadarıyla, dindarlığın resmiydi. Ama gözleri parlıyor, baş rahibe kaymadan önce hızlı, yan bir bakışla beni yakalıyor. Sunağın uzak tarafında duruyor, kurban kanıyla lekelenmiş kollarını başının üzerinde büyük bir V şeklinde açmış. Ancak sert bakışları bana sabitlenmiş. Kadim alnının her kırışığına onaylamama damgasını vuruyor. Kardeşlerine dua ettirmeye devam etse de, bu ifadede tapınmaya dair hiçbir şey yok.

"Peçemin arkasından beni göremez," diye fısıldıyorum biraz . "Önemli olduğunu sanmıyorum." Aurae daha yakına eğiliyor, böylece Kulağıma. "Lütfen İlsevel, şarkı söylemeye çalış. Düğününüzden ziyade cenazenize gibi görünüyorsunuz."

"Belki de öyleyimdir. Tek bildiğimiz, trollerin düğün gecelerinde gelinlerini ."

Aurae gülümsemesini gizlemek için çenesini eğiyor, gerçi tamamen şaka yapmıyorum. "Gölge Kral yeterince nazik görünüyordu," diye ısrar ediyor. "En azından Faraine onun iyi bir koca olacağına inanıyor."

"Bırakalım Faraine onunla evlensin o zaman," diye mırıldandım. Aceleyle kur yaptığım dönemde, korkunç talibimin benim yerime ablamı seçeceğini umduğum kısa bir an olmuştu. Gelişinden sonraki ilk gece ikisini birlikte dans ederken görmüştüm. Sessiz, ciddi Faraine'den alışılmadık bir şekilde etkilenmiş görünüyordu.

Ancak sonuçta benimle ittifak kurmasının daha iyi olacağını biliyordu: Larongar Cyhorn'un en sevdiği kızı. Kralın gözbebeği.

Dua ile kenetlenmiş ellerimi sıkıca sıkıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Bir zalimin gözdesi olmak para kazandırmıyor. Uzun vadede değil. Kaderimin böyle olacağını başından beri biliyordum. Benim gibi bir kadının, bir kral kızının kaderi bu. *Prenses*. Tanrılar, bu unvandan nasıl da nefret ediyorum! Prenses bir insan değildir, bir birey değildir. O bir temsildir. Gücün, sadakatin. Gerektiğinde tüm ulusların. O, kudretli adamların takdirine göre kullanılacak bir araçtır. Babam gibi adamların. Gölge Kral gibi adamlar.

"Neden yüzünü öyle buruşturuyorsun?" Kaşları çatılan Aurae, beni daha yakından incelemek için namaz örtüsünü geriye itiyor.

"Yüzümü buruşturmuyorum." Dudaklarımı sıkıyorum ve çenemi rahibe doğru uzatıyorum. "Burada dua ediyoruz, unuttun mu?"

"Ilsie . ." diye uyarıcı bir tonda söze başlıyor ama ne diyeceğini duyamıyorum, çünkü kolumdaki bir çekiştirme dikkatimi çekiyor. Ondan diğer omzumda beliren genç bir çömezin yuvarlak yanaklı yüzüne dönüyorum. Bana bir kâğıt uzatıyor. Kaşlarımı çatarak kabul ediyorum ve parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum. Bu kutsal törenin ortasında kim bana bir mesaj gönderebilir ki? Silahlı muhafızlarımın kaptanı Wulfram olmadığı kesin. Baş rahibin gazabını göze alamayacak kadar dindar biri.

Rahibin bana dikilmiş keskin gözlerinin farkında olarak, notu sunak parmaklığının arkasına bırakıyorum, fiskeyle açıyorum ve kurban ateşinin dans eden ışığında içindekileri aceleyle tarıyorum:

Ilsevel, senin için geldim. Hemen şapeli terk et ve benimle tapınağın avlusunda buluş.

Artoris

Kalbim küt atıyor. Artoris! Burada, Ashryn Tapınağı'nda mı? Notu katlayıp göğsüme bastırıyorum, düşünemiyorum, nefes bile alamıyorum. umut ve korku arasında gidip geliyor, gönderdiğim mesajın ona ulaşıp ulaşmayacağını merak ediyordum. Ama o burada. Artoris burada, Evisar Kalesi'nden buraya kadar geldi. Dualarım -gerçek dualarım, bu kanlı sunağın önünde söylüyormuş gibi yaptıklarım değil, her gece yastığıma fısıldadıklarım- kabul oldu.

Her şeye rağmen bu nişandan tek parça halinde çıkabilirim.

Aurae artık ayine dikkatini vermeye çalışmıyor, dua örtüsünü geri iterek geniş gözleriyle bana açık açık bakıyor. "Ilsie, ne ?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Şimdi açıklama yapmanın sırası değil. Baş rahibin karanlık tanrısının gücünü çağırıp beni oracıkta cezalandırmasından korkarak ayağa kalkıyorum, tek elimle aceleyle kutsal bir işaret yapıyorum ve başım eğik, ellerim bağlı, uzun şapel nefinden aşağı iniyorum. Kimse bana müdahale etmek için hareket etmiyor. Rahipler şarkı söylemeye devam ediyor ve Aurae mihrapta diz çökmüş, gidişimi izliyor. Hiçbir engelle karşılaşmadan tapınağın kapısına ulaşıyorum.

Sonra dönüp gün batımının parıltısına doğru koşuyorum. Elimi kaldırıp kamaşan gözlerimi gölgeliyorum. O karanlık şapelde kaç saat diz çöktüm? Sanki bütün gün geçmiş gibi. Ama bunun bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok, çünkü o kızıl güneş artık tutsaklığımın son gününde batıyor. Artoris burada. Özgür olacağım. Babamdan ve Gölge Kral'dan özgür olacağım. Evliliklerden ve

ve değerli bir damızlık kısırak gibi muamele görmek. kaçacağım ve asla geri dönmeyeceğim.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kollarımı kanat gibi açıp tepeden uçmak istesem de, bakışlarımı tapınak tepesinin alt yamaçlarına inşa edilmiş tapınak kompleksine doğru zorluyorum. Bir dizi tepe çatılı konut, merkezi bir kuyunun etrafında yarım daire şeklinde duruyor. Hepsi binmeye hazır bir düzine kadar at avluyu dolduruyor ama benim gözüm hemen ileri geri koşan, toynakları kaldırım taşlarını çınlatan güçlü beyaz bir aygıra takılıyor. Bu güzel hayvanın üzerinde siyah büyücü cübbesi giymiş geniş omuzlu bir figür var. Kukuletası yüzünü gösterecek şekilde geriye atılmış olsa da, yüz hatlarını ayırt edemeyecek kadar uzaktayım. Ama onu tanıyorum: Artoris Kelfaren. Babamın tüm isteklerine karşı gelerek son yedi yıldır kalbimde taşıdığım adam.

Bir sonraki an Lamruil'in kasvetli şapelinden çıkan dar merdivenlerden hızla aşağı iniyorum. Sanki karanlığın kendisinden ve Gölge Kral'ın gelini olarak acımasız, korkunç geleceğimden kaçıyor gibiyim. Damarlarımda umut kabarıyor ve her türlü tehlikeye aldırmandan koşuyorum da koşuyorum. Yeni, bilinmeyen bir gelecek beni bekliyor ve ben onu kollarımı açarak karşılamaya hazırım.

Alt basamaklara yaklaştığımda o kadar çok nefes alıyorum ki, adını bile haykıramıyorum. Artoris beni görmüyor. Sırtı bana dönük, dikkati tapınakta kaldığımız süre boyunca benim ve maiyetimin konakladığı misafirhanenin kapısında. Tam merdivenlerin dibine ulaştığımda kapı açılıyor ve on ciddi figür ortaya çıkıyor. Rahip değiller - hayır, bu figürlere rahip c ppeleri giymemişler, kan kırmızı pelerinler giymişler, uzun ve geniş, yüzleri derin kukuletalarla gizlenmiş.

Adımlarım yavaşlayarak durdu. Artoris neden bu kadar çok adam getirmişti? Umutsuz mektubumu g nderdiğimden beri geçen haftalarda, onun gelişini hayal etmeye cesaret ettiğimde, hep gizli bir kaçış yaptığımızı görüyordum. Sadece ikimiz, gün batımına doğru yarışıyorduk. Bu hayalde kesinlikle kızıl pelerinli büyücülerden oluşan bir bölük yoktu.

"Bitti mi?" Artoris talep ediyor. Sesi soğuk bir havlamaydı.

Kukuletalı figürlerin en önde geleni sözsüz bir şekilde başını eğiyor.

"Mükemmeli. şimdi prensesi bulmalıyız ve-" O zaman ayrılır Kıp kırmızı pelerinli elini kaldırıp işaret ediyor. Doğrudan bana.

Artoris eyerinde döner, gözleri parlar.

Bir an için hava durgunlaşır. Sanki tüm dünya keskin bir nefes almış gibi. Onun bakışlarına yakalandım, o varoluş boşluğunda

uzun, yalnız yıllar boyunca uzanıyor gibi görünüyor. Birkaç gizli mektuptan ve babamın kontrolünü engellemek için kendi kararlılığımdan başka tutunacak hiçbir şeyimin olmadığı yıllar. Önümdeki bu adamın yaşayan, nefes alan bir insan değil, zihnimdeki bir fikirden biraz daha fazlası olduğu yıllar.

Onu son gördüğümünden beri yaşlanmış. Hâlâ kare şeklinde ve yakışıklı olan yüzü, tanıdığım genç adamın hatırlanan yüzüne uymayan yeni bir sertlik kazanmış. Yedi yıl bir fark yaratıyor. Sanırım ikimiz için de öyle.

"Sakal yeni."

Ben daha iyi düşünemedim kelimeler dökülüyor, havada asılı kalıyor. Sesim çok yüksek çıkıyor, ciddi taş binalarda yankılanıyor. Tanrılar, gerçekten bulabildiğim en iyisi bu muydu? Yedi uzun yıl boyunca en yasak hayallerimde beslediğim adama söylediğim ilk sözler? Artık onları geri almak için çok geç.

Kendi yüzümü işaret ediyorum, ağzımın ve çenemin etrafında bir çizgi çiziyorum. "Çok ... büyücüye benziyorsun."

Artoris göz kırpmıyor. Aygırı altında tedirgin adımlarla ilerliyor.

"Fena değil," diye eklemek için acele ediyorum. "Daha önce hiç sakallı bir erkek tarafından öpülmemiştim." Gülümsüyorum ve başımı biraz yana eğiyorum. "Denemene izin verebilirim."

Dudakları ayrılıyor. Ses çıkmıyor, sadece küçük bir soğuk hava akımı. Sonra aniden ağır büyücü cübbesinin girdabında atından iniyor ve avluya adım atıyor. Çok daha büyük, çok daha yaşlı görünüyor ve belirsiz bir adım geri çekiliyorum. Bir adım daha atmadan kolları beni sardı ve kendine doğru çekti. "Ilsevel!" sesi sert, eliyle başımı göğsüne bastırırken saçlarımın arasından konuşuyor. "Nihayet!"

Sesindeki rahatlama benim de kaskatı kesilmiş uzuvlarımı biraz gevşetmeye yetiyor. Kollarımı boynuna doluyor ve onu içime çekiyorum. Eskiden onun kokusunu, o balsam ve tarçın karışımını severdim. Babamın evinden utanç içinde gönderildikten sonra, onun eski bir mendilini buldum ve yıllarca yastığımın altında sakladım, kokusunun kalıntılarını yakalamak için ara sıra çıkardım.

Şimdi burun deliklerimi farklı bir koku dolduruyor: soğuk ve biraz kükürtlü bir şey. Neredeyse çürümüş. Geri çekilmek istememe neden olacak kadar nahoş bir koku. Ama yapmıyorum. Eskiden onun kollarında güvende hissedirdim, korunurdum. Eğildim

Şimdi, o hissi geri kazanmaya hevesli ve tutuşunun daha çok bir kafes gibi hissettirdiğini kabul etmeyi reddediyor.

Sonunda yüzüme bakacak kadar beni kendisinden uzaklaştırdı. Yakından bakınca, gün batımının son ışıkları yüz hatlarını yıkarken, bir zamanlar tanıdığım genç adamdan bir şeyler görebiliyorum. Koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, kahverengi ve yeşilin aynı karışımı olan derin gözleri. Yüz hatları düzgün, çenesi kare şeklinde ve güçlü, şimdi sakalının eklenmesiyle vurgulanıyor. Bir savaşçı gibi inşa edilmiş olsa da, günlerini büyük büyük kitaplarının üzerine eğilerek, Miphatların gizli ilmini inceleyerek geçiriyor. Etrafını her zaman bir gizem atmosferi sarardı ve ben de genç bir kız olarak bunu karşı konulmaz bulurdum.

Ona aşık olduğumda benden altı yaş büyüktü. Henüz on beş yaşındaydım ve tanrı vergisi yeteneğim yeni ortaya çıkmıştı. O zamana dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Aniden ortaya çıkan güç karşısında şiddetli bir tepki verdiğimi ve bayıldığımı söylediler. Babamın saray büyücüleri beni hayata döndüremeyince, zamanımızın en güçlü Miphato'su olan Büyücü Morthiel'i çağırdı.

Morthiel yanında gelecek vaat eden bir yardımcısını, genç Artoris Kelfaren'i getirdi.

Morthiel'in üzerimde hangi büyüü kullandığını bilmiyorum. Yaşlı Miphato'ya dair anılarım soğuk eller, kırışmış bir cilt ve rahatsız edici derecede derin bir sestten ibaret. Ama Artoris, uzun uykumdan ilk uyandığımda yanımdaydı. Takip eden haftalarda gücüm yavaş yavaş yerine gelirken de yanımdan ayrılmadı. Ve onu sevdim. Oh, onu nasıl da sevmiştim! İlk aşkımı, tek aşkımı. Çok bilge, çok yakışıklı, çok tehlikeli ve çok ... yasaktı. Benden istediği her şeyi ona verebilirdim.

İyileşmemden birkaç hafta sonra yatağında birbirimize dolanmış olarak bulunduk, giysilerim darmadağınaktı. Babam Artoris'i avluya sürükletti ve bir boyunduruğa bağlattı. Yalvardım. Yalvardım. Hiçbir şey olmadığını, kralın benimle ilgili nihai planları açısından hiçbir şeyin *önemli olmadığını* protesto ettim. Babam sadece güldü ve Artoris'in erkekliğini kesip bana hatıra olarak vereceğini söyledi. Büyücü Morthiel olmasaydı o da bunu yapardı.

Morthiel, Larongar'ı genç adamı kırbaçlamaya ve sonra da Miphatlara geri vermeye ikna etti. Bunu başarması, yaşlı Miphato'nun gücünün ve kral üzerindeki etkisinin bir kanıtıdır. Artoris'e on iki kırbaç cezası verildi. Ayakta durup her darbeyi izlemeye, sevgilimin dudaklarından dökülen her çığlığı dinlemeye zorlandım.

Morthiel ertesi gün yardımcısıyla birlikte bir daha dönmek üzere ayrıldı. Artoris'i son görüşüm yatak odamın penceresinden oldu; cesaret edebildiğim kadar dışarıya eğilmiş, acı içinde kıvranan figürünün Beldroth Kalesi'nden çıkışını izliyordum. Bana bir kez olsun dönüp bakmasını umdum. Ama hiç bakmadı.

O zamandan beri gizlice sadece birkaç mektuplaştık. Her seferinde Artoris'in mürekkeple çizilmiş sözcükleri bana devam eden ve ateşli bağlılığının güvencesini veriyordu. Bu sözlerle tutku alevimi besledim, ne zamanla ne de mesafeyle sönmesine izin vermemeye kararlıyım. Babama ruhumu ne kahkahalarla ne de kırbaçlarla kıramayacağını gösterecektim.

Şimdi Artoris'in yakışıklı yüzüne bakarken, damarlarımda öfkeyle dolaşan o yakıcı duygunun bir kısmını hatırlamaya çalışıyorum. O olduğunu biliyorum ama yine de

. . . o bir yabancı gibi hissediyor.

"Tanrım!" diye haykırıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Hatırladığımdan daha da güzelsin." Elimi tutuyor ve saygıyla dudaklarına . Koluma bir ürperti yayılıyor ama geri çekilmiyorum. "Mektubunu aldığımda, seninle burada buluşmak için hemen kaleden yola çıktım. Hiçbir şey beni geri tutamazdı."

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçıyor. "Peki efendiniz bu konuda ne düşünüyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Efendim mi?" "Morthiel. Büyücü Morthiel."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçer gibi oluyor ve gözlerini karartıyor. "Ben adamıyım ve kendi seçimlerimi yaparım. Gölge Kral'la evlenmek üzere olduğunu duyduğumda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Seni bir canavara satılman için bırakamayacağımı biliyordum."

Hâlâ gülümseyerek omzunun ötesine bakıyorum. Orada kıpkırmızı pelerinli figürler sıra sıra dizilmiş, ellerini kavuşturmuş, başlarını eğmiş duruyorlar. Onlardan çok fazla var. Büyücü Morthiel'in bilgisi olmadan kaleden at sürmüş olamazlar. Tekrar Artoris'e bakıyorum, dudaklarım onu daha fazla sorgulamak için ayrılıyor.

Ama birden ağzı ağzıma geldi. Sert elleri üst kollarımı kavırıyor, beni ona doğru çekiyor, sonra ellerinden biri başımın arkasına kayıyor, parmakları içeri giriyor ve namaz örtümü yamultuyor. İçimden bir şok geçiyor ama silkelenip atıyorum, bir zamanlar yaptığım gibi kendimi onun öpücüğünde kaybetmeye çalışıyorum. Bir şeyler doğru değil. Dudakları çok talepkâr, çok aç ve dili dişlerimin arasına girerek ağzımı dolduruyor. Bu bir kucaklaşmadan çok bir saldırı gibi geliyor.

Nefes nefese kalarak kendimi itiyorum ve bana tekrar saldırmasını engellemek için parmaklarımı hızla ağzına götürüyorum. "Dikkat et!" Sesi hiç de bana benzemeyen bir kahkaha daha atıyorum. "Kaptan Wulfram görecek." Kaptan nerede bu arada? O ve silahlı adamlardan oluşan tüm bölüğü, Miphatların tapınak alanına aniden gelişini görmezden gelmemeli. Onların görevi beni korumak değil mi?

Artoris'in göğsünde derin bir kıkırdama duyulur. "Endişelenme, tatlı prenses. Artık kimse bizi durduramayacak." Bu sözlerle birlikte döner ve işaret eder. Kıpırmızı pelerinlilerden biri, kestane rengi bir kırsığın önünde ilerliyor. "Çabuk ol," diyor Artoris, dizginleri alıp bana dönerek. "Hemen Evisar'a doğru yola çıkıyoruz."

"Evisar mı?" Şaşırarak göz kırpyorum. Artoris'in beni alıp götürmek için geldiğini hayal ettiğimde, kesinlikle kaleye döneceğimizi düşünmemiştim. Mifatlar gizli alanlarına yabancıları asla kabul etmezler. "Morthiel beni doğruca babama geri göndermeyecek mi?"

Artoris sırtıyor. Bu, hafızamdaki genç adamın şeytani gülümsemesine hem benzeyen hem de benzemeyen, ince ve oldukça sinsî bir ifade. "Morthiel krala hesap vermez." Ben daha bu esrarengiz ifadeyi çözümleyemeden, elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni kırsığa doğru yönlendiriyor. "Acele etmeliyiz. Pek çok düşmanım var ve buralara geldiğime dair haberler hızla yayılacaktır. Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar iyi olur."

İtiraz etmek, ona toplamam gereken kişisel eşyalarım olduğunu hatırlatmak, aniden çok aceleye gelmiş, çok zorlanmış hissettiren bu planın bilgeliğini sorgulamak için ağzımı açıyorum.

Ben daha sesimi çıkaramadan yukarıdan bir ses duyuldu: "Ilsie!"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Kız kardeşim tapınak merdivenlerinden iniyor. Arkasında,

Lamruil'in rahipleri şapelin karanlık girişinin etrafında toplanıyor. Artık yüzlerini göremeyecek kadar karanlık ama dışarı çıkma, aşağıdaki gizemli pelerinli figürlere yaklaşma konusundaki isteksizliklerini hissedebiliyorum. Aurae ise beyaz örtüler içinde aceleyle ilerliyor, yolunu aydınlatmak için direklerle asılmış soluk fenerlerin ışığında hayalet gibi görünüyor. "Ilsie, bekle!" diye bağıyor.

Ellerinin beni nasıl yakaladığını fark etmemeye çalışarak Artoris'ten uzaklaşıyorum. Kız kardeşime doğru aceleyle ilerlerken, kendini kollarıma atması için tam zamanında merdivenlerin dibine varıyorum. Titriyor, korkmuş, nazik gözleri kocaman ve korku dolu. "Ilsevel, oluyor?" Omzumun üzerinden, artık binmiş ve bekleyen pelerinli figürlere bakıyor. "Kim bu insanlar?"

Artoris Beldroth'u ziyaret ettiğinde Aurae sadece on yaşındaydı. O zamanlar ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ben de aldığım gizli mektupları onunla hiç paylaşmadım ya da yakışıklı büyücüye olan hislerimi açıklamadım. Şimdi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, özellikle de Artoris'in gözleri kafamın arkasında yanarken.

"Aurae," diyorum onun yerine, elini tutup sertçe sıkarak. "Gölge Kral'la evlenemeyeceğimi biliyorsun. Evlenemem işte."

Kısrığın yanında bekleyen Artoris'e bakıyor. "Ne diyorsun sen?" Sesi gergin ve alçak. "Ilsie, bu adamla gitmiyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. Eğer biraz zorlama olduysa, kendime bunun sadece kız kardeşimi incitmekten, onu bu şekilde terk etmekten nefret ettiğim için olduğunu söylüyorum. "Onu seviyorum," diyorum basitçe. "Onu yedi yıldır seviyorum ama bunu gizli tutmak zorunda kaldım."

Aurae başını sallar. "Ciddi olamazsın. Kim o?"

"Önemli değil!" Tekrar Artoris'e bakıyorum, bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzü o kadar sert ve haşın ki kalbim göğsümde sıkışıyor. Ama bu. Bu benim kaçmak için tek şansım. Ve zamanla, bir zamanlar ona karşı hissettiğim her şey kesinlikle geri dönecek. Böyle duygular öylece yok olup gitmez. "Onu seviyorum." Kelimeleri yeterince inanarak söylersem, onları bir kez daha gerçeğe dönüştürebilirim. "Ve o şimdi burada. Onunla birlikte gidiyorum ve geri dönmeyeceğim."

"Ama ittifak." Aurae uzanıyor, sanki beni burada tutabilecekmiş gibi ön kolumu kavıyor. "İttifakı terk edemezsin. Halkımızı terk edemezsin!"

Midem düğümleniyor. "İttifakı şişleyin," diye homurdanıyorum. "Gerçekten o trollerin halkımızın kurtuluşu için bir araç olduğunu mu düşünüyorsun? Babamın bu cehennemi savaşı durdurmak için onları kullanmaya niyetli mu sanıyorsunuz? Her şey daha da kötüye . O ve Gölge Kral savaşa girmek için yeni bahaneler bulacak ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Onların oyunlarının bir parçası olmayacağım."

Aurae sanki beni tanıımıyormuş gibi bana bakıyor. Ve tanımıyor, gerçekten. Benim onu tanıdığım kadar tanımıyor. Birbirimizi sadece oynamaya zorlandığımız rollerde, hayatımızın her gününde kalıba döküldüğümüz rollerde tanıyoruz. Kız kardeş, kız, prenses, piyon. Gerçek ben, gerçek o.

-Bunlar henüz keşfedilmemiş gizemler. Belki de birbirimizi hiçbir zaman gerçekten tanıyamayacağız.

Ama kendi gerçek keşfetmek için bu şans kullanmalıyım. Bu elime geçen tek şans olabilir.

Aurae'nin dudağı titriyor. Kolumdaki tutuşu bir an için sıkılaşıyor. "Ilsie, özgürlüğü kaçarak bulamazsın."

"Kalırsam daha iyisini bulamayacağım." Cevabımın keskinliği yüzünü buruşturmasına neden oluyor ve sözlerime hemen pişman oluyorum. "Lütfen Aurae," diye devam ediyorum daha yumuşak bir tonda, onu kendime doğru çekerek. "Hayatımı hiçbir erkeğin malı olarak geçiremem."

"Ilsevel." Artoris'in sesi bir kırbaç gibi şaklıyor. "Gitme vakti geldi."

Kız kardeşimin elinden kurtuldum. Küçük bir hıçkırık çıkarıyor ve bana doğru uzanıyor, ama ben topuklarımın üzerinde dönüyorum ve Artoris'in eyerdeki ayağını kabul ederek kırmızı kısırağa doğru koşuyorum. Eteklerime rağmen bacağımı kısırağın geniş sırtına doğru sallıyorum. Bir kez daha bir atın üzerinde oturmak iyi hissettiriyor, değerli eşyalar gibi bir arabada taşınmak değil. Avluya son bir kez bakıyorum, hâlâ Yüzbaşı Wulfram ve adamlarının silahlarını çekmiş bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyorum. Sadece bir avuç rahip ve çömez görüyorum, pencerelerden izliyorlar, sözsüz ve müdahale etmeye isteksizler.

"Yanımda kal," diyor Artoris, aygırına binip onu hayvanımın yanına . "Gece boyunca zorlu bir yolculuk yapacağız. Artık geri dönüş yok."

Elini kaldırıp garip, sessiz arkadaşlarına işaret ediyor. Sonra atını mahmuzlayarak harekete geçiriyor ve kısırağım onunkiyle eş adımlarla ilerliyor. Tapınak avlusundan gürleyerek çıktık. Kız kardeşimin tek başına bir lamba direğinin altında durduğu yere sadece bir bakış atıyorum. Rüzgâr dua örtüsünü küçük, solgun yüzünden geriye doğru savuruyor. Gözyaşları gümüş izler halinde yanaklarından aşağı yuvarlanıyor.

Akşam karanlığına doğru ilerliyorum ve yoluma devam ediyorum. Yeni bir hayata. Özgürlüğe.

2 TAAR

Soğuk bir rüzgâr, ılık vadide bir önsezi fısıltısı gibi esiyor. Ağaçların arasına gizlenmiş bineğimin üzerinde oturduğum yere ulaşana kadar uzun otların arasından dalgalanışını izliyorum. Derin bir nefes alarak rüzgârın getirdiği bilginin kokusunu alıyorum: kan kokusu, vadinin karşısındaki tepede, şu anki konumumun tam karşısında duran tapınaktan aşağı taşınan keskin tütsü kokusu. Karanlık Tanrı'nın tapınağı bu topraklara hükmediyor ve birkaç yalnız çoban dışında kimse onun gölgesinde yaşamaya cesaret edemiyor. Onları suçladığımı söyleyemem.

Yüksek bir taş çıkıntının içine inşa edilmiş tapınağı inceliyorum. Karanlık ve ölüm tanrısına tapınma arzusunu hiçbir zaman anlayamadım. Bu dünyada zaten her ikisinden de o kadar çok var ki; dualarımızı ışık ve yaşam getirene adasak daha iyi olmaz mı?

Ama insanlar tuhaf yaratıklardır. Onların yöntemlerini anlamaya çalışmanın pek bir yararı yok. Ben daha çok o dik yamaçlarda hangi savunmaların kurulup kurulamayacağıyla ilgileniyorum.

Bineğim altımda kıpırdanıyor, belki de kanlı kurban kokusundan heyecanlanmıştı. Başını sallıyor ve ay ışığı alnından çıkan mızrak benzeri boynuzuna vuruyor. "Sakin ol Elydark," diye mırıldanıyorum, yelesinin perdesi altındaki iri omzunu okşayarak. "Yakında yeterince eğleneceğiz."

Boğazının derinliklerinden bir gümbürtü geliyor, ardından dans eden ışık ve gölgeden oluşan bir ses kafamın içinde belirliyor, kelimeler olmadan bir anlam ifade ediyor: ***Nyathri geliyor.***

Gözlerimi kısarak bir kez daha vadiye bakıyorum. Yeterince eminim, bir binici ve at yaklaşıyor. Çıplak gözle neredeyse görülemeyen licorneir dörtnala koşuyor, başını uzatmış, yelesi ve kuyruğu ipek dalgaları gibi dalgalanıyor. Benimkinden daha küçük bir hayvan, daha hızlı, daha çevik. Ashika, kalbine bağlı binicisi, alçaktan sürüyor, vücudu bineğinkiyle neredeyse bir olana kadar kalıplanmış. Nyathri türünün en emin ayaklısıdır, bu yüzden bu keşif görevi için onu ve Ashika'yı seçtim. Görür görmez

nabzım hızlanıyor. Geliş hızları bana iyi haberler getirdiklerini söylüyor.

Kulağıma gelen alçak bir çingirak sesi başka bir atlı ve hayvanın gelişini müjdeliyor. Bir licorneir değil. Hayır, benimkinin yanına yanaşan canavar uzun bacaklı bir sürüngen: kır saçlı, kıllı, kocaman, kaslı omuzları ve alçak, yırtıcı bir kafası var. Neredeyse benim güçlü atım kadar uzun duruyor ama Elydark'ın neredeyse dehşet verici güzellikte bir yaratık olduğu yerde, bu şey duyulara itici gelen bir sapkınlık.

Buna karşın binicisi, benim dayanıklı gözlerimi bile kamaştıracak kadar cazibe yansıtıyor. Noxaur'lu Lord Lurodos, bu büyülerin altında kabus gibi bineğine eşdeğer bir canavar olsa da, bu soluk ayın ışığında, masum genç kızları ölümüne çekecek baştan çıkarıcı bir fae aşığının resmidir. Canavarını jilet keskin bir vahşice kamçılıyor, etine kan şeritleri çiziyor, sonra onu durdururken bana sırtıyor. "Dönen senin kız mı?" diye soruyor, savurduğu kamçıyla yaklaşan atlıyı işaret ederek.

Ses tonundan hoşlanmadım. Lurodos benim türümü alt sınıf bir tür olarak görüyor ve hepimizi hor görüyor. Hislerim karşılıklı, onursuz bir vahşi olan Lurodos'un her şeyinden nefret ediyorum. Bu görevi birlikte yürütmeyi seçmezdik. Aslında Prens Ruvaen ile bu meseleyi benim ve Licornyn binicilerimin kendi başımıza halletmesi için şiddetle tartıştım.

Ruvaen endişelerimi bir kenara bırakarak, *"Hayır," diye cevap verdi. "Eğer duyduğumuz söylentiler doğruysa, bu kaçırılmayacak kadar büyük bir fırsat. Bu işte ikinize de ihtiyacım var; sizin beyninize, Lurodos'un kas gücüne. İkinizin ödülümüzü geri getireceğinize inancım tam."*

Lurodos'a cevap vermeyi reddederek eyerimde kayıyorum. Günlerdir bu avdayız ama avımıza hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Adamlarımı bu şekilde ölümlü dünyaya götürmekten, bu korkunç büyü yoksunu atmosfere maruz bırakmaktan nefret ediyorum. Daha da kötüsü, gidişimiz Saklı Şehir'i korumasız bırakıyor. Geri dönüp halkımın güvende olduğunu kendi gözlerimle görene kadar içim rahat etmeyecek.

Her şey bu gece ne olacağına bağlı.

Nyathri yaklaşıyor. Gölgeler ve sessizlik içinde hareket ediyor ama bu mesafeden bile hem onun hem de binicisinin içindeki yakıcı gerilimi hissedebiliyorum. Elim kılıcımın kabzasında sıkılaşıyor. İhtiyacımız olan bilgiyi getirmeyecek olsaydı Ashika'nın licorneir'ini bu kadar umutsuzca zorlamayacağı kesin.

Eyerimde dönüp ağaçların arasında toplanmış olan halkıma bakıyorum. "Atlara ," diye emrediyorum. Sözlerim saflar arasında hızla yayıldı.

Lurodos karanlık bir şekilde kıkırdar. "Kendini aşırıyorsun Taar, dostum. Belki de sen ve Licornyn'in inandığımdan daha fazla kana susamışsınızdır."

Ona soğuk bir bakış attım. "Benim halkım her zaman kavgaya heveslidir."

Noxaurian omuz silkiyor. "Olabilir, ama asla kendi çocuklarını kadar hevesli olmadım." Sonra pelerinini geriye doğru sıyrılıyor ve kemerinde sakladığı küçük kristal şişeyi ortaya çıkarıyor. Gözüm doğrudan ona gidiyor, karşı koyamadığım bir güç tarafından çekiliyor gibiyim. Lurodos bakışımı görüyor ve kahkahalarla gülüyor, şişeyi çıkarıp başparmağıyla parmağı arasında bana uzatıyor.

Kesilmiş kristal ay ışığını yansıtsa da, içindeki koyu renkli sıvı tüm ışığı kendine çekiyor ve yutuyor gibi görünüyor.

" et Kral," diye ısrar ediyor Lurodos, unvanı bir hakaret gibi kullanarak. "Siz ve adamlarınız bu gece savaş başlamadan önce bir içki içmelisiniz. İçinizdeki vahşiyi ortaya çıkarın ve bırakın oynasın!"

İçimde sıcak bir yılan kıvrılıyor. Gerginliğimi hissedenden Elydark iri toynaklarının üzerinde endişeyle kıpırdanıyor ama kafamın içinde onun sesinin uyarı şarkısını zar zor duyabiliyorum. Nabzım çok yüksek atıyor. O tek şişe koyu renkli sıvı bir anlığına görüş alanımın tamamını kaplıyor. Lurodos'un ısrarının ardında, başka bir sesin, hafızamdaki daha yumuşak bir sesin fısıldadığını duyabiliyorum: "*Al onu, Taar. Al ve hepimizi kurtar...*"

Elydark homurdanarak başını sallıyor ve farkındalığımı şimdiki zamana geri sürüklüyor. Burun deliklerimden ince, büyüye aç havayı keskin bir nefesle çekiyorum ve Lurodos'un alaycı bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi yukarı kaldırıyorum. "Halkımın ne cesaretlerini ne de hünerlerini artırmaya ihtiyacı var."

Noxaurian'ın dişleri gülümseme ile hırlama arasında bir şeyle parlıyor. "Öyle mi? Bu durumda, küçük bir bahse ne dersiniz? Bu gece en çok kelle alan kazanır ve kaybeden ona bir ödül borçlu olur. Belki yeni bir köle. Ya da bir savaş gelini."

"Bir tapınağa saldırıyoruz," diye hatırlatıyorum ona soğuk bir şekilde. "Rahipler savaşçı değildir ve zarar görmemeleri gerekir."

"İnsan rahipler. Değersiz kalplerinden dökülen kana değmezler."

"Lamruil'in hizmetkârları," diye cevap veriyorum. "Siz Noxaurianların Kara Tanrı'ya özel bir saygı duyduğunuzu düşünmekte haksız mıyım?"

"Ne ben ne de benimkilerden biri!" Lurodos kılıcını savuruyor, sivri uçları ay ışığında parlıyor. "Biz Savaş Tanrısı Tanatar'a taparız ve başka bir ilah için iki *şakh* vermeyiz! Ve Tanatar ona kelle getirmemizden hoşlanır; erkek, kadın, çocuk, hepsi onun gözünde hoştur. Bu yüzden halkım dozunu alacak ve rahip olsun ya da olmasın yolumuza çıkan herkesi kesip biçeceğiz."

Adama, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bu manyağa bakıyorum. Silahsız insanların hayvanlar gibi kesilmesi fikrinden hoşlanmasam da, tapınak evinin rahiplerini başlarına geleceklerden koruyamam. Bu yüzden sadece şunu söylüyorum: "Yeter ki adamlarınız hedefimizin canlı ele geçirilmesi gerektiğini unutmasın."

Lurodos alay eder. "Bunu sana bırakıyorum dostum. öldürmeye bu kadar karşısın, bir ölüm büyücüsünü yakalamaya çalışarak eğlenebilirsin. Keyfine bak."

Damarlarımda bir ürperti dolaşıyor. Daha önce de ölüm büyücülerıyla karşılaşmıştım ve biriyle savaşta karşılaşma ihtimalinden hiç hoşlanmıyorum. Ama bu, Morthiel'in hizmetkârlarından birini yakalamak için yıllardır elimize geçen ilk fırsat. Bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremem.

Ashika şimdi yaklaşıyor, bineği onu ağaçların arasında beklediğimiz yere kadar taşıyor. Lurodos'un sürüngeni narin Nyathri'den geri çekiliyor, kıllarla kaplı derisi spiralli boynuzundan korkarak titriyor.

Lurodos kamçısıyla ona bir kez daha vuruyor ve kalçalarından kan akıyor. Onları görmezden geliyorum ve izcimi selamlamak için elimi kaldırıyorum. "Aşika," diyorum, yanıma yaklaşırken ön kolunu sıkıyorum. "Ne haberler getirdin?"

Licornyn sürücüsünün yüzü, tüm şüphelerimi doğrulayan büyük bir sırıtişla yarılıyor. "O burada," diye ilan etti. "Büyücü Artoris burada, tam da bu tapınakta. Onu kendi gözlerimle gördüm!"

"Peki ya arkadaşı?" Heyecanımı kontrol altında tutarak soruyorum. "Yanında çok kişi var mı?"

"On tane kukuletalı büyücü saydım. Pelerinleri kırmızıydı."

Kaşlarım gerildi. Kırmızı pelerinler mi? Bu, Artoris'in kaleden yola çıktığı ve karakol yollarının güvenliğini henüz tam teşekküllü Mifatlar değil, sadece yardımcıları eşliğinde terk ettiği anlamına geliyor. Bu bizim için iyi haber, çünkü yardımcıları etkileyici büyülere sahip olsalar da Büyücü Artoris'in kendisi kadar ölümcül olamazlar. Ölüm büyüsüne hükmedemeyecekler. Ama burada bir şeyler doğru görünmüyor.

"Sadece on mu?" Tekrar ediyorum. "Bundan emin misin?"

Lurodos zafer çığlıkları atarken Ashika hevesle başını sallar. "Gece çoktan kazanıldı!" diye ilan etti Noxaurian. "Sadece bir Miphato aptalı kaleyi bu kadar küçük bir kuvvetle terk eder. Bir köpek gibi avlanmak için yalvarıyor."

Ona karanlık bir bakış attım. "Düşmanımızı hafife almamanız akıllıca olur. Tek bir ölüm büyücüsü bile tek bir büyüyle bir düzine düşmanı öldürebilir."

"Evet, ama bende yedek düzinelerce var. Büyüleri bittiğinde ve Başka bir şey karalamaya çalışmakla meşgul, onu alacağız." Lurodos eyerinde döner ve kendi şeytani dilinde sert bir emir havlar. Arkasındaki ormanda toplanan sürüngen biniciler bir dizi havlama, hırlama ve bağırmaıyla karşılık verir, dişleri parlar, silahları çınlar.

"Lurodos," diyorum Elydark'ı onunla açık vadi arasında durmaya çağırarak. "Stratejimizi planlamalıyız."

"Çoktan bitti, Kral!" diye bağırır savaş lordu. "Şu tepeye hücum edin, bizi görünce ılık atan herkesi öldürün, Miphato'nun başına bir çuval geçirin ve onu Ruvaen'e geri sürükleyin. Bu arada . ." Şişenin üst ısırıyor, dişleri kristale çarparak çıtırdıyor. Havaya yoğun ve sarhoş edici bir *viruli* parfümü bulutu yayılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir anlığına tüm dikkatim bir kez daha Lurodos'un elinde tuttuğu o küçük karanlık parçasına odaklanıyor. Sonra başını geriye doğru eğiyor ve hepsini tek bir yudumda içiyor. "Bu arada," diye bitiriyor sözlerini, boş şişeyi yere atarak, "biz de eğleniyoruz!"

Virulium'un kabarması onu ele geçirir. Gözlerinin her birinde bir uçurum açılır ve siyah kanlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. Tam bir vahşet ruhunu ele geçirir. Başını geriye atar ve kilometrelerce yankılanması gereken kan dondurucu bir ılık atar. Sonra kendi atını o vahşi kamçısıyla döverek ağaçların arasından ileri atılır, adamları da arkasına düşer. Hepsi kendi virulium dozlarını almış ve deliliğe yenik düşmüşlerdir. ılıkları sürüngenlerinin ılıklarına karışıyor, kâbuslara binmiş elli canavar tapınağın altındaki vadiye doğru ilerliyor.

"*Luinar*." İkincim Kildorath, ağaçların kenarında, Noxaurianların gidişini izleyen licorneir'ini yanıma çağırıyor. "Takip edecek miyiz?" Canavarının kanatlarında alevler parıldıyor ve gözlerinin derinliklerinde ışık parlıyor. Kildorath da virulium'u almak ve kana susamışlığın çılgınlığına teslim olmak istiyor. Ama adamlarımın o iğrenç içkiden içmesi kesinlikle yasak.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Tapınağın arkasından dolaşacağız. Artoris aptal değildir. Saldırı haberini alır almaz kaçmaya çalışacaktır - ki dostumuz Lurodos sayesinde bu çok geç olmayacak. Onu durdurmaya çalışmalıyız." Sonra dönüp yirmi cesur ruhtan oluşan hevesli topluluğuma bakıyorum. "Gölgeler gibi sürün dostlarım. Hızlı ve sessiz."

Sorgusuz sualsiz itaat ediyorlar, ben onları ormanın içinde, vadinin etrafında dolaştırırken beni takip ediyorlar. Licorneir'lerimiz rüyaların vücut bulmuş hali gibi hareket ediyor, sık yapraklar arasında dans eden bir esinti kadar kolay yol alıyorlar. Arada bir savaş hevesiyle alev alsalar da, çoğunlukla çıplak gözle görülemezler ve binicileri hayalet gibi onların arasına karışır, sadece tesadüfi bakışlarda yakalanırlar. Noxaurianlardan çok daha hızlıyız ve hedefimize ilk biz ulaşıyoruz. Yukarıdaki tapınak hâlâ sessiz; Lurodos'un saldırısı henüz onlara ulaşmadı. Ancak çok yakında gece ateş ve dehşet içinde patlayacak.

", " diye bağıryorum, irademi göstermek için bir kolumu sallıyorum. "Bu büyücünün parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine izin veremeyiz. Bir çevre oluşturun ve-"

Sesim Nyathri'nin çığlığı ve Ashika'nın heyecanlı "Bak *Luinar*" sesiyle kesiliyor.

Önüme bakıyorum. Orada, tapınak tepesinden aşağı inen yolun tabanına henüz ulaşmış, on bir atlıdan oluşan bir grup var. Hayır, on iki -Ashika'nın ilk sayımı bir eksikti. Ama dediği gibi, kukuletaları aşağı çekilmiş kızıl pelerinlere bürünmüşler; Elydark'ın doğuştan gelen gücüyle güçlenen görüşüm ay ışığında bile rengi ayırt edebiliyor. En öndeki atlıyı da seçiyorum, kırmızı işlemelerle süslenmiş siyah cübbeler giymiş. Bir ölüm büyücüsünün cübbesi. Avımız burada ve şu anda bile konumumuza yaklaşıyor.

"Çabuk!" Homurdanıyorum. "Savaşa hazırlanın ama bineklerinizi son ana kadar zapt edin. Sürpriz en iyi silahımızdır."

Tek kelime etmeden ya da ses çıkarmadan, Licornyn'im yarım daire oluşturacak şekilde yayıldı.

Yukarıdaki yamaçlarda, daha alçak bir tapınak binasının çatısı alevler içinde kalır ve ilk çığlıklar yamaçtan aşağı yankılanır. Lurodos ve adamları, avlarının çoktan kaçtığından habersiz, çılgınca saldırıyor. Önemli değil, avımızı doğruca tuzağımıza düşürdükleri için ben de mutluyum.

"Sakin ol," diye fısıldıyorum, Elydark'tan çok kendime. Licorneir'imın bakışları yaklaşan büyücüye sabitlenmiş, onu alt etmek için benim kadar hevesli. Ama ikimiz de görevimizi unutmamalıyız: yakalamak, öldürmek değil. Kanını dökmeyi daha çok istediğim birkaç adam olsa da, çok fazla hayat

3
ILSEVEL

Kaynağını görmeden önce şarkıyı duyuyorum.

Ama bu *duymak* gibi hissettirmiyor. Kulaklarıma giren ve kafatasımın içinde titreşen basit bir ses eyleminden daha fazlası. Bu kadar basit bir anlayışa sığmayacak kadar büyük, çok korkunç, çok ezici. Daha çok *renk* gibi. Gözlerimin şimdiye kadar gördüğü her şeyin çok ötesinde bir aralıkta canlı renk patlamaları. Bu aynı zamanda bir ısı, zihnimde salt fiziksellikten daha gerçek bir gerçeklikle parlıyor.

Bu bir şarkı değil. Bu bir patlama.

Renk, sıcaklık ve ezici bir huşu içinde varlıklar ortaya çıkıyor. Neredeyse onları *gördüğüm* söylenebilir, ancak gözlerimin bana olanlarda bir rol oynadığından emin değilim. Sanki şarkının kendisi kafamda şekiller yaratıyor - alevden yaratıklar, dört ayaklı, uzun boyunlu, alınlarından çıkan büyük parlak boynuzları var. Atlardan daha büyük, ama belli belirsiz at şeklinde, eğer karşılaştırma bu kadar gülünç olmasaydı. Ruhlarında ateş yanar, gökkuşağının tüm renkleri ve daha fazlası.

Tek boynuzlu atlar.

Kelime kafamda belirliyor ve onunla birlikte bir kuşku duygusu da. Boynuzlu yaratıklarla ilgili hikâyeler duymuştum; bu yaratıkların saf büyüye sahip, evcilleştirilemez, ölümcül ve tarif edilemeyecek kadar güzel varlıklar olduğu söylenirdi. Ama dildeki hiçbir kelime, şu anda bile üzerime inen canavarların ihtişamını yakalamak için yeterince büyük değil. Onları öyle bir güzellik ki, sizi doğrudan kalbinizden dağlayabilir ve ardında için için yanan bir kabuk bırakabilir.

Sırtlarında biniciler olduğunu fark etmem bir anımı alıyor - uzun, sonsuz, ömürlük bir an. İlk başta ruhları bineklerinin şarkılarına öylesine karışmış ki, hayvanın nerede bitip binicinin nerede başladığını ayırt edemiyorum. Zihnim böyle ilahi varlıkların kendilerine binilmesine izin vermesi fikrine karşı isyan ediyor ama yine de ... ve yine de binek ve binicinin, ruh ve şarkının birliği inkar edilemez.

Onların gelişiyle, ağaçlardan dökülen ateşin saldırısıyla donup kalıyorum. Gölge figürler çevresel görüşümde hareket ediyor, topraktan yaratıklar ve

O gürültülü şarkının dışında bir düzlükte var olan toz. Uzaklarda bir yerlerde bağırان sesler duyuyorum, Artoris komutlar yağıdırıyor. Ama tüm bunlar, üzerime yıkıcı bir güçle çöken ihtişamın yanında çok anlamsız kalıyor. Ezilmeyi, tüketilmeyi beklemekten başka bir şey yapamıyorum ve-

"Ilsevel!"

Kulağıma bağırılan isminin keskin sesi beni fiziksel bedenime geri çekiyor. Acı dolu bir nefes alıyorum ve atım dizginindeki bir el tarafından sürüklenerek bir tarafa doğru yalpalarken eyerimin kulpuna tutunuyorum. Gözlerim kamaşmış bir halde etrafımdaki dünyayı anlamlandırmaya çalışıyorum ama Artoris'in sesi yine çok yakınımından geliyor. "Ilsevel, bana yakın dur!"

Aygırını kısırağımin yanına çağırıldı. Kızıl pelerinler sararak koruyucu bir bariyer oluştururken, ateşli varlıkların üzerindeki biniciler yaklaşıyor. Kulaklarımda bir çelik çarpışması var ve çok sesli bir uluma bizi çevreliyor. Bu kadar korkunç olmasaydı müzik olabilirdi.

Şaşkın ve çaresiz bir halde Artoris'e dönüyorum ve onun bir elinde bir kitap tuttuğunu görüyorum. Alevlerin ve kılıçların ortasında çok uyumsuz görünüyor. Sonra ne yaptığını anlıyorum; yazılı bir büyü'nün gücünü çağırıyor. Ağzından karanlık, gizli kelimeler mırıldanıyor ve bir eli havada yoğurur gibi hareket ediyor. Parmak uçlarının arasında kırmızı ışık kıvılcımları belirliyor. Parıltı yoğunlaşarak yüzünü alttan hortlak gibi aydınlatıyor.

Büyü etrafındaki atmosferi ateşler.

Alevli varlıklardan biri kıpkırmızı pelerinlerin savunmasını yaparak bize doğru ilerliyor. İlk defa atlılardan birini yakından görüyorum; zırh giymemiş, kaslı gövdesi, etini yalayan ateş dilleri dışında tamamen çıplak bir adam. Saçları uzun, bağısız bir şekilde sırtından aşağı dökülüyor ve yüzünde şakaklarından şakaklarına kadar uzanan siyah bir bant var, bu da parlak gözlerini dehşet verici bir şekilde öne çıkarıyor. Ağzını açıp o tuhaf, uluyan savaş çığlıklarından birini daha atıyor, kılıcını havaya kaldırmış bana doğru saldırıyor. Düşmesi gereken darbeye karşı çaresizce kolumu kaldırıyorum.

Ama asla yapmaz. Kıvranan kırmızı bir ışık akımı havada süzülür ve adamı tam göğsünden vurur. Binekten düşüyor, çığlık atıyor, vücudu doğal olmayan şekillere giriyor, tüm bunlar olurken ışık göğsüne girmeye devam ediyor. Ona bakıyorum, dehşet içinde, ne gördüğümünden emin değilim.

Ancak o zaman fark ediyorum: Görmüyorum, duyuyorum. Bedenine giren, ruhunu sürükleyen bir lanetin karanlık şarkısını duyuyorum. Beyaz ışığın tutunmaya çalıştığını, lanetin çekimine direndiğini duyuyorum. Ama işe yaramıyor. Büyü çok büyük. Adamı parçalıyor ve hayatının ışığını çekip alıyor, onu kırmızı ve beyazdan oluşan kıvrımlı bir akıntıya çekiyor ve anti-ışığı patlatıyor. O şarkının, o akıntının çizgisini kaynağına kadar takip ediyorum. Aygırının üzerinde oturmuş, çaldığı hayatı almak için avuçlarını açmış Artoris'e. Gözleri lanet ışığıyla parlıyor ve dudakları kıpırdıyor, hâlâ büyü'nün gizli kelimelerini söylüyor. Ölmekte olan adamın ruhu Artoris'in avuçlarına girerken onu izliyor, dinliyorum.

Yumruğunu sıkıyor ve şarkı aniden kesiliyor, arkasında sarsıcı bir sessizlik bırakıyor. Ölü adamın cesedine bakıyorum. Tek bir kılıç darbesiyle başımı omuzlarımdan ayıracak olan adamın. Ona bakıyorum, kırık dökük bir harabenin içinde yatıyor, bedeni ölümünün acısıyla çarpılmış.

Kafamın içinde bir çığlık patlıyor: çok bozuk, çok uyumsuz, çok yanlış bir şarkı. Ben de çığlık atıyorum, dizginlerimi bırakıyorum ve iki elimi kulaklarıma götürüyorum. Atım irkildi. Bir anlık ağırlıksızlığın ardından acı verici bir gümbürtü geliyor ve düştüğümü ve omzumun üzerine sertçe indiğimi fark ediyorum. Acıyor ama şu anda bunu düşünemem, kafamın içinde o kırık şarkı patlarken olmaz. Tekrar çığlık atıyorum, kendi sesimi duymak için çaresizim, o korkunç uyumsuzluğu bastırabilecek herhangi bir şey için çaresizim.

Yattığım yerde dönerek kaynağı arıyorum. Alevli varlıklardan birini görüyorum. İskelet gibi, şeytani, alevlerle kaplı. Binicisiz. Ayağa kalkıyor, bıçak gibi keskin toynakları havayı yırtıyor. Diğer alevli varlıklardan biri ona doğru koşar ve binici çığlık atan canavarı yakalamaya çalışır. Ancak yakalanmaktan kurtuluyor ve iğrenç şarkısını da götürerek gecenin içine doğru koşmaya başlıyor. Ancak o zaman tekrar nefes alabiliyorum.

Ciğerlerime acı dolu bir nefes çekiyorum ve aniden nerede olduğumu fark ediyorum: bir savaş alanının ortasında yerdeyim, etrafımda kaos patlıyor. Daha fazla ölüm çığlığı var, daha fazla ruh şarkısı aniden sona eriyor. Belli belirsiz bir parçam bu korkunç şarkıları başka kimsenin duymadığını, onlara başka kimsenin tepki vermediğini fark ediyor. Bu benim lanet olası tanrı vergisi yeteneğim mi?

Buradan çıkmam lazım. Bu alevli yaratıklardan uzaklaşmalıyım.

Atsız olduğum için kimse beni görmüyor gibi. Karanlık pelerinimi etrafıma sarıyorum ve koşuyorum. Çarpan toynaklar ve alevler karışıklık içinde çalkalanıyor

her tarafta. Yalnız bir ağaç görüyorum ve çıldırmış bir dünyadaki son savunma kalesiymiş gibi ona doğru koşuyorum. Bir şekilde ona ulaşıyorum ve gövdesine yığılıyorum. Ciğerlerime acı içinde üç yudum hava çekiyorum. Ancak o zaman bakışlarımı tepedeki tapınağa doğru kaldırıyorum.

Çatılar yanıyor.

Aurae.

Dudaklarımdan bir lanet döküldü. Tanrılar beni en derin cehenneme lanetlesin! Onu orada bıraktım. Tek başına. Ve şimdi tapınak saldırı altında, peki neden? Cevap, sorunun kendisiyle aynı anda kafamda belirliyor. Bu yaratıklar, bu tek boynuzlu at binicileri, onlar Fae. Prens Ruvaen'in hizmetkârları, babamın düşmanı. Larongar'ın Trol Kralı'yla ittifak yaptığı haberi onlara ulaşmış olmalı. Bu yüzden Ruvaen fae savaşçılarını Gavaria'nın derinliklerine gönderdi, daha önce hiç girmedikleri kadar derine. Beni bulmak için. Beni öldürmek için. İttifakın gerçekleşmesini engellemek için. Ve kız kardeşim bu saldırının ortasında kaldı.

Hâlâ sığınmak için ağacı kullanarak savaş alanını araştırıyorum, gözlerim sert ışıkların, dalan karanlıkların ve çok fazla bükülen gölgenin acısıyla zonklıyor. Sonra onu görüyorum, kısırağımı. Tanrıların lütfuyla, çok yakınımda. Dizginleri bu ağaçtan bir dala dolanmış, kargaşadan dörtnala uzaklaşmasını engelliyor. Yanına koşuyorum. Ciyaklıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Neredeyse bilinçsizce, dudaklarımdan yatıştırıcı, mırıldanan bir şarkı dökülüyor. Buna karşılık veriyor, başını eğiyor ve ben de dizginleri ağacın pençesinden kurtarabiliyorum. Tek başıma binemeyeceğim kadar uzun, ama onu bir ağaç kökünün yanına sürüklüyorum ve eyere tırmanmayı başarıyorum. Bu yükseklikten, önümdeki manzarayı bir kez daha tarıyorum, yerdeki ölü adamlara bakıyorum, bazıları çıplak tenli, bazıları kırmızı giyinmiş.

Sadece . . . kızıl pelerinler başlar. Garip, doğal olmayan hareketler, kendilerini yerden yukarı itiyorlar.

Daha fazlasını görmek için beklemiyorum. Kısırağın başını çekerek boynuna ve onu tapınak yoluna geri çağırıyorum. Kaçmaya hevesli ve bana hemen karşılık vererek dörtnala koşmaya başlıyor. Arkamda bir yerde, Artoris'in sesi ölenlerin çığlıkları arasında adımları haykırıyor ama ona kulak asmıyorum. En başta onunla gitmemeliydim, Aurae'yi terk etmemeliydim. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Nasıl bu kadar bencil olabildim? Tapınağın saldırıya uğrayacağını hiç düşünmemiştim. Tek umudum Kaptan Wulfram'ın tapınağı Fae'lere karşı savunmaya hazır olması.

Alt binalara ulaştığımda, tüm bu umutlar sönmüştü. Kaptandan ya da adamlarından hiçbir iz göremiyorum. Çatılar yanıyor, insanlar çığlık atıyor. Kısrağımı dizginliyorum, görüşüm alevli parıltılarla kamaşıyor. Rahipler ve acemiler yanan binalardan kaçarken, gölgeli figürler de aralarına dalıyor. Bu figürler insan şeklinde olsalar da insan gibi hareket etmiyorlar. Hayvan gibiler, vahşi çığlıklar ve kan donduran kükremeler. Ben izlerken bile biri kılıcını bırakıp çığlık atan bir rahibin sırtına atlıyor ve keskin, vahşi dişleriyle boynunu ısırıyor.

Ama misafirhane henüz yanmıyor. Kalbim aptalca bir umutla çarpıyor. Her şeyin hâlâ gölgeli ve ürkütücü bir sessizlikte olduğu binanın arka tarafına doğru at sürüyorum. Kısraktan atlayarak, onu güvene almak için yeterince uzun durmuyorum, sadece döndüğümde orada olacağına güveniyorum. Arka kapıdan içerideki derin gölgelere daldım. "Auræ?" Sesleniyorum, sesim o kadar ince ve zayıf ki neredeyse hiç çıkmıyor. Karanlık geçitte hızla ilerliyorum, ilerlerken her odaya bakmak için duruyorum. Dışarıda katliam devam ederken her yer boş ve yankılanıyor. "Auræ, neredesin?"

Mozaik zeminli ve yüksek pencereli ön odaya, toplantı salonuna giriyorum. Karşıdaki yanan binadan gelen ışık bu pencerelerden içeri düşüyor ve yatan ölülerin yüzlerini aydınlatıyor: Yüzbaşı Wulfram ve adamları. Vücutları yere serilmiş, silahları hâlâ ölümün sertleştirdiği ellerinde, gözleri tavana bakıyor.

Hepsinin boğazı kesildi.

Diğer her şey yok olup gidiyor. Orada, uzay ve zamandan küçük bir kesitte dururken, farkındalık yıkılıyor. Otuz adamın hepsi. Bu hac yolculuğunda beni korumakla görevli silahlı eskortlarımın son üyesi. Ölmüşlerdi. Şu anda bile tapınağa saldıran yağmacılar tarafından katledilmediler. Hayır, bunu kimin yaptığını biliyorum.

Zihnimin gözünde Artoris'i görüyorum, beyaz atının üzerinde, bu binanın kapısının hemen dışında. Kıpırmızı pelerinliler dışarı çıkarken, "*Bitti mi?*" sordu.

Midem bulanıyor. İki büklüm oluyorum, mide bulantısı boğazımda yükseliyor, başımda dönüyor ve o mozaik zeminin her yerine kusuyorum.

"Ilsie?"

Sarsılarak doğruluyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve odanın en arkasındaki gölgelere bakıyorum. Orada, uzun arkalıklı bir dizi sandalyenin arkasına çömelmiş, namaz örtüsü içinde küçük, solgun bir figür var.

"Aurae!" Ölü bedenlerin üzerinden ve yanından geçerek ona doğru koşuyorum ve onu kollarımla sarıyorum. O kadar çok titriyor ki, parçalara ayrılacağından korkuyorum.

Hıçkırarak yüzünü omzuma gömüyor. "Öldüler!" diye boğuluyor. "Hepsi öldü! Ve dışarıda ..."

"Biliyorum." Geri çekiliyorum ve bir bıçak tuttuğunu görüyorum, şüphesiz ölü adamlardan birinden alınmış. Eli öyle titriyordu ki, zorlukla kavrayabiliyordu. Bıçağı ondan aldım. Eğitimim yok, silah kullanma becerim yok. Annemin *erkeksi* sanatlar olarak gördüğü şeylerin bir prensese öğretilmesi uygun görülmezdi. Bu da demek oluyor ki kız kardeşim ve ben tuzağa düşmüş, boynumuzun kırılmasını bekleyen bir çift kuştan biraz daha iyiyiz. Ama savaşımadan yenilmeyeceğim. "Aurae," diyorum, elini tutup onu ayağa . "Seni buradan çıkaracağım ve-"

Kapı patlayarak açıldı. Donup kaldım, bir elim hâlâ kız kardeşimi tutarken diğer elim bıçağı sallıyordu. Karanlık bir figür giriş odasına adım atıyor. Sert nefesleri alçak hırıltılara benziyor. Dışarıdaki ateşten gelen ışık keskin, çivili zırhını siluet haline getiriyor ve onu bir tür dikenli iblis gibi gösteriyor. Zalim bir kılıcı yerde sürüklüyor ve hem kılıcın kenarından hem de ağzından kan damlıyor.

Aurae nefesini tutuyor, bir çılgılığı bastırıyor. Sadece bu küçük ses bile çok fazlaydı. Yaratık başını salladı ve yırtıcı bakışlarını üzerimize dikti, yüzü bir an için kırmızı ışıkla aydınlandı. Güzel bir yüz, mükemmel yüz hatları, mermerden oyulmuş bir heykel gibi solgun ve bozulmamış. Göz siyah sızıntılar akıyor, yanaklarından aşağı gözyaşı gibi süzülüyor. Dudakları uzun kanlı dişlerinden geriye doğru kıvrılır ve başını geriye atarak bir kurt gibi ulur.

Sonra Wulfram ve adamlarının cesetlerinin üzerinden atlayan bu canavar, bu yürüyen kâbus, kız kardeşime ve bana doğru fırladı.

Kendimi Aurae'nin önüne atmak için hareket ediyorum, zayıf bir savunma için bıçağımı kaldırıyorum. Ben daha ne anlayamadan, küçük bir el bıçağı elimden kapıyor. Bir hareket bulanıklığı var; ince bir kolun zarif kavis, o fae bıçağının yarıcı darbesini savuşturuyor. Bir dönüş, esintide dans eden bir bahar çiçeği kadar hafif, çırpınan tüller ve etekler.

Sonra bıçak o kudurmuş canavarın kara gözüne girer.

Şok içinde donup kalır, kanlı ağzı açık kalır. Boğazından son bir fokurtu yükseliyor. Bir damla kan yüzünden akan siyah gözyaşlarına karışıyor.

Yıkıntılar içinde yere yığılır, son nefesini verirken boğulur.

Aurae onun üzerinde duruyor.

Benim küçük kız kardeşim. Tanrılar tarafından dans yeteneği bahşedilmiş.

Yaptığı şeye bakıyor. Bıçağın girdiği yerdeki kana. Ayaklarının dibinde yatan fae canavarına. Yavaşça, gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor, ifadesi bir korku maskesi. "Ilsie?" diyor, ismim dilinde titreyen bir soru.

Sonra gözleri yuvalarından fırlar ve az önce öldürdüğü fae'nin cesedinin yanında yere yığılır.

Yanında dizlerimin çöktüğümde boğazımda bir çığlık düğümleniyor. "Auræ!" diye sesleniyorum, onu kucağıma çekip yüzünü tokatlıyorum, onu uyandırmak için çaresizce. "Auræ, hayır, hayır, hayır, uyanmalısın! Uyanmalısın, sevgilim. Burada kalamayız."

Bir gölge üzerimize düşüyor. Kafamı kaldırıp bakmıyorum, o fazladan değerli saniyeyi boşa harcamıyorum. Düşen fae'nin göz çukurundan çıkıntı yapan bıçağa doğru hamle yapıyorum, onu kurtarıyorum ve kız kardeşimin hareketsiz formunu savunmak için tutuyorum. Kapıda duran adamı ancak şimdi fark ettim. Başka bir kudurmuş canavar değil.

"Artoris," diye nefes alıyorum.

Odayı tarıyor, bakışları öldürülen muhafızların cesetleri üzerinde geziniyor ve sonunda bana takılıyor. "Ilsevel," diyor, sesi derin ve karanlık, dışarıda ölmekte olan rahiplerin çığlıklarının altını çiziyor. "Ne yapıyorsun? Benimle gelmelisin. Şimdi."

Başımı sallıyorum. "Kız kardeşim-"

Elimdeki bıçağı görmezden gelerek odanın öbür ucuna doğru ilerliyor ve omzumu tutuyor. "Onun bir önemi yok," diyerek beni ayağa kaldırdı. "Burada önemli olan tek kişi sensin. Bırak onu. Hâlâ bundan kurtulabiliriz."

"Hayır!" Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Beni bırakmayınca bıçakla saldırıyorum, cübbesinin kalın kumaşını kesiyorum ama ete . "Auræ olmadan hiçbir yere gitmiyorum!"

Artoris aniden bana dönüyor ve tereddüt etmeden yüzüme bir tokat atıyor. İki oldum. Acının verdiği sızı, hareketin yarattığı mutlak şokun yanına bile yaklaşamıyor. Başımı geriye , bir elimi yanağıma bastırarak ona bakıyorum.

Dişleri acımasız bir gülümsemeyle parlıyor. "Bir aşığın kavgası için zaman yok, Prenses. Sizi buradan çıkarmalıyım." Kolumu tekrar tutuyor ve beni sürüklemeye başlıyor, cesetlerin üzerinde nasıl tökezlediğimi pek umursamıyor. "İstersen daha sonra benden ne kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin ama hiçbir şeyin hayatını kurtarmama engel olmasına izin vermeyeceğim."

Odanın yarısını geçmiş, açık kapıya doğru ilerliyorduk. Birden o boşluğu başka bir gölge dolduruyor, geniş omuzları neredeyse ışığı kapatıyor. Pencerelerden gelen ateş ışığı sadece yüzüne ve sihirli bir yanan gözlerine sürölmüş siyah savaş boyası şeridini aydınlatmaya yetiyor.

"Artoris Kelfaren," diyor fae savaşçısı, kılıcını kaldırıp büyöcöye doğrultarak. Dişleri bıçak gibi parlıyor. "Benimle geliyorsun."

4
TAAR

Daha önce bir ölüm büyücüsüne hiç bu kadar yakın durmamıştım.

Onlarla birçok kez savaşta karşılaştım ama hep uzaktan. Yakın dövüşten uzak durmayı tercih ediyor, acımasız lanetlerini uzaktan savuruyorlar. Onları yaşam ve ölüm üzerinde tanrısal güçlerini kullanan kutsal olmayan varlıklar olarak düşünmek çok kolay. Onların sadece insan olduklarını unutmak çok kolay.

Bu adam çok insani. Kendi türünden birine göre uzun boylu ve geniş ama yine de adamlarımdan ve kadınlarımdan çoğundan birkaç santim daha kısa.

Siyah cübbesi yırtık, yüzü çamur ve kanla kaplı.

Öfke ve korkunun karışımıyla parlayan solgun gözler benimkilere bakıyor.

Kılıcımın ucu göğsünden birkaç santim ötede duruyor. Tek bir hamleyle onu yere serebilirim. Özellikle de bu adamın tam da bu saat içinde sebep olduğu ölümler düşünüldüğünde, beni cezbeden şey büyük.

Onu canlı yakalayın.

Elydark'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor, sözleri olmayan bir şarkı, ama anlamını tamamen anlıyorum. Sıkılı dişlerimin arasından uzun bir nefes çekiyorum.

Onu canlı yakalayın, Licorneir'im tekrarlıyor. Kafasındaki bilgiye ihtiyacım var.

Ama bu tüm uzuvlarına ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyor, değil mi?

Karşılık veriyorum. Elydark yanıt vermiyor ama ruhundan benimkine iletilen gerilimi hissediyorum ve kılıç kolumu dizginliyorum.

Artoris ayaklarının kayıyor, yanındaki kişinin önüne daha sağlam bir şekilde yerleşmek için hareket ediyor. Bu hafif hareket bakışlarımı çekiyor, önce kısa bir bakış, sonra ikinci bir , daha uzun, daha sert. Bu o, vadiden gelen genç kadın, mavi pelerinli olan. Kavgada öldürüldüğünü düşünebilirdim ama işte burada, büyücünün omzunun üzerinden bana bakıyor, kara gözleri yuvarlak ve geniş. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda hızlı bir nefes alıp geri çekiliyor. Ama ölüm büyücüsü onu sıkı sıkı tutuyor.

ve tekrar yanına çekti. İçimden bir ses, bu adam onu nereye götürmek istiyorsa, kızın oraya isteyerek gitmediğini söylüyor

"Kızı bırak büyücü," diyorum bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

Artoris bir lanet tıslar. Aniden kadını iter, öyle ki kadın sendeleyip etekleri ve uzuvlarıyla bir yığın halinde yere yuvarlanır. Bu küçük dikkat dağıtma oyununa kanmam. Büyücü elini cüppesinin ön atıp büyü kitabını almaya çalıştığında öne çıkıp kılıcımın ucunu sertçe boğazına dayıyorum.

"Eğer bir nefes daha almayı umuyorsan," diyorum, "ellerini görebileceğim yerde tutacaksın." Ölüm büyücüsü donakaldı. Gözleri yana kayıyor, geriye doğru çabalayan, kendisiyle ikimiz arasına mesafe koymaya çalışan kadına bakıyor. "O seni ilgilendirmez," diye homurdanıyorum ve bakışları tekrar benimkine dönüyor. "Beni ilgilendirir. Eller yukarı!"

Artoris yavaşça ellerini kaldırır. Ateş ışığında titriyorlar. Eğer gözleriyle büyü yapabilseydi, oracıkta kül olurdu. "Tanrı'nın cezası melez," diye hırlıyor.

Bıçağımın açısını hafifçe ayarlayıp boynundaki zincirden geçirdiğimde sözleri keskin bir şekilde kesiliyor. Çekiştiriyorum ve cüppesinin altından, üzerinde dönen bir küre şeklinde koyu renkli taş bulunan üçgen bir tılsım belirliyor. Büyü yazıları o taşı kaplıyor, küçük ve karmaşık kesikler.

Sırıyorum. Kılıcımın hızlı bir darbesiyle zinciri kesiyorum ve tılsımı yere düşmeden önce bir elimle ustalıkla yakalıyorum. Büyücü soluk soluğa kalıyor ama silahımın ucunu bir kez daha çenesine yerleştiriyorum. "dön," diyorum. "Eller arkaya."

İtaat ediyor. Tılsımı kemerimdeki keseye koyup, uzun bir ipi serbest bırakıyorum. Kılıcımı bir an için bile olsa indirmek riskli ama avımı güvenceye almak için bu fırsatı kaçırmayacağım. Bileklerini bağıyorum, sonra sözlü büyülerin tehlikesini bildiğim için ağzını da tıkıyorum.

Bu sırada, doğrudan ona bakmasam da kadının farkındayım. Sürünerek odanın arka tarafına gidiyor, orada küçük bir ceset, düşmüş bir Noxaurian cesedinin yanında, derin gölgeler içinde yatıyor. Başka bir dişi insan. Ölü mü? Durduğum yerden anlayamıyorum. Kadının yanına geçmek, yanında diz çöküp yardım teklif etmek; onu bu tapınaktan, bu katliam evinden çıkarmak ve Lurodos ile virulium delisi sürüsünden kaçmasını sağlamak için içimde garip bir dürtü uyanıyor.

Görev. Elydark'ın sesi kafamın içinde şarkı söylüyor, unutmayı göze alamayacağım gerçekleri söylüyor. Bu gece iyi adamlar kaybettim ve daha birçok hayat

bu büyücünün başarılı bir şekilde yakalanması. Yüzü ne kadar güzel olursa olsun, sıkıntı içindeki bir insan bakirenin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Mage Artoris'in omzunu sıkıca kavrayıp onu kapıya doğru döndürüyorum. "Neredeyse çok kolay," diye . "Bir ölüm büyücüsünden daha fazla direnç beklerdim."

Kapıya doğru ilerlemesi için onu zorluyorum. Daha iki adım atmamıştık ki kızıl pelerinli bir figür kapıdan içeri girdi. Pelerinine kan ve irin sıçramıştı ve sanki ciğerleri parçalanmış gibi büyük, hırıltılı nefesler alıyordu. İki eldivenli el derin kollardan çıkıyor ve ikiz kılıçların kabzalarını kavlıyor. Bakışlarım o kılıçlara düşüyor ve onlara kilitleniyor. Bunlar Licornyn kılıçları. Ölen savaşçılarımdan mi alınmış?

Başımı kaldırıp o derin kukuletanın altındaki yüze bakıyorum. Yüz hatlarının en silik izleniminden daha fazlasını ayırt edemedim, kıpkırmızı pelerin bana doğru atılıyor, yanıp sönen kılıçlar ve darbelerden oluşan bir bulanıklık. Artoris'i bırakıyorum ve savunmak için kendi kılıcımı kaldırıyorum, hızlı bir savuşturuyor ve karşılık veriyorum. Kılıçlardan biri kafama doğru savruluyor ve kafatasımın üst yarısından birkaç santimle kurtuluyorum, onun yerine bir tutam saçımı kaybediyorum.

Bir açıklık görüyorum ve üzerine gidiyorum, sadece vuruşum engelleniyor. Tekrar ve tekrar hamle yapıyorum, saldırıya devam ediyorum, bu kızıl pelerini indirmeye kararlıyım. Bu bir büyücü mü? Olamaz. Miphates savaşçıları büyüye bağımlıdır ama bu kişi saf güç ve kılıç ustalığı sergiliyor. Daha iyisini bilmesem, Licornyn tarafından eğitildiğini söyledim. Yaptığım her hamle önceden tahmin ediliyor, her darbe neredeyse gülünecek bir kolaylıkla engelleniyor.

Bu dövüş tarzını bilirim. Zamanlamayı, zarafeti, son dakika çalımlarını ve hızlı hamleleri. Ama bu imkansız. Zihnim bana oyun oynuyor.

Bir kükremeyle kendimi ileri atıyorum, kılıcım düşmanımın her iki silahıyla da çarpışıyor ve kıpkırmızı pelerini duvara geri itiyor. Yaklaşıyorum, üstün gücüm rakibimi yerinde sabitliyor.

Alçak bir kahkaha duyularıma fısıldıyor, damarlarıma buz gibi bir atış gönderiyor.

Kukuletanın kenarına bakıyorum. Sonra kıpkırmızı pelerin başını sallıyor, ağır kumaşı geriye atıyor ve gözlerini benimkilere kaldırıyor. Ölü gözler, gri ve filme alınmış. Ölü bir kadının yüzünden dışarı bakıyor. Kansız, renksiz. Çürüme ağzının bir kısmını kemiriyor ve çenesinin hizasındaki eski bir yara çürümeye devam ediyor.

Harabe halindeyken bile, bu yüzü herhangi bir yerde, herhangi bir dünyada tanıyabilirdim. "Shanaera?" Nefes alıyorum.

Çürümüş ağzı kıvrılıyor. "Sürpriz," diye fısıldıyor, hırçın bir mırıltıyla.

Bacağı hareket etti ve beni dizlerimin arkasından yakaladı. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiş, dehşete kapılmış bir halde geriye doğru düşüyorum. Başım taş zemine çarpıyor; görüş alanımda kıvılcımlar patlıyor. Bir an için savunmasızım, savunmam yok oldu. Elydark'ın kafamın içinde sözsüzce çığlık atan sesini duyuyorum ama cevap veremiyorum. Her an o ikiz bıçakların ikisinin de göğsüme ve karnıma saplanmasını bekliyorum.

Bunun yerine hayalet, dalgalanan bir pelerin girdabında üzerime atlıyor. Dönüp onun hareket çizgisini takip etmeye çalışıyorum. Doğal olmayan bir güçle Artoris'in bağlı ve çarpınan bedenini yakalıyor. Onu bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi omuzlarına atarak binadan dışarı, yanan tapınak alanının çiğ ışığına doğru fırlıyor.

Başımı eğiyorum, baş dönmesinin ve karanlığın beni ele geçirmesine izin veriyorum, tüm bunların delilik olmasına. Çünkü tek açıklaması bu, deli olmalıyım. Onun Shanaera olduğunu düşünmek, ölümden döndüğünü düşünmek delilik. Burada olabileceğine ve burada olsa bile bir Miphato'ya yardım edebileceğine inanmak delilik. Savaş delisi olmalıyım. Belki de Lurodos bana biraz virulium vermiştir.

Vellar! Yine Elydark'ın sesi, şarkı söylüyor, kükrüyor. Birdenbire orada belirdi, alev alev yanan varlığı barizdi. Gözlerimi açtığımda licorneir'imın tepemde dikildiğini görüyorum, bu salonun dar alanında devasa ve korkunç. **Vellar**, diye ısrar ediyor, burnunu indiriyor ve omzumu sertçe dürtüyor.

Ne oldu? Kalbinde öyle bir korku, öyle bir dehşet hissettim ki!

Açıklayamam. da. En azından henüz. Gördüklerimi düşünme fırsatım olana kadar olmaz. Şimdilik daha acil işlere odaklanmalıyım.

"Artoris," diye . "Kaçıyor." Yuvarlanıyorum, kendimi dört ayak üzerine kaldırıyorum ve neredeyse tekrar yere yığılıyorum. Elydark yardım etmek için başını eğiyor ve ayağa kalkmama yardım etmesini minnetle kabul ediyorum. Hâlâ licorneir'ime yaslanarak kapıya doğru sendeleyerek üç adım atıyorum.

Bir çığlık havayı yırtar.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Lurodos'un üç adamı gözlerinden karanlık sızarak odanın öbür ucuna doğru ilerliyor. Başımı sallıyorum ve görüşüm biraz daha açılıyor, onu görecektik kadar: sert kaşlı ve parlayan gözlü genç kadın. Düşen arkadaşının başında duruyor, elinde bir bıçak ve kirpikleri

En yakınındaki kudurmuş Noxaurian'a çılgınca saldırıyor. Dişlerinin arasından siyah safra tükürerek gülüyorlar, onun vahşi çaresizliğiyle eğleniyorlar. İçlerinden biri kılıcının yassısıyla ona vuruyor, onunla oynuyor. Sonra biri saldırıyor, onu elbisesinin önünden yakalıyor, korkunç ağzı boğazına doğru gidiyor.

O sırada ben çoktan odanın diğer ucuna geçmiştim. Noxaurian'ı kafasının arkasındaki saçlarından yakaladım ve onu çekip çıkarırken gürleyen bir çığlık attı. Kadın yere yığılıyor ama hızla düşmanlarıyla korumaya kararlı olduğu düşmüş kızın arasına girmeye çalışıyor. Doğru düzgün tutmayı bile bilmediği o küçük bıçağıyla hiçbiriyle boy ölçüşemez. Yine de bir kurt kadar vahşi bir şekilde dişlerini gösteriyor ve ben onun azmine hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Noxaurian'ı bana bakmaya zorlayarak çeviriyorum ve virulium lekeli yüzüne hırlıyorum. "O senin düşmanın değil."

"O bir insan!" diye tıslıyor Noxaurian. Uçurum gözleri kırpışarak yanaklarından aşağı siyah sızıntılar gönderiyor.

"İnsan ve lezzetli," diye onaylıyor arkadaşlarından biri ve ona doğru hamle yapıyor. Dönüp ilk adamı ona doğru fırlatıyorum ve ikisini de yere seriyorum. Sonra kılıcımı savurup ucunu üçüncü kuzgunun çenesinin hemen altına dayıyorum. Siyah gözleri kamaşıyor ve boğazı daralıyor. Onun dışında hareketsiz kalıyor.

"çekilin, sizi köpekler," diye hırlıyorum. "Bir gecelik eğlenenizi bitirdiniz. Eğer bu kıza elinizi sürerseniz, hayatınızı kaybedersiniz. Buna değer mi?"

Hâlâ viruliumun ilk aşamalarında olsalardı, bunu ödenecek iyi bir bedel olarak görürlerdi. Kara zehrin çılgınlığı onları sadece bir ısırık insan eti karşılığında seve seve ölüme sürüklerdi. Ancak ilk telaş geçmiş ve sapkın zihinlerine bir sebep geri dönmüştür. Geri çekildiler, hırladılar, tısladılar, küfrettiler. Sonra hep bir ağızdan dönüp odanın öbür ucuna kaçıyorlar, kapıya ulaşmak için aceleyle ölü adamların cesetlerinin üzerinden geçiyorlar.

Onlar gittikten sonra tekrar kadına dönüyorum. Düşen kızı bir kolundan tutmuş ve onu yerde sürüklemeye çalışıyor. İkisini bu binadan çıkarmayı başarsa bile, kız diğer Noxaurianların kollarına düşecek ve onlar da seve seve onu lime lime edecekler.

Tanrılar aşkına, ne yapmam gerekiyor? Mahkumlara ayıracak vaktim yok. Artoris bile kaçmayı başarmışken olmaz.

Vellar mı? Elydark homurdanır ve başını eğer, parlak boynuzu savaş kanıyla lekelenmiştir. ***Vellar, 4o'ya gitmeliyiz.***

Ama onu öylece bırakamam.

"Shakh," diye küfrediyorum ve gözlerimden akan bir damla kanı siliyorum.

Sonra kılıcımı kınına sokarak kıza doğru bir adım attım. Dehşet içinde bana bakıyor ve ona elimi uzattığımda bıçağıyla etkisiz bir darbe indiriyor.

"Kız kardeşime dokunma!" diye hırılıyor, gözleri vahşi, ateş ışığını yansıtıyor.

Boğazımda bir hırıltı, hamle yapıyorum, bir sonraki vahşi darbesini engelliyorum, kolunu yakalıyorum ve geçiriyorum. Canını yakacak kadar sert değil ama baskı onu dönmeye ve dizlerinin üzerine çökmeye zorluyor.

Öfkeyle çılgık atıyor ama direnmeye çalıştığında acı vücuduna yayılıyor.

Hareketsiz kalıyor, nefes nefese kalıyor.

Acımasızca gülümseyerek kemerimden bir ip daha çıkardım ve bileğini hızla bağladım. Ancak diğer eline uzandığımda ve baskı bir anlığına hafiflediğinde, aniden dönüyor ve dizlerinden yukarı fırlıyor. Serbest kalan eli gözlerime doğru uzandı, parmakları kıvrılmıştı.

"Pençelerini kınına sok, vahşi kedi," diye hırlayarak saldırısından kaçıyorum. Tırnaklarından biri yanağıma çiziyor, keskin bir sızı. Bileğini yakalıyorum ve yüzü bana birkaç santim yaklaşıp kadar onu kendime doğru çekiyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bana bakıyor, yüzü korkusunu tam olarak gizleyemeyen bir meydan okumayla parlıyor. Cesareti var, hakkını vermeliyim. Onun kadar rakipsiz ve sayıca az olsaydı, çoğu kişi katıksız dehşetin baskısı altında ezilirdi. Yine de kazanamayacağını bile bile benimle savaşıyor. Aptalca belki. Ama cesur.

Sonra beni çok şaşırtarak ağzını açtı ve şarkı söylemeye başladı.

Bu muhtemelen dünyada beklediğim en son şeydi. Bu basit hareketin cüreti beni o kadar ürkütüyor ki, ilk başta tepki veremiyorum. Ne olduğunu anladığımda bir şeyler değişmişti. Bir şey beni yakaladı.

Bu melodi - yumuşak ve tatlı, etrafımızı saran tüm dehşet, ateş, kan ve kargaşayla mükemmel bir kontrast - beni bu zamandan ve mekândan çekip çıkarıyor, yıllar ötesine savuruyor. Artık ölüm dolu bir insan tapınağı konutunda değilim. Evisar'dayım, atalarımın koltuğunda, çocukluğumun evinde. Dağların eteklerinde yuvalanmış, *oriqirel* kuşlarının gökkuşağı kanatlarıyla rengarenk gösteriler yaparak tepelerinde döndüğü ve su perilerinin köpüren nehirde gülüp köprülerinden geçen herkese el salladığı Kuleler Şehri.

Ve ben sürüyorum. At sürüyorum, at sürüyorum, açık arazide ilerliyorum, tüm hızımla şehre doğru gidiyorum, kalbimde neşe patlıyor. Altımda ovalarda dörtnala koşan Elydark değil, tüm licorneir'lerin en büyüğü Kara Onoril. Ben bir çocuğum, büyük canavarın sırtına oturmuşum, babam hemen arkamda. Kolları küçük bedenimi sarıyor ve ben korunuyorum, güvendeyim, korunuyorum. Bu uzun yıllar boyunca olmadığım ya da hissetmediğim her şey.

Şarkı dolduruyor, beni de alıp götürmekle tehdit ediyor. Ama aniden Elydark'ın sesi melodinin içinden patlıyor, kükreyerek uyarıyor: ***Vellar! Dikkat edin!***

Bir ürperti, ruhumun derinliklerinde bir sarsıntı. Şarkının üzerimdeki büyüğü bozuluyor ve şimdiki zamana geri dönüp kızın gözlerinin içine bakıyorum. O da kadar şaşkın görünüyor, bakışları bana değil, boynuzunu kalbine doğrultmuş alevli bir güçle duran Elydark'a bakıyor. Gözleri bana ve ağzı tekrar açılıyor.

Az önce aramızda ne olduğunu tam anlayamasam da emin olduğum bir şey var: Onun tek bir ses daha çıkarmasını göze alamam.

Tek ve hızlı bir darbeyle şakağına vurdum. Kollarımın arasına hareketsiz düştü.

5
ILSEVEL

Yavaşça ve acı içinde uyanıyorum. Vücudumdaki her kemik aktif bir şekilde itilip kakılıyor ve burun deliklerime berbat bir koku doluyor. İlk başta başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum - sadece kemiklerimdeki ağrı ve o çürümüş, kaçınılmaz koku. Ancak yavaş yavaş diğer duyularım da geri geliyor. Nabzımın kulaklarımdaki donuk gümbürtüsü yerini alçak inlemelerden oluşan bir koroya bırakıyor. Sonra gözümü kırpiyorum ve görüşüm, önümde, çok küçük bir alana sıkışmış bedenlerin izlenimini alacak kadar açılıyor. İnleyerek gözlerimi tekrar kapatıyorum, daha fazlasını görmek istemiyorum.

"Ilsie?"

Boğazım düğümleniyor. Gözlerimi zorlayarak açıyorum, başımı çeviriyorum ve yukarıdaki gölgeli karanlığa bakıyorum. Aurae'nin yüzü karanlığın içinde bir melek gibi beliriyor. Gözyaşı izleri yanaklarındaki kan ve kiri çiziyor ve yumuşak gözleri derin, korku dolu oyuklardan dışarı bakıyor. Ama o burada. Yaşıyor. Başımı kucagında tutuyor.

"Ah, Ilsie!" dedi, sesi garip bir şekilde titriyordu. "Uyanmayacaksın diye korktum!"

Ona uzanıyorum, ellerini sıkıca kavriyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Kafamın içinde ışıklar patlıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Hatırladığım son şey, gözlerinin üzerinde koyu bir savaş boyası şeridi olan o fae adamın düştüğüm yerde bana doğru eğildiği. Yüzü, sert, vahşi kenarları, yanındaki boynuzlu canavardan yayılan garip ateşle vurgulanmıştı. Tek boynuzlu at.

Boğazımda bir inilti daha titreşiyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için çaresizce. Sonra dişlerimi sıkarak kendimi tekrar dik tutmaya çalışıyorum, bu sefer Aurae'nin yardımıyla başarıyorum. Elleri küçük kuşlar gibi çırpınıyor. "Neredeyiz biz?" diye soruyorum. Ağzım sanki paçavralarla doldurulmuş gibi, sesim kalın ve ağır geliyor.

"Emin değilim," diyor Aurae. "Bir kafes."

O konuşurken bile muazzam bir sarsıntı oluyor ve birbirimize düşüyoruz. İniltiler etrafımızdaki karanlığı dolduruyor, fısıltılı dua parçacıklarıyla noktalanıyor. Bir çeşit el arabasındayız - tekerlekli bir kafes, engebeli yollarda tıkırdıyor.

Arazi. Parmaklıkların üzerini örten ağır hayvan postları, ürkütücü kırmızı ışığın sadece kısa içeri girmesine izin veriyor. Bu parıltı sayesinde tutsak arkadaşlarımızdan bir şeyler seçebiliyorum: hepsi de gözlerime yabancı olan rahipler ve çömezler. Kaptan Wulfram ya da adamlarından iz yok. Ama sonra, hepsi öldü. Misafirhanenin ön salonunda boğazları kesilmiş halde yatıyorlar. Artoris'in adamları tarafından öldürülmüşler.

Omzumu Aurae'ninkine bastırarak ürperiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? O adama nasıl güvenebildim? Onun anısını o kadar uzun süre kalbimde taşıdım ki, bu anının doğruluğunu sorgulamak için hiç durmadım. Artoris'in gerçekte nasıl bir adam olduğunu kendime sormadım. Hep bir gün beni kurtarmak için geri döneceğini hayal ettim: babamdan, hayatımdan, geleceğimden. Bir an için bu rüya gerçekten gerçekleşmek üzereymiş gibi görünmüştü, kahramanımız gösterişli beyaz atına binmişti.

Neredeyse bilinçsizce, bana indirdiği darbeden dolayı morarmış yanağımı ovuyorum. Mide içimde çalkalanıyor. Ama hasta olamam, buna izin vermeyeceğim. Bu küçük kafes zaten çok kötü kokuyor ve ben buna katkıda bulunmayacağım. Asidi geri yutarak biraz daha dik oturuyorum ve öncekinden daha net bir sesle soruyorum, "Ne zamandır baygınım?"

Aurae başını sallıyor. Parmaklıkların arasından süzülen kırmızı bir ışık, gözyaşlarıyla dolmuş gözlerini kısa süreliğine aydınlatıyor. "Emin değilim. Saatler oldu. İki kez durdular, birinde parmaklıkların arasından yiyecek geçirdiler. Ekmek ve biraz su. Sana biraz vermeye çalıştım ama boğuldun, ben de ağır yaralı bir rahibe verdim. O şimdi ölü." Sesi kesiliyor ama derin bir nefes alıyor ve cesurca devam ediyor. "Çıkarmak için ikinci kez durdular. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum. O zamandan beri durmadık. I . . . Sanırım tam bir gün olmuş olabilir." Tekrar durdu, devam edebilmek için birkaç dakika mücadele etti. "Ah, Ilsie! Tekrar duracaklarından ve cesedini çıkaracaklarından korktum. Düşündüm ki ... .. Düşündüm ki ..."

Ağlamaya başladı. Yavaşça başını omzuma doğru çekiyorum ve ona kendi saçlarımdan ördüğüm bir perdenin ardında sığınabileceği küçük bir yer sunuyorum. Vücudu kabarıyor ve arada bir kesik kesik nefes alıyor ama onun dışında gözyaşları sessizliğe gömülüyor. Tanrım, ne yapmam gerekiyor? Ne de olsa ben ablasıyım. Daha büyük, daha güçlü, daha cesur. Dün geceki kargaşada gördüğümü sandığım o garip şiddet görüntüsü - hançerimi ustalıklı kapışım, mükemmel bir şekilde yaptığım o pirouette, o kan fışkırması - gerçek değildi. Gerçek . Aurae bir geyik yavrusu kadar narin, bir güvercin kadar masum. Ve o

ne pahasına olursa olsun korunmalı. Nasıl, emin değilim; ama bir yolunu bulmak bana bağlı.

Mahkûm arkadaşlarımızın yüzlerine bakıyorum. Bazıları bize doğru bakıyor ama çoğu başlarını öne eğmiş, ellerini dua eder gibi birbirine bastırmış. Lamruil'in bize yardım edeceğini düşünüyorlar mı? Ben kesinlikle düşünmüyorum. Eğer tanrılar bize yardım etmek isteseydi, bana işe yarar bir şey verirlerdi, bu kafesi patlatmak ve düşmanlarımızı ilahi ateşle vurmak için kullanabileceğim bir şey. Onun yerine bana güzel bir ses verdiler. Bu onların suçu.

Bu yüzden kendi dualarımı sunmuyorum. Bunun yerine olanları aklımda toparlamaya çalışıyorum. Saldırının tapındaki varlığımdan kaynaklandığını, babamın düşmanı Prens Ruvaen'in beni esir almak ya da öldürmek için adamlarını gönderdiğini düşünmüştüm. Ama fae'ler benden çok Artoris'e odaklanmış gibiydiler, sanki başından beri hedefleri oymuş gibi. Kız kardeşimin ve benim gerçekte kim olduğumuzu bilmiyor olabilirler. Yoksa neden bizi diğer mahkûmların yanına atsınlar ki? Bu sır bizim tek avantajımız olabilir. Emin olmak için fazla bir avantaj değil. Ama en azından bir şey.

Aurae şimdi sessiz. Umarım uykuya dalmıştır. Keşke ben de bilinçsizliğe geri dönebilsem. Bu pis kokuya, bu korkuya, bu sıkışık ve klostrofobik karanlığa kesinlikle tercih edilirdi. Küçük kafesimizin dışından bir ses için kulaklarımı zorluyorum ama ağır postlar sesleri engelliyor ve tekerleklerin gürültüsü ve sarsıntısı başka bir şeye konsantre olmayı zorlaştırıyor.

"Ilsie," diyor Aurae aniden, başını omzumdan kaldırarak. "Ilsie, şarkı söyleyecek misin?"

Midem düğümleniyor. Ben şarkı söylemem. sürece. Dün gece dışında, babam Gölge Kral için sahneye çıkmamı emrettiğinden beri şarkı söylemedim. Kızlık Yolculuğu'na çıktığımda bir daha asla şarkı söylemeyeceğime yemin etmişim, bu yemini sadece bir kez bozdum.

Ağzımı açıp o fae savaşçısına şarkı söylediğim o çaresizlik anını hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Beni böyle saçma bir şeyi denemeye iten neydi? Yine de itiraf etmeliyim ki, en azından bir süreliğine işe yaradı. Sesimin duyanlar üzerinde her zaman derin bir etkisi vardır. Onları mutlu anıların olduğu yerlere geri gönderdiği ve evlerinin rahatlığıyla doldurduğu söylenir. Tam olarak ölümcül bir silah sayılmaz ama o fae'yi kesinlikle durdurmuştu.

Ancak sonunda işe yaramadı. Faydasız bir hile, faydasız bir hediye.

İçimi çekiyorum ve yüzümü avuçlarımın içine bastırıyorum. "Şarkı söyleyemiyorum," diye fısıldıyorum, bunun doğru olduğundan oldukça eminim. Boğazım çiğ ve kavruk,

Umutsuzca suya ihtiyaç duyuyorum ve korku ses tellerimi sıkıyor. Acınası bir vıraklamadan fazlasını söyleyebileceğimden şüpheliyim.

Ama Aurae omzuma bastırıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. "Lütfen, başka ne yapabiliriz? Onlara başka ne verebiliriz?"

Onlar mı? Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Şu anda bile kız kardeşim kendi durumundan çok mahkûm arkadaşlarının iyiliğiyle ilgileniyor. Bana yalvarır gibi bakıyor. Tatlı Aurae. Burada olmamalıydı. Bu durumda olması benim suçum. Onu geride bırakmasaydım, saldırı başladığında yanında olsaydım, o zaman belki . . .

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Şarkı söylemeye pek elverişli değil ama başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Denerim."

Bakışlarımı bağlı ellerime çevirerek, içimin derinliklerinden bir şey, herhangi bir şey çağırmaya çalışıyorum. Tanrıların, kaprisleri yüzünden, hiç istemediğim bir güç seliyle üzerime akıttıkları o ilahi ateşten bir kıvılcım. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ama Aurae beni izliyor. Rahiplerin bu spontane konseri umursayacaklarından pek emin olmasam da, onu hayal kırıklığına uğratamam.

Böylece mırıldanmaya başlıyorum, sonra aklıma gelen ilk şarkının sözlerini usulca mırıldanıyorum:

*"Bülbül , ağaç yeşerir,
Yapraklar, otlar ve çiçekler açar Yılın
dingin sabahında."*

Tanrı armağanım göğsümün boşluğunda parlamaya başlıyor, dilime yükselip serbestçe yuvarlanırken her kelimeyi ısıtıyor. Eski ninninin tanıdık melodisi acı çeken her ruhu sararken, etrafımdaki kafesteki farkı hissediyorum. Bu hediyeden nefret edebilirim ama gücünü inkâr edemem.

*"Ve aşk ruhuma gitti Bir
mızrağın keskin darbesiyle.
Gece ve gündüz ruhum sevinir
Kalbimin gördüğü kişiyle."*

Bütün o korku dolu yüzler teker teker bana doğru dönüyor, bazıları şok, bazıları şaşkınlık içinde. Birkaçı öfkeli bir şekilde yüzünü buruşturuyor. Ama sözcükler boğazımdan kesik kesik dökülürken, bu ifadeler eriyip aynı rahat, uzak-

Dinleyicilerimin yüzlerinde birçok kez tanık olduğum sükuneti görmek. Her biri hafızasının derinliklerindeki huzur ve rahatlık dolu bir yere doğru kayıyor. Aurae bile küçük bir iç geçiriyor ve başını bir kez daha omzuma yaslıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yanağımı başının üstüne yaslayıp şarkı söylemeye devam ediyorum. Bu benim son şarkım olabilir. İyi bir şarkı olsun, sunabildiğimin en iyisi olsun.

Zihnimde görüntüler beliriyor - kız kardeşlerim ve ben Beldroth'un bahar bahçelerinde. Zarif ve çekingen Faraine, en büyüğümüz, her zaman geri göz kulak olur. Yeni çiçekleri beslemek ya da düşen bir yavru kuşa yardım etmek için diz çöken nazik ve geyik yavrusu gibi Aurae. Ve ben, çileden çıkmış bakıcılarımıza çam kozalağı fırlatmak için ağaçlara tırmanan ve sırf aşağıdaki on metrelik düşüşün heyecanını hissetmek, ötesindeki açık alanların vahşi umudunu görebilmek için bahçe duvarına tırmanan, uyumsuz, arada kalmış kız kardeş. Hiçbir zaman tam olarak ulaşamadığım açık alanlar, çünkü sıçrama cesaretinden yoksundum ...

Korkunç bir sarsıntı ve neredeyse kendi dilimi yutuyordum. Tüm dinleyicilerim şarkının aniden bitmesinden dolayı acı çekiyormuş gibi soluk soluğa kaldı. Yaşlı bir rahip küfrediyor, gözleri karanlıkta bana dik dik bakıyor. "Sen bize kötü büyüler yapmadan da yeterince tehlikede değil miyiz cadı?"

Sert bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama birden dışarıdan bir sürü ses yükseliyor. Sert sesler, herhangi bir şarkı ritminden tamamen yoksun bir dilde konuşuyorlar. Sesler midemi bulandırıyor ama Aurae'nin kavrayan parmaklarından kurtulup yerimde dönüyorum ve ellerimi kafesin parmaklıklarından geçirip hayvan postundan bir kapağı tutuyorum. Kapağı geri çekerek ötesindeki gölge dolu dünyaya bakıyorum.

Bir çeşit kampa ulaşmış gibiyiz. Pek bir anlam veremiyorum. Ateşler ve bunların etrafında figürler ve çadır olabilecek sivri şekiller var. Büyük bir taş binanın yakınında durmuş gibiyiz, ama bunun bir kale mi, kule mi, yoksa sadece büyük bir ahır mı olduğunu bu açıdan söyleyemem. Çok fazla ceset, çok fazla ses var ve ara sıra adını bilmediğim büyük, kambur omuzlu yaratıklar görünüyor.

Ve yine de, nasılsa, bakışlarım bu karmaşanın içinden doğruca tek bir noktaya çekiliyor; kabaca inşa edilmiş, sekiz eğri basamağın çıktığı bir platforma. Midem bulanıyor. Boyunduruk, blok ya da idam ilmiğinden hiçbir iz görmesem de, başka bir şey olamayacak kadar idam iskelesine benziyor.

Kapağı indirip ellerimi arabaya geri çekiyorum, kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. "Ne oldu?" Aurae sesi titreyerek soruyor. "Ne gördün?"

Ağzım hareket ediyor ama cevap gelmiyor. Ona söylemek istemiyorum. Onun bilmesini istemiyorum. Soğuk ellerini kendi ellerimle bulup parmaklarını sıkıca kavıyorum. "Aurae-" diye başlıyorum, hangi yalanı söyleyeceğimden emin değilim.

Aniden kafesin arka tarafındaki kapak kenara çekilir. Üç korkunç yüz parmaklıkların arasından bakar, yüz hatları eski gözyaşları gibi siyah çizgilerle gölgelenmiştir. Ancak gözleri artık öfke dolu, mürekkep gibi karanlık çukurlar değil. Berrak, ışıltılı ve garip bir şekilde kediye benziyorlar, tamamen yeşil ve parıldayan altınlar. Başka koşullar altında güzel olduklarını söyleyebilirdim; ama güzellikleri onları sadece daha korkunç kılıyor.

Kafesin arka kapısını açıyorlar. Uzun kollar içeri uzanır ve en yakındaki rahibi yakalar. Dışarı sürüklenmeden önce delici bir çığlık atıyor. Arkadaşlarından birkaçı onu tutmaya çalışır, kardeşlerinin götürülmesini engellemek için nafile bir çabadır bu, ama fae'ler onları geri püskürtür. Tüm cesaret kıvılcımları sönmüş, kafesin uzak ucunda toplanmışlar, bu açıklıktan uzaklaşmak için birbirlerine baskı yapıyorlar.

Postun kanadı bir kez daha düşer. Dışarıdan gelen o ışık parıltısından sonra, gölgenin aniden geri dönüşü neredeyse kör edici. Aurae bana sarılarak usulca ağlıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor. "Ona ne yapacaklar?"

Cevap vermeye başlayamam. Adamı o tanık sürüsünün önünde idam edecekler mi? Ama neden? Kesinlikle değerli bir mahkum değil ve infazı hiçbir şey ifade etmeyecek. Eğer onu öldürecek olsalardı, neden onu bu kafese atıp kırlarda dolaştırma zahmetine ki? Eğer . . . eğer . . . Bir keçinin son çırpınışlarının sesleri kafamı dolduruyor. Sunak taşının üzerinden süzülen ve aşağıdaki olukta biriken o kan damlasını tekrar görüyorum. Fae'lerin hala tanrılara tapınmak için eski yöntemleri uyguladıklarını, savaş esirlerini onurlarına kurban ettiklerini söylüyorlar. Bu yüzden mi buraya getirildik? Karanlık, dini bir ayin için yem mi?

Kollarımı Aurae'ye doladım ve ona tutundum. Eğilerek fısıldıyorum, "Gözlerini kapat. Sesimi dinle." Sonra tekrar şarkı söylemeye başlıyorum, yumuşak bir şekilde, sadece onun kulakları için.

"Kapa çeneni!" diye homurdanıyor en yakınımızdaki rahip. "Şimdi dua zamanı, şarkı zamanı değil." Ona ters ters bakıyorum ve şarkı söylemeye devam ediyorum, kafesimizin dışındaki sesleri bastırmaya, kendi dehşetimi bastırmaya çalışıyorum. Bir ses diğerlerinin üzerinde yükseliyor, korkunç bir hırıltı. Kulaklarımı ona kapatıyorum,

kendi melodime odaklanıyorum. Belki de son anlarımızda Aurae'ye sunabileceğim tek teselli bu. Hâlâ titriyor ama ağlaması şimdilik kesildi.

Ani bir ses patlaması, bir tezahürat gibi, beni boğuyor. Bir sonraki an kapak tekrar kaldırılıyor ve kafesin kapısı ardına kadar açılıyor. Daha fazla uzanan kol, daha fazla güzel, siyah lekeli yüz. Başka bir rahip, genç bir çömez, çığlık atarak dışarı sürükleniyor. Kahkaha sesleri çığlıklarını bastırıyor.

Aurae şimdi dualar fısıldıyor, Birlik Tanrıçası Nornala'ya sürekli bir yakarış akışı. Seçebileceği onca tanrı varken! Ben dua edecek olsaydım, bu şeytanların üzerine cehennem ateşi yağdırması için Savaş Tanrısı Tanatar'ı çağırırdım. Şarkı söylemeye devam etmeye çalışıyorum ama boğazım tıkanıyor. Bunun yerine o korkunç seslerin yükselip alçalmasını, zalim kahkahaları, alayları, bağırışları dikkatle dinliyorum. Bir keresinde genç bir çömezin duyduğumu sanıyorum ama ne dediğini anlamıyorum. Neredeyse anında başka bir tezahürat patlamasıyla boğuluyor. Öldü mü? Çabuk mu oldu?

Kapak açılır. Kollar içeri uzanıyor.

Ancak bu kez rahipler itişip kakışarak beni ve kız kardeşimi itip kakıyorlar. Onu kavrayışımı kaybettim ve öne doğru yuvarlandı ve uzanan eller onu saçlarından yakaladı.

"*Ilsevel!*" diye bağılıyor onu dışarı çıkarırlarken. Kafesin dışına. Ulaşamayacağım bir yere.

"Hayır! Hayır, Aurae, *hayır!*" Kendimi ileri atıyorum, tırmalıyorum, tırmalıyorum, çaresiz ve vahşiyim. Kafesin girişindeki parmaklıklara tutunuyorum, kırmızı parıltıya karşı göz kırpiyorum, onu görmeye çalışıyorum, kargaşayı anlamaya çalışıyorum.

Güzel bir yüz önümde beliriyor ve gülümsüyor. Sonra bir el beni boğazımdan yakalıyor. "Henüz senin sıran değil güzelim," diyor ipeksi bir ses o çıplak dişlerin arasından. "Sıra sende. Ve senin için kendim deneyeceğimden emin olabilirsin!"

Şiddetli bir itiş ve geriye doğru düşüyorum, arabanın zeminine sertçe iniyorum, nefes almak için mücadele ediyorum. Ayağa kalkmayı başardığımda kafesin kapısı çarparak kapanmıştı. Kendimi kapının üzerine atıp ellerimi parmaklıklardan geçirmeye, ağır deri kapağı yırtmaya çalışıyorum. Kız kardeşimin adını tekrar tekrar haykırıyorum. Bir keresinde bana seslendiğini duyduğumu sanıyorum ama binlerce fae sesinin uğultusu onu bastırıyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, Aurae'yi artık duyamıyorum.

Gitmiş.

Gitti.

6 TAAR

Grimspire ufukta dimdik duruyor, Wanfriel Ormanı'nın sisle kaplı gölgelerinden yükselen parlayan bir fener. Büyük bir kule, görülmeye değer bir mucize; bir iğne kadar uzun ve ince. Neredeyse cenneti delip geçtiği düşünülebilir.

Ruvaen, Noxaur'dan gelen büyüü yönlendirmek için insan dünyasına yaptığı seferin ilk günlerinde bu kuleyi inşa ettirmiştir. Aksi takdirde insan aleminin atmosferi fae yaşamını destekleyemeyecek kadar büyüden yoksundu ve savaşçıları solup büzüşecekti. Kulenin çevresinden uzun süre ayrılmak kalıcı hasara neden olur, bu yüzden her maceradan sonra adamlarının ikmallerini yenilemek için buraya dönmeleri gerekir.

Ben ve adamlarım ağaçların arasından çıkıp Grimspire'ın görüş alanına girdiğimizde Elydark başını kaldırıp göğsünün derinliklerinden sevinçli bir şarkı mırıldanıyor. Licorneir saf büyüünün varlıklarıdır ve fae kulelerine yakın olmaktan zevk alırlar. Ben bundan hoşlanmıyorum. Aramızdaki bağ onu ayakta tutmaya yeter de artar bile ve licorneir'lerimizden herhangi birinin fae'lere bağımlı hale gelmesi ihtiyacım olan son şey.

İşaret veriyorum ve bölüğüm durma noktasına geliyor. Adamlarımın ve kadınlarımın yorgun yüzlerine bakarak, "Burada kamp kuruyoruz," . Ruvaen'in silahlanma çağrısına cevap vermek için Saklı Şehir'den benimle birlikte yirmi kişi yola çıktı; geriye sadece on iki kişi kaldı. Çatışma başladığında ölüm büyücüsünün büyüleri üçünü arka arkaya öldürdü ama en kötüsü bu değildi.

Hayır, en kötüsü o kızıl pelerinlilerdi. Hiç de büyücü gibi savaşmayan o lanetli büyücüler. Hiçbiri bir kez bile büyü çağırmadı ama saldırılarımızı kılıçları ve vahşi kana susamışlıklarıyla karşıladılar. Onları birbiri ardına kestik ve yine de ... . Hatıralar kafamda canlanırken ürperiyorum. Tekrar ayağa kalktılar. Her seferinde, kıyıya vuran dalgalar gibi. Ve her yükseldiklerinde daha hızlı, daha güçlü, daha ölümcül oluyorlardı. Daha da kötüsü, savaş tarzımızı biliyorlardı, her sırrımızı biliyorlardı, her hareketimizi tahmin ediyorlardı. Sonunda halkıma geri çekilmelerini emretmekten başka bir şey yapamadım. Büyücünün dörtlüyle tapınak yoluna geri döndüğünü görüp, sert bir şekilde peşinden koşarken bile.

Takip. Onu kaybetmemeye, o tılsımı ele geçirme şansını kaybetmemeye kararlıyım. Her şeyi riske atmaya hazır ve istekliydim.

Ancak o tapınak arazisinde karşılaştığım şeye hazırlıklı değildim.

Gözümün önünden bir yüz geçiyor: Shanaera. Ölmüştü. Üç yıl önce, kendi kılıcımı karnına saplayıp onu savaş alanında bıraktığımda olduğu kadar ölü. Yine de durdu. Gözlerimin içine baktı.

"Sürpriz." Sesi bir kez daha kafamın arkasında fısıldıyor. Ama bu gerçek olamazdı. Bir büyü olmalı.

Miphates büyüü beni yakaladı ve algılarımı çarpıttı. Büyücü Artoris, ellerini bağlarken dikkatim dağılmışken bir büyü fısıldamış olmalı. Kafamı bu iğrenç görüntülerle doldurdu. Kabul edebileceğim tek açıklama bu.

Dişlerimi gıcırdatarak dikkatimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum. "Kildorath," diye sesleniyorum ikinci komutanıma. "Ashika."

Çoktan atlarından indiler ve sahra çadırlarımızı kurma işlemine başladılar. Her ikisinin de licorneir'i, eve dönüş yolculuğu için pelerinlerine dikilmiş, şehit yoldaşlarının kalıntılarını taşıyor. Seslendiğimde dönüyorlar, yüzleri eski savaş yaraları ve yeni kayıplarla dolu. Kildorath'ın ifadesi sert, Ashika'nınki ise ciddi.

"Licorneir'ini bırak ve benimle gel," diyorum Elydark'tan inerek. "Ruvaen'e raporumuzu sunacağız."

Her iki atlı da ayrılmak istemeyerek hemen bineklerine dönüyorlar. Elydark da yumuşak burnunu göğsüme değdiriyor. **Vellar**, kafamın içinde konuşuyor, **seninle gelmeme izin ver**.

Ama o yaklaştığında neler olacağını çok iyi biliyorum. Büyünün çekiciliği onu cezbedecek ve paylaştığımız bağa güvenmeme rağmen, bunun test edilmesini umursamıyorum. *Kal dostum*, diyorum ona, uzun yelesinin parlaklığı altında bir elimi boynunda gezdirerek. *Kal ve diğerlerine göz kulak ol*.

Acı çekiyorlar ve onlara güven vermeniz için varlığınıza ihtiyaç duyacaklar.

Elydark bakışlarını kalan licorneir'in üzerinde gezdiriyor.

Kurtarılabilecekleri umuduyla kalbi parçalanmış canavarlardan üçünü yakalayıp zapt etmeyi başardık. Diğerleri keder içinde geceye doğru kaçtı. Binicileri öldü, insan dünyasında uzun süre dayanamayacaklar, muhtemelen çoktan anı ve keder fısıltılarına dönüştüler.

Onlarla ben ilgileneceğim, diyor Elydark ve bakışlarımı karşılıyor. **Bana güvenebilirsiniz.**

Gözleri yaşsız ve sonsuzdur, içinden alemin sonsuzluğuna açılan pencerelerdir. Ama aynı zamanda tanıdıklar. Bu hayatta hiç kimseye Licorneir'ime güvendiğim kadar güvenmiyorum. Burnunu tekrar okşuyorum, sonra Kildorath ve Ashika'yı çağırmak için dönüyorum. Başka bir şey söylemeden Grimspire'a doğru yola çıkıyoruz.

Büyük beyaz yapıyı çevreleyen alan Noxaurianlar ve Prens Ruvaen'in bu topraklarda devam eden saldırılarına yardımcı olmaları için kiraladığı Eledria Diyarları'nın dört bir yanından gelen paralı askerlerle dolu. Ben ve ekibim de bu paralı askerlerden biriyiz ve Gece Prensi'ne geçici olarak, karşılıklı çıkarlarımız doğrultusunda hizmet etmeye yemin ettik. Bir zamanlar Fae'ler benim türümle ilgilenmezdi. Prens bir gün topraklarımın sınırında belirip ittifak teklif ettiğinde biraz şaşırmıştım. Ancak kısa sürede çıkarlarımızda doğal bir uyum olduğunu keşfettik.

Kendi halkımın kralı olmama rağmen, onların iyiliği için kendimi alçalttım ve yeminim yerine getirilene kadar prence hizmet edeceğime söz verdim.

Yıllar boyunca bu yeminden pişmanlık duymak için pek çok fırsatım oldu. Ruvaen'in kendisi adil ve sağduyulu bir lord olduğunu kanıtlamış olsa da, etrafı çoğu zaman sadece kendi açgözlü amaçlarını ilerletmek isteyen inançsız canavarlarla çevrilidir. Lurodos gibi canavarlar.

Kulenin dibinde Noxaurian savaş lorduyla karşılaştım. Dün geceki saldırıdan bu yana birbirimizden uzak durduk; dürüst olmam gerekirse, adamı bir daha hiç görmemiş olmak da beni mutlu ederdi. Kurumuş virulium izleri hâlâ yanaklarını, boynunu ve omuzlarını lekeliyor. Beni görünce kanlı dişlerini göstererek gülümsüyor. "Bu bizim melez kralımız değil mi?" diyor ve alaycı bir selam veriyor. "Adamların dün gece biraz eğlenmeyi başardı mı, yoksa benimkiler en seçkin avları mı kaptı?"

Ayaktakımı tapınağı tamamen yok etti ve geriye yanan bir harabe yığını, ölen rahiplerin cesetleri için devasa bir odun yığını bıraktı. İnsanların dostu olmasam da, bu eylemin vahşiliği midemi bulandırdı.

Tanrılar bana fırsat verirse bıçağımı boğazına saplayacağıma sessizce yemin ederek sadece başımı sallıyorum ve iki savaşçım peşimden hızla kulenin içine giriyor. Lurodos kıkırdıyor ve arkamdan geliyor. Ruvaen'in raporumuzu beklediği üst odaya çıkan spiral basamakları tırmanıyoruz. Uzun yüzlü ve kısık gözlü bir insan köle girişimiz için kapıyı açıyor ve usulca anons ediyor: "Efendim, Kral Taarthalar ve Lord Lurodos geldi."

Ruvaen odanın karşısında, aşağıdaki kamp alanına bakan uzun bir pencerenin önünde duruyor. Sırtı bize dönük, uzun beyaz saçları ve gümüşü

Cüppeleriyle, yüksek tavanın ortasında asılı duran, parlayan tek bir *incantis* küresinin ışıltısında duran bir heykel olabilirdi. Kapıdan içeri adım attığımızda bize bakmak için döndüğünde, küre ışığı canlı mor gözlerinin derinliklerinde titreşiyor. Bu gözler keskin, kurnaz ve kendini gösterme ihtimali olan hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ruvaen henüz bir prens olmasına rağmen, Noxaur'da birçok döngü boyunca hüküm . Babası ölmedi, bunun ötesini kimse bilmiyor. Ruvaen sırlarını saklar ve onları iyi saklar.

Şimdi bana ilgiyle bakıyor, her duygumu ne kadar dikkatle gizlesem de yüzümden gerçeği okuyor. Konuşmadan önce ben, iki takipçim, Lurodos ve onun üç zalimi önünde durana kadar bekliyor. "Yani," diyor, "tüm bunlardan sonra -sağladığım onca bilgi, kaynak ve büyüden sonra- ikiniz de Büyücü Artoris'i yakalamayı başaramadınız."

Lurodos kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturur. "Senin şu *ibrildian* kralı. Sonunda çok uysal ve yumuşak davrandı, adamlarına virulium'u vermek ve büyücünün savunmasını bir hamlede ortadan kaldırmak istemedi."

Ruvaen sertçe bana döndü. "Bu doğru mu?"

Bakışlarını soğuk bir şekilde karşılıyorum. "Başka seçeneğim sürece halkıma virulium vermeyeceğim."

Lurodos başını geriye ve kahkahalarla güler. "Shakh'sız yarı cins! Ne yani, Noxaurian yöntemlerimiz hassas bünyeleriniz için çok mu fazla? Bir zamanlar siz Licornyn'ler bu kadar alıngan değildiniz."

Çenem taşı parçalayacak kadar sert gıcırıyor. Bu doğru, çok değil birkaç yıl önce virulium binicilerim arasında elden ele dolaşıyordu. Zehrin çıktığı kaynağı bildiğim için çoğunlukla kendim kullanmaktan kaçındım. Ancak diğerlerinin savaşın sıcağında dozajlamasına engel olmadım ve zafer üstüne kazandığımızda sonuçları inkar edemedim. Muhtemelen, dün gece adamlarımın kullanmasına izin verseydim, ölüm büyücülerine bu kadar çok kayıp vermezdik.

Ama kılıcımı Shanaera'nın karnına nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Gözlerindeki şaşkın bakışı hatırlıyorum, kara deliliğe, çizgi çizgi gözyaşlarına rağmen.

O savaş alanının ortasında bedenini yere indirirken bile , dudaklarımdan işe yaramaz özürler döküldüğünü hatırlıyorum.

Kendine dönmüştü. İnsanlarımızı katlediyordu. Şeytani karışım onu ele geçirmişti ve artık dostu düşmanı ayırt edemiyordu. Onu alt etmekten başka çarem yoktu. Aslında onu çoktan kaybetmiştim. Shanaera bir zamanlar her neyse, bıçağım etini delmeden çok önce virulium tarafından yutulmuştu.

"O şeytani içkiyi bir tatmaktansa ölmeyi tercih ederim," diyorum şimdi, sesim kısık bir hırıltıya dönüşüyor.

"O zaman kesinlikle öleceksiniz," diye yanıtlıyor Lurodos. "Sen ve tüm türün, Morthiel sizi teker teker yakalayıp gizli kalesine sürüklerken. O zaman senin erdemli perhizini kim umursayacak? Ben değil. Ben güleceğim ve tanrıların lanetlediği ölümlü büyücülerini çabalarında neşelendireceğim!"

"Yeter, Lurodos," diyor Ruvaen, sesi yumuşak ama bir bıçak kadar hızlı. Noxaurian lordu ağzını kapatıyor ama gözleri kin ve nefretle dolu bir şekilde benimkileri yakmaya devam ediyor. "Neden müzayedeye gidip kendine moralini düzeltecek bir köle seçmiyorsun?"

Lurodos omuz silkiyor. "Yeterince kölem var."

"O zaman yaralılarına bak, kazancını say ya da sürüngeinin kanlı tırnaklarını törpüle, umurumda değil. Sadece gözümün önünden kaybol ve elini çabuk tut."

Noxaurian savaş lordunun dudağı kıvrılıyor ama elini uzatıyor ve Ruvaen'in kölesi tarafından teklif edilen gümüş çuvalı kabul ediyor. Büyücü Artoris'i canlı olarak getirmeyi başarısak anlaştığımız miktarın yarısı; bu kadar feci şekilde ters giden bir görev için yine de cömert bir ödeme. Lurodos çuvalı bir kez elden geçirdikten sonra eğilip odadan çıkıyor ve omzunun üzerinden geri atıyor, "Dün gece topladığım rahiplerin kellelerini saymaya . Beni hatırlamanız için size bir tane seçeceğim, Kral Melez. Bunu bir hediye olarak kabul edin."

Yanıt vermiyorum ama adam gittiğinde biraz daha rahat nefes alıyorum. Prensle göz göze geldim ve o da bir eliyle işaret etti. "Adamlarını dışarı gönder Taar. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Kildorath ve Ashika bana dönüyor, bir Noxaurian'dan emir almak istemiyorlar. Başımı sallıyorum ve onlar da sessiz ve temkinli bir şekilde odadan çıkıyorlar. Kapının hemen dışında bekleyecekler, bağırdığımda gelmeye hazırlar. Ama Gecenin Prensi'nin yanında yeterince güvendeyim.

Licornyn'im gittiği ve köle kapıyı arkalarından ve kendi üzerine kapattığı anda, Ruvaen iğrenç bir küfür savurur ve elini yüzünde . "Yemin ederim Taar, Lurodos şeytanın vücut bulmuş hali. Umarım

o ölüm büyücüsü tarafından ruhu bedeninden çekilip alınırdı - ama onun gibi adamları alt etmek zordur."

Cevap vermeyeceğim. Yıllar boyunca Ruvaen'in Lurodos'u neden serbest bırakmadığını merak etmişimdir. Adam en katı insan düşmanının bile midesini bulandıracak kadar savaş suçu işledi. Kontrol edilmesinin imkansız olduğunu defalarca kanıtladı. Ama Noxaur'da güçlü bir bağlantısı var.

Yönetici prens Ruvaen bile adımlarına dikkat etmelidir. Ne de olsa prens kral değildir.

Ruvaen odaya geri dönüyor ve süslü, gümüş bir masanın önündeki sandalyeye çöküyor. Bol miktarda yiyecek ve içecek var ve beni sessizce davet etmek için bir el sallıyor. Başımı sallıyorum ve o da kendine bir kadeh köpüklü *qeise* doldurmaya başlıyor. "Pekâlâ, Taar, dostum," diyor, bardağı boş boş çevirip baloncukların nasıl dans ettiğini izliyor. "Bana kendi cümleleriyle neler olduğunu anlat. Ölüm büyücüsü elinizden nasıl kaçtı?"

Tek bir kalp atışı süresince, o gölgeli odaya geri döndüm, çapraz bıçaklarımızın arkasında duvara yaslanmış Shanaera'nın görüntüsüyle yüz yüze geldim. Ama bu kendime bile anlatmak ya da açıklamaya çalışmak istediğim bir hikâye değil. Sadece şunu söylüyorum: "Lurodos sürüsü üzerinde kontrol sağlayamadı. Artoris Kelfaren gibi bir ölüm büyücüsü kaba kuvvetle değil, zekâsıyla yakalanacaktır."

Ruvaen iç çekiyor ve uzun bir *yudum* alıyor. "Tek bir adam," diyor, benden çok kendine. "Elli Noxaurian kuzgununa ve yirmi Licornyn atlısına karşı tek bir adam. Dünyalarda görülen en vahşi güçler. Ve yine de kaçtı. Tek bir adam."

"Yalnız değildi," diye itiraf ediyorum biraz isteksizce. "Yanında on adam vardı."

"Daha fazla ölüm büyücüsü mü?"

Başımı salladım. O kızıl pelerinliler her neyse, Miphat değillerdi. İnsan olduklarını bile sanmıyorum. Grimspire'a olan yolculuğumuzun uzun saatleri boyunca zihnimde korkunç bir şüphe büyüyordu. Ama henüz paylaşmaya hazır değilim. Zamana ve kanıta ihtiyacım var. Ayrıca, bir hâlâ yanıldığımı umuyor. "Ne olduklarını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Savaşta yetenekliydim ve silahlarımıza karşı hassas görünmüyordum. Tüm söyleyebileceğim bu."

"*Shakh*," diye inliyor Ruvaen ve sandalyesinde arkasına yaslanıp tepesinde parıldayan *incantis* küresine bakıyor. "Biliyor musun, neredeyse Evisar Kalesi'nin elimizin altında olduğuna inanacaktım. Bunca yıldan sonra."

Sessizce prensi inceliyorum. Orada oturmuş, sandalyesinde yayılmış, elinde kadehi, cübbesinin önü kısmen açık, görünüşe göre, dünyalarda endişesi olmayan, dikkatsiz ve acımasız, tembel bir fae lordunun resmi gibi görünüyor. Ama benim tanıdığım Ruvaen bu değil.

Evisar'ın engellerini aşmayı neden arzuladığını benimle hiç paylaşmadı. Benim de yeterince sebebim var: Doğduğum şehre dönmek, krallığının kadim başkentini geri almak, Licorna'yı babamın, büyükbabamın ve büyük büyükbabamın zamanındaki ihtişamına, hafızamın hatırlayabildiği kadarıyla ve daha da ötesine kavuşturmak için basit bir dürtü. Bu ihtişam gelecek nesiller boyunca hiç azalmadan devam etmeliydi... ancak babam aptalca bir şekilde insanlarla ittifak kurdu ve Mifatların topraklarına girmesine izin verdi.

Evet, , kalemin geri alınmasını istemek için bolca nedenim var. Ama Ruvaen'in sebepleri gizemini koruyor.

Bir süre sonra, "Her şey tamamen kaybolmuş değil," diyorum. Kemerimdeki keseye uzanarak orada saklı olan tılsımı çıkarıyorum - her tarafı Miphates'in büyü yazılarıyla kazınmış, dönen küreyi içeren koyu altından bir üçgen. "Bunu büyücünün boynundan almayı başardım."

Ruvaen teklif ettiğim ödülü kabul etmek için elini uzatıyor. Gözleri *incantis* ışığında parlıyor ve benimkilerle buluşmak için sıcıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Evisar'ı çevreleyen *obscuris* büyüsünün anahtarı," diyorum. "Ne yazık ki büyüü yapmak için büyücünün kendisini yakalayamadım, ancak gerekli büyü becerisine sahip başka bir Miphato bulabilirsiniz . . ."

"Başka bir şey söyleme." Prens ayağa fırlar, tılsımı avucunun içinde tutarken yüzü vahşi bir heyecanla aydınlanır. "Çok sayıda Miphates tutsağım var, içlerinden biri hâlâ bir iki büyü yapabilecek kadar sağlamdır. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın Taar?"

Ben biliyorum. Bu, bir zamanlar tanıdığım krallığı geri kazanmaya, babamın yönetiminin son günlerinden beri ülkeyi zehirleyen karanlık istiladan arındırmaya hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuz anlamına geliyor. "O halde kaleye saldırmak için güçlerinizi toplayacak mısınız?" Kendi hevesimi kontrol altında tutmaya çalışarak soruyorum.

"Yapacağım," diye kabul ediyor Ruvaen. "Biraz uğraşmak gerekecek. Ve elbette önce tılsımı çalıştırmanın bir yolunu bulmalıyız. Ama nihayet doğru zaman geldi dostum. İlk buluşmamızda sana ettiğim yemine sadık kalacağım. Sen ve ben birlikte o Miphates piçlerini diyarından kovacağız ve

Şehrinizi Licornyn yönetimi altında yeniden kurun." Elini uzatıyor ve ben de tereddüt elini tutuyorum. "Savaşçıları ben haber gönderdiğimde yola çıkmaya hazırla."

"Memnuniyetle, Prens," diye cevap veriyorum.

O anda pencerenin ötesinden, toplanan kalabalıktan yükselen gürültülü bir tezahürat patlıyor. Gürültü, bu röportaj boyunca farkındalığımdın arka planında gürledi, ancak bu andan önce neredeyse hiç fark etmedim. Ruvaen elimi bırakıyor ve aşağıda olup bitenlere bakmak için pencereye doğru süzülüyor. "Ah!" diyor dışarı bakarak. "Gördüğüm kadarıyla açık artırma devam ediyor. Ne kadar üzücü bir örnek . Onun için zor kazanılmış gümüşü verecek olanlara şaşıyorum."

Merakla pencereye doğru ilerledim ve omzunda durdum. Aşağıda, yırtık pırtık bir rahip, açgözlü Noxaurian yüzlerle çevrili bir platforma sürükleniyor. "Bu da ne böyle?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Ruvaen omuz silkiyor. "Lurodos'un soğukkanlılıkla öldürmemekte ısrar ettiğini söylediği insanlar." Bana yan gözle bakıyor. "Noxaurianlar arasında mahkûmları en yüksek fiyatı verene satmak bir gelenektir."

Kanım dondu. Hayatlarını bağısladığım insanların akıbetini düşünmek için hiç durmamıştım. "Peki onlara ne olacak?"

"Çoğu Noxaur'a geri götürülecek," diye yanıtlıyor Ruvaen. "İnsan köleler değerlidir, bilirsiniz. Genellikle diğer türlere göre daha yumuşak başlıdırlar ve uygun şekilde motive edilirlerse son derece çalışkandırlar. İyi muamele gören bir insan köle Eledria'da uzun süre kalabilir. Ama, ah! Bu nedir?"

O konuşurken bile rahip platformdan sürükleniyor ve kalabalık bir sonraki tutsağa yer açmak için dağılıyor. Yüzen üç *incantis* küresinin ışıltısına doğru adım atıyor ve kalbim kaburgalarımın arasına sıkışıyor gibi görünüyor.

Bu o.

Tapınakta bana şarkı söyleyen, beni olduğum yerde donduran kız. Ölen kız kardeşini korumak için çok savaşan vahşi genç kadın. Onları diğer esirlerle birlikte toplanmaları için göndermişim, tapınak sakinlerinin geri kalanıyla birlikte katledilmelerini ve yakılmalarını engellemeyi umuyordum. Doğrusu o zamandan beri onu hiç düşünmedim; zihnim çok fazla başka endişeyle meşguldü. Ama işte orada, o göz kamaştırıcı büyü ışığının altında, omuzları geride, başı dik duruyor. Yırtık pırtık, kan lekeli giysiler içinde, saçları omuzlarına dökülmüş halde bile vahşi ve gururlu görünüyor. Bir kraliçe gibi.

"Bu kesinlikle beklenmedik bir şey," diyor Ruvaen. "Buranın çürüyen yaşlı rahiplerle dolu bir tapınak olduğunu söylediğini sanıyordum. Bu güzel çiçek nasıl da bu kavgaya karıştı? Belki de küçük bir rahibedir?"

Zihnim, bana hem bıçak hem de tırnaklarıyla saldırdığı haince yolu geri getiriyor. "Sanmıyorum."

Ruvaen homurdanıyor. "Önemli değil. Rahibe ya da değil, tüm o kirin altında gerçekten de bir ödül var. İyi bir savaş gelini olacak."

"Bir ne?" Prens'e sertçe dönüp yüzünün yan tarafını inceliyorum.

Bana küçük, neşesiz bir gülümseme sunuyor. "Bilmiyor muydun? Kadın esirler köle olarak değil, gelin olarak satılır. Erkekler bu uzun seferlerde yalnız kalırlar. Bu onların moralini yüksek tutmanın bir yoludur ve yol boyunca barışçıl halkın daha az rastgele katledilmesini teşvik edebilir." Dehşete kapılmış ifadem karşısında bir kaşını kaldırdı. "Vahşi bir uygulama, biliyorum."

Ne yapmamı isterdin? Burada kontrolü pamuk ipliğine bağlıyım. Ne de olsa kral ."

"Bu savaş gelinlerine ne oluyor?" Boğazım düğümlenmiş, ağzım sertleşmiş bir halde soruyorum.

Ruvaen homurdanıyor. "En iyisi sormamak."

O korkunç sahneye bakıyorum - kırmızı ışıklar, sinsî gölgeler, Noxaurian savaşçıların hala *virulium* kalıntılarıyla lekelenmiş aç yüzleri. Kıza ne olacağını biliyorum. Bu gece ve eğer yaşarsa, hayatının geri kalanı boyunca onu takip edecek tüm gecelerde kaderinin ne olacağını biliyorum.

Açık arttırma başladı. Bu seçkin ödülü almak için sabırsızlanan sert sesler art arda sıralanıyor. Müzayede yöneticisi, istediği meblağı açıkça duymadığı için telaşlanıyor. Kalabalığa bağırır, hatta aralarına bir bıçak fırlatır. Birbirlerine bakarak hafifçe geri çekilirler ve bir an için açık arttırma durur.

Sonra kalabalığın arkasında bir kıpırtı. Bakışlarımı ışıkların altındaki dik duran küçük figürden ayırıp kimin geldiğini görmeye çalışıyorum. Dehşete *kapılıyorum*, Lurodos platformun tabanına doğru adım atıyor, müstehzi yüzü *incantis* ışıltısıyla yıkanıyor.

"Elli gümüş hedy!" diye ilan ediyor, sesi kulenin penceresine kadar ulaşıyor. "Elli," diye tekrarlıyor ve dudaklarını yalıyor, "bu dişe dokunur insan lokması için."

7
ILSEVEL

Burada, bu açık artırma bloğunda durup hayatım ve bedenim için teklif veren bu iğrenç sesleri dinlerken, kendimi aniden -uzaktan, aptalca- Gölge Kral'la ittifakın ne anlama geldiğini daha önce anlamış olmayı dilerken buluyorum: bir kalkan. Benimle Fae aleminin tüm kötü güçleri arasında duracak bir kalkan. Bu canavarlar arasında kim babamın benim için seçtiği canavar damatla boy ölçüşebilirdi ki? Sağ kolunun tek bir hareketiyle onlardan herhangi birini ikiye bölebilirdi. Trol kralı ve korkunç sürüsü bu yaratıkları uluyarak onları sahiplenecek karanlık diyara geri gönderirken ben ve tüm Gavaria kurtulmuş olabilirdik.

Müstakbel kocamı sevmemiş olabilirim. Ama belki de hayatımda hiçbir erkekten görmediğim korumayı bana sunabilirdi. Babamdan değil - onun tek koruması nihai amacına hizmet etmem için beni lekesiz tutmaktı. Kesinlikle Artoris değil. Beni sahiplenmeye, bana sahip olmaya çalıştı ve ben bunu tamamen başka bir şey zannettim.

Şimdi bu kalabalık kitlenin önünde korumasız duruyorum. Beni koruyacak ne bir baba, ne bir sevgili, ne de bir koca var. Bu gecenin getireceği dehşetle aramda kendi yırtık pırtık cesaretimden başka bir şey yok. Birkaç dakika içinde bu canavarlardan biri beni karanlığa sürükleyecek ve sonra ...

"Haydi, sizi gremlin pislikleri!" diye gürlüyor arkamda duran uzun bacaklı adam, kalabalığa karşı alaycı bir tiksintiyle gözlerini devirerek. Bana doğru bir el sallıyor, artık pelerinimin altında saklı olmayan vücudumun hatlarını taklit etmek için kıvrılan geniş bir hareket. "On iki, on beş, yirmi heds ... Bu kıvrak ve güzel kadın için o sefil kışkırlarınızdan çıkarabileceğinizin en iyisi bu mu? Yoksa onu bir kenara bırakıp yerine başka bir rahip getirmemi mi istersiniz?"

"Yirmi beş!" diye bağırıyor biri hemen.

Müzayede ustası homurdanır ve kalabalığın içine keskin bir şey fırlatır. Canavarlar kahkahalar atarak yollarını ayırırken, iğrenç, kavisli bir bıçak teklif veren kişinin botunun yanında yerde titreşiyor. "Duymama izin verin

elli, yoksa bir sonrakini gözüne gönderirim!" diye bağırır müzayede ustası. "Elli mi duydum? Elli tane, yoksa onu kafese geri gönderirim."

Dik dik bakan gözler bana göz kırpmıyor, alaycı ağızlar birbirlerine bir şeyler mırıldanıyor ama kimse müzayede şefinin talebine cevap vermiyor. Bir an için umut kabarıyor. Elbette, kafes tam olarak özgürlük değil, ama alternatiften daha iyi, değil mi? Belki de bir kaçış yolu bulabilirim, Aurae'yi bulabilirim ve - Ah tanrılar. Aurae de gelin olarak mı satıldı? Hayır, şimdi bunu düşünemem. Keskin olmalıyım, şansımı kollamalı ve onu kullanmaya hazır olmalıyım. Yapmam gereken-

"Elli gümüş heds!"

Bir hareket dalgası gözlerimin önündeki gölgeli kütleyi karıştırıyor. Tepemdeki ışığın parıltısına karşı gözlerimi kırpmıyor, görmekte zorlanıyorum. Diğerlerinin arasında yeni bir figür belirliyor, kesinlikle şaşırtıcı bir cüsseyle diğerlerini küçeltiyor. Saf, parlayan gümüşten uzun saçları beline kadar uzanıyor ve teni, o gözlerin uhrevi ışıltısı altında garip, mor bir parlaklıkla koyu renk. Kalın boynundan güçlü baldırlarına kadar açıkta kalan her santiminde kaslar kabarıyor. Neredeyse grotesk ama yine de gözümü ondan alamıyorum. Belki de cazibeden.

Ama tıpkı gibi onun da yanaklarında siyah gözyaşlarının izleri var. Onu gördüğüm anda Ashryn Tapınağı'na yapılan saldırıyı yönetenin o olduğunu anladım.

"Elli," diyor tekrar, platformun kenarına yaklaşarak. O kadar uzun ki, başı neredeyse ayaklarımla aynı hizada. Bana gülümsüyor, yüzünde aç bir ifade var. "Bu dişe dokunur insan lokması için."

Midem bulanıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor. Beni ele geçirebilecek tüm canavarlar arasında, bir şekilde bunun en kötüsü olduğunu biliyorum. Eğer beni alırsa, kesinlikle öleceğim ... ama bu gece değil, yakında da değil. Bunu gözlerinde görüyorum, bir söz gibi, bir yemin gibi. Beni uzun, çok uzun bir süre hayatta tutacak ve sonunda ölüm geldiğinde, en acı verici kurtuluş için bile tanrılara şükredeceğim.

Sessizlik o gürültülü kalabalığın tamamını ele geçirir. Fae'ler birbirlerine bakıyor, aralarından kimin bu adama karşı teklif verecek kadar cesur olduğuna karar vermeye çalışıyorlar. Başını geriye atıyor ve bir kurdun uluması gibi bir kahkaha atıyor yukarıdaki yıldızlara doğru. "Hiçbiriniz beni sınamayacak mısınız?" diye soruyor, kollarını iki yana açıp yavaşça yerinde dönerek. "Hiçbirinizin cesareti yok mu? Gelin! Teklif verin! Fiyatı ne kadar yükseltebileceğinizi görün."

Alay etmeye devam ediyor, ama anlamadığım o hırıltılı dile geri dönüyor. Göz göze geldiğimizde tekrar gülüyor ve beni işaret ediyor. "et, Ralnor!" diye müzayede yöneticisine sesleniyor. "Bu aptallar benim karşıma çıkmaktansa kendilerini kesmeyi tercih ederler.

Teklifimi kabul et ve ödülümü ver. Düğün gecesinin başlaması için sabırsızlanıyor - şu şehvetli yüze bakın!"

Bunun üzerine kalabalık yeniden gülmeye başlıyor ve şafaktan önceki saatlerde yeni kocamı memnun etmek için neler yapabileceğime dair öneriler sıralıyor. Müzayede yöneticisi en yüksek sesle gülüyor ve belki de fiyatı daha da artıramadığı için hayal kırıklığına uğramış olsa da geri sayımı başlatıyor. "Lord Lurodos savaş gelinini elli gümüş hektara alıyor! Bir kez gidiyor . . . iki kez gidiyor . . ."

"Elli bir."

Kalabalığın içinden ani bir nefes alma sesi yükseliyor.

"Kim söyledi bunu?" diye soruyor fae -Lord Lurodos-, hırlamaya yakın bir gülümsemeyle dönerek. "Kim benimle bu tatlı insan eti arasına girmeye cüret eder? Göster kendini!"

Ciğerlerim bir nefes bile alamayacak kadar daraldı. Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde, bakışlarımı sürünün arka tarafına kaydırmaktan başka bir şey yapamıyorum; orada yeni yol açılıyor ve başka bir figür hızlı adımlarla yaklaşıyor. Asılı kürelerin ışıltısına doğru adım atıyor ve ben sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Çünkü onu tanıyorum: beni esir alan, bana vuran ve beni o kafeste bırakan adam. Şakaklarındaki siyah savaş boyası bandı gitmiş, gözlerinin derinliklerinde yanan ateşli büyü de. Ama ben onu tanıyorum. O yüz, ömrümün sonuna kâbuslarıma girecek.

Bana teklif mi verdi? Bu devasa canavara karşı mı? Lurodos'un bir metre ötesinde durur ve hiç kimse aralarında durmaya cesaret edemez.

Sanki güçlü bir kuvvet diğer fae'yi geri itiyor, böylece ikisi platformun

önünde açık bir alanda duruyorlar, küre ışığının altında. İkisi de iri yarı ve kaslı, ama biri çarpıklık derecesinde şişmişken, bu yeni adam iyi orantılı, hantal olmaktan ziyade yontulmuş. Fark edebildiğim kadarıyla hiçbir cazibe yansıtmıyor, yine de büyüğü daha iyi gizlenmiş olabilir. Uzun siyah saçları yüzünden geriye doğru sıkıca örülmüş ve kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Sakalı çenesini temiz, güçlü çizgilerle şekillendiriyor, bir fae adamının yüzünde beklenmedik bir şey. Tüm bu toplantıdaki sakallı tek insan ya da canavar o olabilir.

Yeni gelen kollarını kavuşturuyor, kasları ışıktaki başımı döndürecek şekilde hareket ediyor. Gövdesinde zırh dışında hiçbir şey yok. Deri kayışlar göğsünün üzerinden çaprazlama geçerek genişliğini ve belirginliğini vurguluyor. Doğruca Lord Lurodos'a bakıyor ve mırıldanan izleyici kalabalığı arasında gürleyen yüksek bir sesle tekrar belirtiyor: "Savaş gelini için elli bir gümüş hed."

Lurodos kahkahalarla havlıyor, sanki bu en büyük şakaymış gibi dizlerini tokatlıyor. "Bu da ne böyle? Bu küçük melezin omurgası kemik mi?" Dudakları her bir kanlı dişini göstermek için geriye doğru kıvrılrsa da gözlerinde neşe yok. Tekrar müzayede yöneticisine dönüp bağırıyor: "Altmış deve. Çağır onu dostum ve teslim et."

Nefesim kesilecek kadar titrerken başımı çevirip müzayede yöneticisinin tedirgin bakışlarının iki fae savaş lordu arasında gidip geldiğini görüyorum. Bu yeni adamın gelmesinden hoşlanmıyor. Tavrından işlerin kendisi için kötü gideceğine inandığı anlaşılıyor. Aceleyle söylemeye başlar: "Lord Lurodos'a ve altmış hed'e, bir kez gidiyor."

"Altmış bir."

Gözlerim ikinci savaş lorduna kayıyor. Bana bakmıyor ama sanki avını görüyormuş gibi bakışlarını Lurodos'a odaklıyor. Onlara dokunmasa da kemerinde ikiz bıçaklar taşıyor ve onları kınlarında gevşetmiş, gerektiğinde çekmeye hazır olduğu izlenimine kapılıyorum. Kabzalarına yerleştirilmiş altın mücevherler küre ışığını göz kırpan korlar gibi yakalıyor.

Lurodos bu kez gülmez. Düşmanına doğru tek bir adım atıyor, sonra dönüp havlıyor, "Yetmiş."

"Yetmiş bir," diye ekliyor yeni gelen.

Fae canavarları daha da geri çekilir, hevesli bakışlar atar ve heyecandan mırıldanırlar. Hareketlerinden, iki teklif sahibinin yakında yumruk yumruğa geleceğini düşünüyor gibiler. Ve öyle de olabilir. Aralarındaki atmosferin gerginliği hissediliyor. Tek bir kıvılcımla alev alacak. O zaman ben nerede olacağım? İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu olabilir mi? Belki de birbirlerini boğazlamaya çalışan bu iki acımasız savaş lordunun görüntüsü, platformun arka ucundan sıvışıp çadırlar ve gölgeler ormanının ötesinde kaybolmam için yeterince emici olacaktır.

Yırtık pırtık eteklerimi tutuyorum, kalbim küt küt atıyor, arkamdan seslenen müzayede şefinin sözlerini anlayamıyorum. Yine de durumu hafifletmeye çalışıyor olmalı, çünkü izleyenler arasında bir kakhaha dalgası yayılıyor. Lord Lurodos burun deliklerini açarak bir nefes alıyor ama

yarım geri çekilir, müzayede yöneticisine döner ve şöyle der: ". Hiçbir insan bu fiyata değmez ama ben sportmen bir adamım. Yüz gümüş hedy." Kemerinden bir çuval para çıkarır ve hafifçe fırlatır. İçindeki metalik *çın çın* sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Bakışlarım ikinci adama, ikinci canavara kayıyor. Teklife cevap verecek mi? Cevap vermesini istiyor muyum? İki adamdan hangisinden daha çok korktuğumu söyleyemem. Ayı ile kaplan arasında iyi bir seçim yapılabilir mi? İkisi de sonunda etimi kemiklerimden ayıracak. Kendimi bir kez daha o ikiz bıçaklara bakarken buluyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Ne olursa olsun, savaşmadan yenilmeyeceğim.

"Bu ne Taar?" Lurodos küçük çuvalı bir kez daha kaldırarak kışkırtıyor. "Bu kadar yeter mi? Senin bir adam olduğunu sanıyordum-"

"Yüz bir."

İkinci savaş lordunun sesi, ilk adamın söylenmemiş sözlerinin boşluğunda yüksek sesle çınlıyor. Bir an için birbirlerine bakıyorlar. Sonra Lurodos, yüzündeki tüm eğlence kaybolmuş bir halde, öyle bir amaçla ileri atılıyor ki, çarpışacaklarını, hatta birbirlerini öldüreceklerini düşünüyorum. Dört bir yanıma saran canavar denizini pek de umursamadan, özgürlüğe doğru çılgınca koşmaya hazırım. İkinci savaş lordu Taar, sanki ilkine ateş etmesi için meydan okurcasına kollarını uzatıyor. Lurodos durdu. Cazibesinin bir kısmı titreyip kayboluyor ve ardındaki gerçeğin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyor; çelimsiz, korkunç bir surat, çukur gözlü ve çukur yanaklı. Uzun kararmış dişleriyle insandan çok kadavra benziyor.

Bir sonraki anda cazibe yerine geri çekiliyor, o kadar güçlü bir güzellik yayıyor ki, yüzümü çeviriyorum, gözlerimi korumak için bir elimi kaldırıyorum. "Benden bu kadar," diyor. "Daha fazla teklif etmeyeceğim. Ama sana bu şans veriyorum dostum. Bu kadar çok ödemek istediğine emin misin?" Hırıltılı sesi birden yumuşadı ve sinsileşti, ama yine de durduğum yerden bana doğru geliyor. "Bu, küçük girişimimizden elde ettiğin kazancın değil mi? Sadece bir insanı *parçalama şans* için ölümünün bedelinden vazgeçme. Buna değmez, sizi temin ederim. Asla uzun süre dayanmazlar."

Siyah saçlı savaş lordu bakışlarını uzun, sessiz bir an boyunca korur. Sonra müzayede ustasına döner ve çelik gibi bir sesle tekrar söyler: "Yüz bir gümüş hedik. Savaş gelini için."

Müzayede yöneticisi, bu açık artırma savaşının sonunu görmek için acı verici bir istekle, "Bir kez gidiyor," diye bağırıyor. "İki kez artırıyorum. *Satıldı.*"

Kalabalıktan büyük bir tezahürat yükseliyor. Kulaklarım bu sesle kükrüyor, bu koro savaş lordunun zaferini ve benim yaklaşan kıyametimi söylüyor. Her bir boğazdan yankılanan tehditleri ve şiddeti, özlemi ve arzuyu duyuyorum.

Lurodos dudak büküyor ve para kesesini kemerine bağlıyor. Başını eğiyor ve sanki düşmanını kutsuyormuş gibi bir kolunu bana doğru uzatıyor. Karanlık adam onu görmezden geliyor ama platformun kenarını kavriyor ve kendini görünür bir kolaylıkla yukarı çekiyor, kasları hipnotik bir zarafet ve güç ritmiyle kasılıyor ve gevşiyor. dimdik duruyor. Tanrılar beni bağışlasın, gözlerim onun köprücük kemiğiyle aynı seviyede! Bir elini uzatarak bir adım atıyor.

Sendeleyerek ondan uzaklaşıyorum, etrafımdaki tüm kenarların, bir kez daha yaklaşan tüm aç gözlerin ve alaycı ağızların acı verici bir şekilde farkındayım. "Dokunma bana," diye hırlıyorum, kendimi . Sesim titriyor ama toplayabildiğim tüm ateşi sesime katıyorum.

Savaş lordu başını sallıyor. "Gel, *Zylhala*," der bir elini uzatarak. "Seni bu yaratıklardan uzaklaştıracam. İnan bana, senin için benden daha kötü şeyler düşünüyorlar. Benimle gel ve geceyi sağ salim atlatmanı sağlayayım."

Delirdim mi yoksa gözlerinde parıldayan gerçek bu mu? Hayır, . O bir fae ve hilelerle dolu. Ama büyülere kanacak değilim. Kıpırdamadan duruyorum, her seferinde bir adım yaklaşmasına izin veriyorum.

Sonra kemerine uzanıyorum ve parıldayan iki bıçaktan birini kurtarıyorum. bir hareketle boğazına dayadım ve donup kaldım. Bakışlarının yakalandım. Yaşam ve ölüm arasındaki o boşlukta, elimde tuttuğum bu zayıf bıçakla ikisine de gücümün yetmeyeceğini bilerek.

Kalabalık kahkahalarla kükrer. Birçok dilde alaylar ve sataşmalar geceyi bölüyor ve Lurodos'un feryadı neredeyse diğerlerini bastırıyor. Ellerim titriyor. Beni esir alanın gözlerine bakıyorum; gözbebekleri tamamen kaybolacak kadar koyu, siyah gözlerine. Uzun, kalın kirpikleri yanaklarına dökülürken ciddiyetle göz kırpmıyor ve bir şey yapmamı bekliyor. Herhangi bir şey. Cesaretimi sınıyor.

Hiç adam öldürmedim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Basit olmalı: acımasız bir kesik, sıcak kan fışkırması. Tabii ki onu öldürürsem, yerini alacak var. Ama en azından sessizce gitmediğimi bilerek öleceğim. Bunun bir değeri olmalı.

Dudaklarımda sözsüz bir çığlık, çalıntı bıçağımı hareket ettirmeye başlıyorum. Bıçak tenine hiç temas etmiyor. Uzun parmaklar bileğime dolanıyor,

Acı içinde kıvranıyorum. Bir sonraki an ayaklarımın üzerinde dönüyorum ve güçlü bir kol göğsümün etrafında kilitlenerek beni kaslı gövdeye sertçe geri çekiyor.

"Seni bu tanıkların önünde küçük düşürmek istemiyorum." Sesi kafamın içinde gürleyen uzak bir gök gürültüsünün tehdidi gibi. "Sana yardım edeceğim. Hayatını kurtaracağım. Ama benimle savaşmamalısın."

"Şişle seni!" Hırlıyorum ve kafamı geriye atarak burnunu kırmaya çalışıyorum. Beni seziyor ve darbeden kaçınıyor, bileğimi kavramaya devam ediyor, kolumu arkamdan kavırıyor, böylece onun pençesinde inlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Sakin *ol*, *Zylnala*," diye mırıldanıyor. "Sabit."

Bu sözlerle beni merdivenlerin başına, müzayede ustasının hâlâ durduğu yere götürüyor. Beni zorladığı yere gitmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

8
TAAR

Dokuz cehennemde ne yaptım ben?

Bir çuval dolusu parayı eline bıraktığımda Noxaurialı müzayede ustası sevinçle tıslıyor. Lurodos'un tahmin ettiği gibi, bu Ruvaen'den aldığım ödemenin tamamı. Bir an için, adamın çuvalı kaldırışını izlerken, gümüş paraların *şingirtısını*, ölülerimin yüzlerini görüyorum: hepsi de çocukluklarından beri tanıdığım altı erkek ve iki kadın. Bir zamanlar anavatanımız olan yerin yıkıntıları arasında yıllarca birlikte kan döktüğüm, acı çektiğim, ağladığım ve sevindiğim savaşılar. Dün gece canlarını verdiler, ama ne için? Eledria'nın lordları ve leydileri arasındaki zayıf konumumuzu yükseltecek küçük bir kese gümüş için mi?

Hayır. Evisar'ı geri alma umudu için savaştılar ve öldüler. Daha fazlası değil, daha azı değil.

Bu yüzden gümüş çuvalının müzayede ustasının tuniğinin içinde kayboluşunu izliyorum ve sanırım iyi harcanmış bir para. Gümüşün *dakath*'imin unutulmuş bir köşesinde küflenmesine izin vermektense bu kadının hayatını satın alabilirim.

Yine de halkımın durumu aynı şekilde göreceğinden emin değilim.

"Pelerini," diyorum müzayede ustasına elimi uzatarak.

Lekeli ve yırtık pırtık giysiyi koluma geçiriyor ve kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak sırtıyor. "İyi geceler lordum."

Kızın kolundaki kaslar kavrayışımın altında geriliyor. Tanrılar adamın belasını versin, zaten yeterince korkmuyor mu? Dişlerimi hırıldayarak gösteriyorum ama onu platformdan aşağı indirirken cevap vermiyorum. İsteksizce iniyor, bunu yapmak koluna ve omzuna yeni acılar gönderdiğinde bile direniyor. Serbest kalırsa nereye gideceğini sanıyor?

Ancak yarı yolda aniden hareketsizleşiyor ve sonra tekrar içime doğru büzülüyor. Onun ötesine, merdivenlerin dibinde bizi karşılamak için bekleyen Lurodos'un durduğu yere bakıyorum. Bakışları yavaşça vücudunu tarıyor, her kıvrımı ve açığı değerlendiriyor. Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturuyor.

"Pekâlâ Taar, dostum," diyor hırıltılı Noxaurian dilinde konuşarak. "Umarım ona binmeyi ve sıkı binmeyi planlıyorsundur. Değilse, şafak sökerken o benim. Aslında ..." Ruvaen'den aldığı gümüş çuvalı çıkarıp platformun kenarına, müzayede yöneticisinin ayaklarının dibine bırakıyor. "Peşin ödeme, güvenimin kanıtı. Onu benden uzak tutmak için yapman gerekeni yapacak kadar erkek değilsin." Dikkatini tekrar kıza çevirir. Kız yerden üç adım yüksekte durmasına rağmen, başı hemen hemen onunkıyla aynı hizada. "İştahım sadece merakla kabaracak," diye mırıldanıyor ve sözlerini kızın kendi dilinde anlayacağı sıradan Eledrian diline kaydırıyor. "Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum. Bu arada iyi uykular ve rüyanda beni gör."

Arkadan itiyorum. Kız sendeleyerek ilerliyor, son birkaç basamakta ayağı takılıyor. Sadece kolunu kavrayışım onu dik tutuyor ama acı çekmemesi için tutuşumu hafifçe değiştiriyorum. "Geri çekil, Lurodos," diye hırılıyorum. "Git eziyet edecek başka bir zavallı ruh bul. Bu benim."

", " diye yanıtlıyor, yavaşça geri çekilirken gözleri yarı kapalı. "Şu an için, evet."

Kalabalığın arasına dalıyorum, biz ilerledikçe bize yer açılıyor. Kulaklarıma kan hücum ediyor. Noxaurian geleneklerine aşına değilim ama fae'lerin kurallar ve törenler konusunda katı olduklarını biliyorum. Warbride'ların alım satımını ne tür kanunlar yönetiyor? Lurodos'un iddia ettiği şeyde doğruluk payı var mı, yoksa sadece beni sinirlendirmeye mi çalışıyor?

Eğer doğruysa. Bu kadına sadece birkaç saatlik bir erteleme kazandırmış olabilirim.

Kalabalık biz geçerken gülüyor ve kaba sözler sarf ediyor, ancak bir sonraki insan mahkûm platforma sürüklendiğinde ve açık artırma bir kez daha başladığında bize olan ilgisini kaybediyor. Ancak kalabalığın sonuna ulaştığımızda kendimi Ruvaen ile yüz yüze buluyorum. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle duruyor. "Vay be!" diyor, benden kıza ve kızıdan bana geniş geniş sırtarak. "Söylemeliyim ki bu muhteşemdi. Lurodos'un bir ya da iki kademe aşağı çekildiğini görmek hoşuma gidiyor." Bir kaşını kaldırdı ve başını hafifçe yana eğdi. "Umarım gerekli takibi yaparsın."

Bakışlarını sessizce karşılıyorum.

Prens kıkırdar, omuzları neşeye kabarır. "Gel dostum, bilmiyor muydun? Savaş gelinleri yasası, satın alma işleminin hemen ardından bir düğün töreni yapılmasını ve bu törenin

Şafak vakti. Bu şartlardan herhangi biri yerine getirilmezse, bir sonraki en yüksek teklifi veren kişi gün ağarırken kazancını talep edebilir." Çenesini eğip kaşlarının altındaki çıkıntının altından bana bakıyor. "Şafağa kadar vaktin var dostum." Bir kez daha kıza dönüyor ve onu aşağı yukarı süzüyor. "Tüm bu kirin altında güzel bir yaratık var. Bu görevi çok zahmetli bulmayacağına inanıyorum."

Sanki tüm rüzgar ciğerlerimden çekilmiş gibi hissediyorum. Beklediğim şey bu değildi, hem de hiç. Ücreti ödeyeceğimi, onu kuleden, Lurodos ve canavarlarından uzaklaştıracağımı ve sadece ... onu serbest düşünmüştüm. Bir köleden bile daha az ihtiyacım olan bir şey varsa, o da bir gelindir. Özellikle de isteksiz, ölümcül derecede nefret dolu bir gelin.

Boğazım . Sonraki sözcüklerimi acı verici bir törpüyle söylemeye zorluyorum. "Ne tür bir tören? Düğün için yani."

"Fark etmez," diye yanıtlar prens kolayca. "Kendi halkınız için uygun olan her neyse."

Kararlı bir şekilde yere bakan kıza bakıyorum, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Elbisesi yırtılmış, teni çamur ve kanla lekelenmiş, saçları tokalarından kurtulmuş ve omuzlarına dökülmüş acınası bir manzara. Yine de hala güzel. İnkâr edilemeyecek kadar güzel, fark ettiğim için kendime lanet etsem de. Güzel ya da değil, o bir insan ve bu nedenle benim doğal düşmanım. Hiçbir koşulda eşim olarak seçeceğim bir kadın değil.

Ağzımı açıyorum, prenze fikrimi değiştirdiğimi ve onu kabul etmeyeceğimi söylemeye hazırlanıyorum. Ama sonra zihnimde Lurodos'un müstehzi görüyorum. Bir saat içinde onu alıp parçalayacak ve bunu yaparken de gülecek. O bir insan olabilir ama içinde bulunduğu kötü durumdan dolayı bir dereceye kadar sorumluluk hissediyorum.

Ne de olsa onu esir alan bendim, onu o kafese koyan bendim. Şimdi hayatı bir kez daha benim ellerimde, sanki tanrılar onu buraya yerleştirmiş gibi.

Vicdanen onu kesin bir sona terk edebilir miyim?

Hiç kimse, en kötü düşmanım bile, Lurodos gibilere teslim edilmeyi hak etmiyor.

"Öyle olsun," diyorum, sözlerim kısa ve kesin. Kıza manevra yaptırarak onu kalabalıktan ve kuleden uzaklaştırıp Licornyn kampına yürütmeye başlıyorum.

"Taar!" Ruvaen sesleniyor.

Arkama bakıyorum, gözlerim kısılıyor.

"Onu biraz tazelemeleri için adamlarımdan bazılarını göndereceğim. Sadece yardımcı için." Gülümsüyor, gözleri en yakındaki ışığın parıltısında parlıyor

incantis küre. "Ve bu gece için benim kişisel köşkümü kullanabilirsiniz. Eğer ihtiyacınız olursa."

İçim daralıyor ama başımı sallıyorum. Sonra yüzümü buruşturarak kızı ileriye doğru yönlendiriyorum. İkimiz de konuşmuyoruz ama arada bir beni kaçabileceği bir yer olmamasına rağmen kurtulmaya kararlı. "Debelenmeyi bırak," diye hırlıyorum sonunda. "Sadece kendine acı çektireceksin."

Sanki karşılık verir gibi, öyle sert çekiyor ki, tutarsam kolunu kırma riskiyle karşıya kalıyorum. Anında tutuşumu bırakıyorum. Benden uzaklaşıyor, sendeleyerek geri çekiliyor ve sanki saldırımı karşılayacakmış gibi bana dönüyor. Saçları yüzüne dökülüyor, ama onları geriye atıyor ve acı dolu, parıldayan bir çift koyu renk gözle karşılaşıyorum. Bir an orada, benden dört adım ötede duruyor, zor nefes alıyor.

Sonra döner ve üç koşu adımı atar. Ve durur. Önünde canavarlar ve titreyen ateşlerle dolu kilometrelerce uzunlukta Noxaurian kampı uzanıyor. Geri çekilir, sonra döner ve ters yönde üç adım daha atar. Daha fazla canavar, daha fazla gölge, daha fazla parlayan kırmızı alev. Ayağı kapana sıkışmış, daireler çizerek koşan bir tavşana benziyor. Kaçınılmaz olanı kabullenmeye henüz istekli değil.

Sonunda dönüp tekrar bana bakıyor. Dolgun dudakları ayırık ve renksiz, ama kırmızı bir leke solgun yanaklarını aydınlatıyor. İçinde bulunduğu koşulların umutsuzluğuna rağmen şu anda bile gözlerinin derinliklerinde meydan okuma dans ediyor.

Kollarımı kavuşturup bakışlarını sert ve sakın bir şekilde karşılıyorum. "Sessizce gelebilirsin," diyorum, sesim alçak perdeden ve umarım tehditkâr değildir, "ya da kaçabilirsin. Seni bir daha durdurmayacağım. Ama kaçarsan, bundan böyle benim korumamı kaybedersin."

"Koruma mı?" Dudakları kıvrılıyor. "Ne koruması?"

Sadece bu birkaç hecede bile, alçak, gırtlaktan gelen sesi, savaşın ve dehşetin sıcaklığında söylediği şarkıyı akla getiriyor. Sözleri ne kadar acımasızca tükürürse tükürsün, doğal melodik kalitesi sarhoş edici. Ama dikkatli olmalıyım. Savaşın sıcaklığında o birkaç dakika boyunca beni nasıl çaresiz bıraktığını unutmamalıyım. Ve Elydark tekrar denerse büyüü bozmak için şu an burada değil.

Ona doğru bir adım attım. İrkildi, ama kaçmayınca bir adım daha attım ve bir adım daha, ta ki birkaç santim ötesinde durana kadar. Yakındaki bir kamp ateşinden gelen kırmızı ışık, narin yüz hatlarında dans ediyor. Elmacık kemiklerinden birinde koyu bir leke var, kimilerine göre bir leke. Yüz gümüş heds fiyatına değmez. Herhangi bir fae bunu bir çırpıda yok ederdi.

kalp atışları, böyle bir noktaya bakmaya isteksiz. Yine de bu hafif kusur, geleneksel güzellik yasalarına meydan okuyarak yüzüne inkar edilemez bir ilgi katıyor. Bir şekilde ona yaklaşıyor. O meydan okumanın kişileşmiş hali.

Birçok Noxaurian savaşçısı etrafımızı sarıyor, bazıları sıradan bir ilgiden daha fazlasıyla bizi izliyor, tutsağımın kaçıp kaçmayacağını ve onlara kovalamak için bir bahane verip vermeyeceğini görmek için tazılar gibi bekliyorlar. İlgilerinin farkında olarak sesimi alçaltıyorum ki ondan başka kimse duymasın: "Benimle olduğun sürece güvendesin. Bu kamptaki hiçbir erkek, kadın ya da yaratık bana ait olan hiçbir şeye elini sürmeye cesaret edemeyecek."

Dişlerini gösteriyor. "Ben sana *ait* değilim."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Senin için yüz gümüş hedy ödedim." "Yüz bir olduğunu sanıyordum?"

"Aynen öyle. Bu da demek oluyor ki, etrafınızda gördüğünüz herkesin gözünde siz benim malımsınız."

Alevlenmiş burun deliklerinden uzun bir nefes çekti. Sonra hırçın bir sesle, "Şişle seni!" diyerek iki eliyle üzerime atılıyor, dengemi bozmak istercesine itiyor. Sadece kemiklerini sarsmayı başarıyor; bir santim bile . Kocaman gözleri parlıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sonunda yüzüme dönüyor. Ayrılmış dudaklarının arasından küçük bir "Oh!" çekerek dönüyor ve iki adım atıyor.

Her biri beline kadar yükselen ve şehvetle bakan bir grup boynuzlu kobold yolunu kesiyor. Üç parmaklı ellerini uzatıyorlar, uzun siyah dilleri geniş açılmış çenelerinden sarkıyor. Kız bir çığlığı bastırıyor ve bana çarpana kadar geriye doğru sendeliyor. Kolumu ona dolama, onu kendime yaslama isteği çok güçlü. Ama direniyorum. Koboldlar geri çekilene kadar onlara dik dik bakıyorum, sonra kız döndüğünde kaşlarımı yumuşatarak yumuşak bir ifade takınıyorum. Çok yakınımda. Aramızda biraz mesafe bırakmak için ellerini kaldırıp göğsüme bastırıyor. Bir an için sadece güneşten esmerleşmiş tenime karşı beyaz olan o ellere bakabiliyor.

Sonunda kocaman gözlerini benimkilere dikti. Bakışlarını tutuyorum, yüzümdeki gerçeği görmesi gerektiğine kararlıyım. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırıyor. Sonra bileğini kaldırıp kolunu geriye doğru sıyrarak cildindeki koyu morlukları ortaya çıkarıyor. "Bana zaten zarar verdin. Hem de birden fazla kez."

"Doğru. Yine de belirtmek isterim ki, bu durumlarda, biraz güç uygulamamış olsaydım, kendinizi çok daha ölümcül durumlara düşürebilirdiniz. Bunu inkâr mı ediyorsunuz?"

Bunu inkar edemez. Ama bu, ruhunda yanan nefreti durdurmuyor. Bu ateşi söndürmek için yapabileceğim çok az şey var. Tanrım, onu nasıl ikna edebilirim? Hem korkularını hem de şüphelerini nasıl yatıştırabilirim? Henüz tehlikenin gerçek derinliğini ya da bu gecenin ikimiz için neler getireceğini bilmiyor.

Bu düşünceyle, damarlarımda düşük ama ısrarcı bir ateş kıpırdıyor. Ama hayır. Bu geceyi ya da Ruvaen'in pavyon teklifini düşünmeyeceğim. Bu kızı burada Lurodos'a teslim etme olasılığını da düşünmeyeceğim. Henüz keşfedilmemiş bir alternatif olmalı. Ama . . .

Onu tekrar yakalamamak için kollarımı kavuşturuyorum. "İçinde bulunduğumuz durum ikimizin de umurunda olmasa da," diyorum sesimi alçaltarak, "seni buradan tek parça halinde çıkarabileceğime ve eninde sonunda kendi halkına geri döndürebileceğime inanıyorum. Ama bana güvenmek zorundasınız."

"Sana *güvenmek* mi?"

Kısa bir iç çekiyorum, neredeyse bir lanet gibi. "Ya da yapma. Hiç fark etmez. Ama beni takip et ve yakınımnda kal. Çok şey mi istiyorum?"

Kız hiçbir şey söylemiyor. Sertçe yutkunuyor, ince boğazının kasları daralıyor. Bana cevap vermese de, dönüp bir kez daha umutsuz bir kaçma girişiminde de bulunmuyor. Bunu bir değer olarak kabul ediyorum.

Aniden titriyor, tüm vücudunda bir . Sanırım soğuktan değil, ama bana pelerinin hâlâ tuttuğumu hatırlatıyor. "İşte," diyorum ve giysiyi ince omuzlarına sarmadan önce lekeli kıvrımları silkeliyorum. "Sanırım bu senin."

Kumaşa sarılıyor, onu boğazından sıkıca kavırıyor, sanki bu acımasız dünyanın tüm şoklarıyla arasındaki son kalkanmış gibi. Tekrar titriyor, gözlerini kapatıyor. Sonra, çok yumuşak bir sesle: "Kız kardeşim. O benden önce satılmıştı."

Kaşlarını gerildi. "Onu kimin satın aldığını gördün mü?"

Kız başını sallar. "Ben bir şey görmedim. Kafesten değil."

Kalbime bir merhamet oku saplandı. Dün gece düşen genç kızı nasıl kararlılıkla korumaya çalıştığını gördüm. Ondan ayrılmak

Şimdi, onun da muhtemelen bir savaş gelini olarak satıldığını biliyorum. Bu kızın kalbinde çalkalanan dehşeti hayal edebiliyorum. Ancak onun için yapabileceğim bir şey yok. En azından şimdilik.

"Kendi durumumuzu güvence altına almalıyız," diyorum kararlılıkla. "Benim korumam altında düzgün bir şekilde mühürlendiğinizde, kız kardeşinizin ardından soruşturma yapacağız. Yemin ederim." Muhtemelen diğer kız için çok geç olacak. Ama savaş gelinime hemen sahip çıkmazsam, Lurodos'un şafak vaktinden önce onun için bir oyun oynamasına ihtimal vermiyorum. Önümüzde uzun bir gece var.

Onun hayatını gerçekten kurtarabileceğimden ya da denememe izin vereceğinden emin değilim. Ama buraya kadar geldim.

Kampıma doğru birkaç adım atıyorum, sonra durup ona bakıyorum. İfadesi çelişkili, kız kardeşini geride bırakmak istememesi ile kendi çaresiz durumunun bilgisi arasında kalmış. Ona dokunmuyorum, emir de vermiyorum. Benimle isteyerek gelmesini istiyorum. Eğer bu sefer de gelmezse, çekip gideceğim ve onu sonuçlarıyla yüzleşmeye bırakacağım.

Sonunda küçük bir iç çekişle başını salladı. Pelerine sarınarak yanıma geliyor ve birlikte Noxaurian kampına doğru yürüyoruz. Kulenin büyüsunün etki alanının ötesine adım attığımız anı hissediyorum. Burada kendi halkım Wanfriel Ormanı'nın kenarındaki ağaçların arasına kamp kurmuş. Kamp ateşinin etrafında bir araya toplanmış küçük *dakath* çadırları, Saklı Şehir'in minyatürü gibi görünüyor. Bu yabancı topraklarda küçük bir ev parçası.

Kildorath geldiğimizi gördü. Onu ve Ashika'yı kampa geri göndermiştim, kuleden hızla çıkıp ani kurtarma görevim için müzayedeye koşarken bile emri bağırarak vermiştim. Bana tuhaf tuhaf baktılar ama yıllar içinde liderliğime güvenmeyi öğrendikleri için emirlerimi sorgulamadılar.

Ama ikincim artık sorularını esirgemiyor.

"*Luinar*," diye haykırıyor Kildorath. Gözleri tiksintiyle kıza kilitlenir. Sanki kızın kampa girmesini engellemek istercesine kendini kızla Licornyn kampı arasına yerleştiriyor. "*Luinar*, bu yarattığı neden buraya getirdin?"

En azından Licornyn dilinde konuşuyor ve kız bunu anlamıyor. Ancak ses tonu açıkça düşmanca. Bana yarım adım daha yaklaşıyor, ona temkinli bir şekilde bakıyor, küçük yumrukları sanki dövüşecekmiş gibi sıkılı.

"Uzun hikâye dostum," diye cevap veriyorum içimi çekerek ve başımı . "Kısa versiyonu şu: Görünüşe göre kendime bir

warbride."

"*Ne yaptın?*" Bu ünlem Ashika'dan geliyor. O ve licorneir'i yaklaşıyor. Ashika yanımdaki pejmürde küçük figüre açık açık bakıyor. Nyathri ise zeki ve uhrevi bakışlarını daraltıyor. Sivri kulakları öne doğru kıvrılıyor ve burun delikleri açılıyor. İnsanla ilgili bir şey ilgisini çekiyor ... muhtemelen doğrudan canavara bakıyor olması. Bu imkânsız olmalı: Licorneir savaşta alev almadığı sürece ölümlülerin gözüne görünmez. Ama yanımdaki kız gözlerini narin Nyathri'den alamıyor gibi görünüyor.

Ancak şu anda bu fenomene hayret edecek zamanım yok. Sanki sonunda söylediklerimi anlamış gibi, Ashika büyük bir kahkaha attı. "İşin bu noktaya geleceğini tahmin etmeliydim! Herkes senin bir gelin alıp küçük varisler yaratmaya başlaman gerektiğini söylüyordu. Memlekette kimse seni kabul etmez mi? Kendine bir kraliçe bulmak için böyle mi başvuruyorsun?"

"Barış, Aşika," diye homurdanıyorum, grubumuzdaki diğer erkek ve kadınların meraklı bakışlarının farkındayım. Şimdi hepsi bize yaklaşıyor, hem biniciler hem de licorneir. Tanrılar bana yardım etsin, ihtiyacım olan son şey rahatsızlığıma seyirci olmaları. En azından çoğunun kafası her şeyden daha karışık. Beni tatmin edecek cevaplar vermekte zorlandığım bir yığın soruyla saldırıyorlar. Sonunda Ashika hâlâ yutkunarak gülüyor, Nyathri hâlâ sessiz bir yoğunlukla kıza bakıyor ve diğer herkes şaşkın, eğlenmiş ve iğrenmiş arasında bir yerde görünüyor.

Kildorath hariç. Kızın boğazını kesmeye hazır görünüyor. Dolambaçlı küçük hikâyemi bitirdiğimde bana dönüyor, yanağındaki kaslar gerginlikle titriyor ve tıslıyor, "Shanaera'yı bu kadar çabuk mu unuttun?"

Daha iyi hedeflenmiş bir darbe indiremezdi. Göğsüm sıkışıyor ve sesimi bir oktav düşürüyorum. "Kız kardeşin ve ben uzun zaman önce ayrıldık. Ölümünden çok önce."

Kildorath'ın gözleri acıyla parlıyor. Kız kardeşinin acımasız sonunun hikâyesini biliyor; bedeninde ve ruhunda dolaşan virulium'u, kendi arkadaşlarına zarar vermesine neden olan deliliği. Onu benim biliyor. Hayatımın her gününde bu tek eylemin yükünü ve acısını taşıdığımı da.

Shanaera'yı seviyordum ve onu herkesten, hatta kendi kardeşinden bile daha iyi tanıyordum. İşte bu yüzden onun asla benim karım, Licornyn Kraliçesi olamayacağını da biliyordum. Ruhundaki karanlık çok derindi. Yapabilirdim

Onu sevmemek ve o karanlığı eşit derecede sevmemek. Ve bu, almaya cesaret edemediğim bir riskti.

Belki de . Belki de ona daha fazla inansaydım, asla virulium'a d n şmezdi. Belki de aklımın değil de kalbimin sesini dinleseymdim, şu anda hiçbirimiz bu durumda olmazdık. Ama bu boş meraktan ne hayır gelebilir ki? Olan oldu. Shanaera öldü ve dün gece gördüğüme inandığım o hayalet o değildi. O olamaz. Buna inanmıyorum. İnanmayacağım da.

Kildorath'ın bakışlarını tutuyorum, gözlerinde titreşen duygu oyunlarını izliyorum. Sonunda küfrediyor ve başını sallıyor. "Lütfen Taar," diyor, unvanımdan vazgeçip bana bir erkek olarak hitap ederek. "Lütfen, bunu yapma. Bu insanı gelinin olarak alma."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?" Sözlerimi başka kimsenin duyamayacağı şekilde ona söylemek için yaklaşarak talep ediyorum. "Onu istenmeyen bir hayvan gibi atmamı mı isterdin? Onu kurtların önüne atmamı mı isterdin?"

"Evet," diye yanıtlıyor hemen, tereddüt etmeden. ". "

Ondan uzaklaşıyorum. Tüm Licornynler insanlara karşı güvensizlik duyarken, Kildorath onlardan tanıdığım herkesten daha fazla nefret ediyor. Shanaera'nın nihai ölümü için onları suçluyor. Ama sırf düşmanlarımızla aynı ırktan olduğu için bu genç kadının başına bir yığın kınama yağdırmayacağım. Kendi türü tarafından işlenen zulümlerden kendisi sorumlu değildir.

İkinci soruma cevap vermeyi reddederek ondan Ashika'ya dönüyorum ve sadece "Onor Vamir nerede? Onu bana getirin."

Kısa süre içinde genç rahip kalabalığın  n saflarına itilir. Sadece on sekiz yaz yaşında olmasına ve savaşçı olmamasına rağmen, b l ğ m zle birlikte at sürüyor, çünkü  lenlerimizin ilk ölüm ayınlarını yapacak birine ihtiya ımız var - etlerine r nleri yazmak ve ruhlarının kırık bedenlerinden düzgün bir şekilde yönlendirilmesini sağlamak için. Bu Vamir'in krall ğımızın sınırları dışındaki ilk görevi ve bekleneceği üzere gözleri fal taşı gibi açılmış ve gergin. Ama görevini takdire şayan bir şekilde yerine getirdi ve bunun için saygımı kazandı.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Çok büyük c ppesi üzerinde dalgalanıyor, belinde hepsi eşsiz, hepsi Birlik Tanrıçası için kutsal olan birçok karmaşık düğümden oluşan *nornil* bir kemerle sabitlenmiş. Saçları da aynı şekilde karmaşık düğümlü tel ve örgülerle bağlanmış, tanrıçasına olan bağlılığının sembolleri. Uzun örgülerinin uçları neredeyse yere değecek şekilde . "Nasıl yardımcı olabilirim *Luinar*?" diye soruyor, sesi hafifçe titreterek.

"Onor," diyorum. Bu çocuğa *baba* diye hitap etmek tuhaf geliyor, ancak yaşı ne olursa olsun onun konumundaki bir rahip için doğru terim bu. "Bir erkek ve bir kadın arasındaki *vellar* törenini gerçekleştirmeye yetkinsin, değil mi?"

Bakışları benden, tüm bu süre boyunca sessizce durup izleyen ve dinleyen insan kıza kayıyor. Kız gözlerini Vamir'e dikeyyor ve genç rahip aceleyle başka tarafa bakıyor. "E-evet, *Luinar*," diye kekeleyor. "İlk bağlama yeterince basit. Bunu şimdi yapabilirim. Ama" diye ekliyor, alnı endişeyle büzüşerek, "ikinci tören daha karmaşık. *Silmael*'de yapılması gerekecek, yani neredeyse bir ay sonra ve-"

"Bu bir sorun olmayacak." Bu istenmeyen gelini bir ay boyunca yanımda sürüklemeye hiç niyetim yok. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna karar verirken sadece biraz zaman kazanmam gerekiyor. Daha fazlası değil.

"O halde kralım, bu hizmeti yerine getirmeye hazırım," diyor Vamir ve Ashika'nın yardımıyla ayağa kalkıyor. "İlk bağlama için onun elini tutmalı ve aranızda tutmalısınız."

Kıza dönüyorum ve sağ elimi uzatıyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde. Önce ona, sonra bana bakıyor. "Ne?" diye soruyor, kendi dilinde. Kampa geldiğimizden beri ilk kez konuşuyor. Adamlarım aceleyle birkaç adım geri çekiliyor, sanki o bir yılanmış ve her an saldırabilirmiş gibi.

"Sadece al," diyorum kendi dilinde. "Bunun olması gerekiyor."

"Tam olarak ne olmalı?"

Tereddüt ediyorum. Ruvaen'in ihtiyatı ve Lurodos'un tehditleri kulaklarımda çınlıyor. Ama şimdi açıklama zamanı değil. Onun yerine "Aramızdaki koruma bağıni mühürlemeliyiz," diyorum. Tüm gerçek olmasa da en azından gerçek bu.

Beni inceliyor, alnının çizgileri gerilmiş. Yavaşça, temkinli bir şekilde, sanki kuduz bir köpeğin başını okşamak için elini uzatır gibi, parmaklarını benimkilerin arasına yerleştiriyor. Onları sıkıca kavıyorum ve rahibin buyurduğu gibi ellerimizi yukarı kaldırıyorum.

"Öyle değil." Genç Vamir kaşlarını çatıyor ve tutuşumuzu ayarlamak için uzanıyor. Kızın gözleri parlıyor. Bir an için çekip gideceğinden, hatta rahibe korkuyorum.

"Bana bak," diye homurdanıyorum. Bakışları benimkilere yöneliyor. "Sadece bana bak."

Yüzünü buruşturuyor. Ama beni çok şekilde itaat ediyor ve rahibin parmaklarımızı birleştirmesine izin veriyor, kollar yukarı kalkık, ön kollar birbirine bastırılmış. Duaya başlıyor:

*"Sessizlik gecesi sona erdi.
Şimdi şarkı sabahı. Yağmur
günleri sona erdi. Şimdi
sığınak zamanı.
Kemiklerinize soğuk girmeyecek,
Çünkü birbirinize sıcaklık olacaksınız.
Ateşler birleşsin ve tek bir alev
olsun. Bedenler birleşsin ve tek bir et
olsun."*

O konuşurken, kadim Licornyn duası dilinden melodik bir akışla akıyor, etrafımızı saran licorneir başlarını eğiyor. Merkezlerinden sözsüz bir uğultu, kabaran bir şarkı yayılıyor, boynuzlarının uzun, çok renkli sarmalları arasından yanıyor. Rahibin sesi ve licorneir'in ruh şarkısı mükemmel bir uyum içinde harmanlanırken, Birlik Tanrıçası'nın kutsaması cennetten aşağı çağrılıyor.

Kızın kolu geriliyor, parmakları kavrayışında sıkışıyor. Bakışları licorneir'e kayıyor. Çünkü onları görebiliyor. Ya da en azından onları hissedebiliyor, her ne kadar ölümlü algıları onların varlığına karşı tamamen kör olsa da.

Bu anlayamadığım bir gizem. Tahmin ettiğim gibi insan değil mi? Ama başka ne olabilir ki?

"Bana bak," diye mırıldanıyorum yine usulca. Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Genç rahibin sözlerini anlamıyor ama bu anın önemine dair bir şeyler hissediyor olmalı. Peki ya ben? Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu tören, bu dua, bu şarkı halkım için kutsaldır. Yıllar boyunca birçok kez buna tanıklık ettim ve bir gün bu şarkının merkezinde benim de durmam gerektiğine inandım. Bir zamanlar Shanaera'nın elini sıkacağımı, ön kolunu benimkine bastıracağını düşünmüştüm. Bir yabancıнын değil. Titremeden bakışlarımla buluşamayan bir tutsak değil.

Onor Vamir kemerinden ipek bir *velra* çilesi çıkarıyor. Bağlayıcı şarkının sözleri boğazından akmaya devam ederken, altın kordonu kollarımıza sarmaya başlıyor. Kız nefesini tutuyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama sadece elini tutuşum onu yerinde tutuyor. "Dur!" diyor başını sallayarak. "Dur!" diyor. Burada her ne oluyorsa, bunu istemiyorum."

"Tek yol bu, *Zylnala*." Sesimin sertliğini yumuşatmaya çalışıyorum. "Kıpırdamadan durmalısın. Yakında her şey bitecek."

Ayrılmış dudaklarının arasından hırıltılı nefesler üflüyor. "Bunun ne olduğunu biliyorum," homurdanıyor. "Bu bir el düğünü. Benim halkımın da benzer bir geleneği var."

*Bugünden , ağzım, dudaklarım, dilim, Her uyanık
nefesim,
Kendimizi sizin zevkinize ve adadık.
Hayatım senindir. Ve
eğer istersen,
Benim ölümüm."*

Sözcükler konuşulsa da, saran licorneir'in süregelen uğultusuyla birleşince şarkıya dönüşüyor. Ben konuştuğça, şarkı yükseldikçe, kızın gergin kaşları gevşiyor ve gözleri biraz yumuşuyor. Sanki çok uzaklardan gelen sesleri duyuyormuş gibi uzaklara bakıyor.

Gözleri hala benimkilerde, ama tamamen başka bir alemini görüyor gibi.

Şarkım bittiğinde, yeminlerim ilan edildiğinde, gözlerini kırptırıyor ve şimdiki zamana geri . "Neydi o?"

Bu kutsal sözleri yorumlayacak değilim. Sadece "Seni korumam altına aldım" diyorum

"Bir şey söylemem gerekiyor mu?"

"Söylemen . Bu gece değil."

Ama bir şey oldu. Bu kutsal sözler dudaklarımdan döküldükten sonra içimde bir şeyler değişti. Garip bir duygu hissediyorum.

. Bağlantı. Adını bilmediğim bu kıza, bu yabancıya karşı bir çekim, bir bağ. Bu Tanrıça'nın içimdeki işi mi? Kimse onun kutsal sözlerini söyleyemez, kutsal şarkılarını söyleyemez, özünde değişmeden.

Ondan çok kendimi rahatlatmak için kıza yaklaşıyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Sana bu yemini ediyorum, *Zylkala*, diğer tüm yeminlerin üstünde: Seni kendi halkına sağ salım ve bir bütün olarak geri götüreceğim." Bu yemin kutsal bir ciddiyetle dolu olmayabilir, ama bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Yutkunuyor, gözleri solgun yüzünde çok karanlık. Sonra başını sallıyor.

Vamir öne çıkarak töreni son bir dua ile bitiriyor: "Tanrıça'nın iradesiyle birleştik," diye mırıldanıyor ve halkım cevap veriyor: "Tanrıça kutlu olsun."

O konuşurken, kollarımıza sarılı *kadife* kordon aniden kayboluyor. Kızın nefesi kesildi. "Ne-? Nereye gitti bu?"

"Hiçbir yerde," diye cevap veriyorum. "Hâlâ orada." Törenin bu kısmını kendi gelinime açıklamak zorunda kalmak garip. Böyle birçok anı gözlemleyerek büyüdüm; her kültürün ve her ırkın bağlarını kutlamak için farklı uygulamaları olduğunu unutmak kolay.

Kendi koluna sertçe bakıyor, göremediği şeyi ayırt etmeye çalışıyor. "Yani ..." diyor yavaşça, "elim artık kalıcı olarak seninkine mi yapıştı?"

Boğazımın arkasında bir kıkırdama tehdit ediyor. Yutkunuyorum ve sadece elini bırakıp bir adım uzaklaşarak cevap veriyorum. Rahatlamış bir nefes alıyor. Ama kolumu hareket ettirdiğimde havada belli belirsiz bir altın parıltısı parlıyor. "Bu *velra*," diyorum ona, "*ilsevel* köklerinden dokunmuş

çiçeği, ki halkım için kutsaldır. Etkisi birkaç saatten fazla sürmez ama bizi geçici olarak birbirimize bağlar."

Gözleri parlıyor, şaşkınlık şok gibi bir şeyle karışıyor. "Ne dedin sen?" diye soruyor.

"Bu eski bir büyü," diye başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Hayır, o ... o isim. O muydu? ? *İlsevel* mi dediniz?"

Ona göz kırpiyorum. Nedenini anlayamasam da gerçekten tedirgin görünüyor. Ancak ben daha cevap veremeden Ashika mırıldanıyor: "Ne istiyorlar?"

Gelinime döndüğümde üç uzun boylu, vakur figürün yaklaştığını görüyorum. Kendi halkım onlara yer açmak için ayrılıyor ve yabancılar tarafından görülmek istemeyen licorneir geri çekiliyor. Yeni gelenler onlara aldırış etmeden doğruca bana doğru ilerliyor ve selam veriyorlar. Onlar kadın - soğuk, zalim ve güzel Noxaurian kadınları, prensin sarayının hanımları. Saçları gece kadar siyah ve yüzlerinden oniks ve jet bantlarla geriye doğru bağlanmış. Tenleri alacakaranlığın koyu moru.

"Prens Ruvaen selamlarını ," diyor en önde geleni, sesi derin ve zengin. "Gelininizi sizin için hazırlayacağız."

Gelinim, ona öyle diyorlar, kadınlara endişeyle bakıyor, yüz ifadesi gergin. Niyetlerinin ne olduğunu ona açıklamayı düşünemiyorum, hele de tüm halkım beni izlerken. Sadece, "Bu kadınlarla git. Sizi yıkanabileceğiniz güvenli bir yere götürecekler. Size temiz giysiler de bulacaklar."

Pelerinini biraz daha yaklaşıyor. "Kız kardeşimi bulmama yardım edeceğini söylemiştin."

"Ve yapacağım. Ama şimdilik dediğimi yapmalısın. Bırak bu kadınlar sana yardım etsin, yaralarına baksınlar. Ben birazdan geleceğim." Gözlerini kısıyor, benden onlara ve tekrar onlara bakıyor, en az kimden korktuğuna karar vermeye çalışıyor. "Benim korumam altındasın," diyorum, sesimin güven verici olduğunu umarak. "Artık bu kamptaki hiçbir erkek, kadın ya da yaratık sana elini sürmeye cesaret edemeyecek." En azından bu gece için.

Kız uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. Sonra kısa bir baş sallamasıyla üç kadına dönüyor. Onu aralarına alıp götürüyorlar, kendisinden en az bir baş daha uzun, kule gibi yaratıklar. Ama çenesini buyurgan bir şekilde kaldırıyor ve onların ölümsüz güzelliğine kıyasla yırtık pırtık ve son derece ölümlü olmasına rağmen, yine de ... . Açıklayamıyorum ama gözüm ona takılıyor. Bir kadın kalabalığı içinde, cazibeleri ne kadar güçlü olursa olsun, ne kadar

mükemmel bir şekilde işlenmiş olsa da, kendimi hala bu kızın yüzünü ve şeklini ararken bulmam gerektiğinden şüpheleniyorum.

Yüzümü buruşturarak ön koluma bakıyorum, artık çıplak gözle görülebiliyor. Ama *kadife* kordonun daraltıcı sarmallarını hissediyorum, beklediğimden daha sıkı ve acı verici. Beni onun peşinden gitmeye, kızı gözden kaybetmemeye zorluyor. Sadece irademle reddediyorum.

Üç kadın gelinimle birlikte ortadan kaybolduğu anda Kildorath bana döndü. Yaklaştı, omzunu omzuma dayadı ve sıkılmış dişlerinin arasından tısladı, "Sen bir aptalsın Taar."

"Dikkatli ol Kildorath," diye uyarıyor Ashika kuru bir kıkırdamayla. "Aptal ya da değil, o senin kralın."

"Bana ne?" Kildorath kolunu kaldırarak ona ve onu izleyen diğerlerine döndü. "Kralımız halkına karşı görevlerini hatırlamalı! Yoldaşlarımızın kalıntıları henüz atalarının yanına defnedilmemişken, gidip kendine küçük bir insan eğlencesi satın almamalı." Bana bir kez daha dönüyor. "Kutsal ayinlerimizle alay , Tanrıça'nın yüzüne tükürüyorsun, sen-"

"Bitti, Kildorath." Sesim alçalan bir bıçak gibi hızlı ve kesin. "Daha fazla konuşma yoksa kralının gazabına uğrarsın."

Bana bakıyor, zor nefes alıyor. Bu ana kadar ona hayatım pahasına güvenilebileceğimi söyledim. Shanaera'nın ölüm haberi ona ulaştığında bile Kildorath beni aradı, önümde diz çöktü ve ondan hiç istememiş olmama rağmen sadakat yemini etti. Kendimi bildim bileli benim sadık yardımcım ve dostum olmuştur. Ama bu ihanet algısı onu çok ileri götürmüş olabilir.

Korkunç bir şey olmadan önce Ashika aramıza giriyor. "Bilmek istediğim şey," diyor bana hitaben ve sırtını sıkıca Kildorath'a dayayarak kendini canlı bir bariyere dönüştürüyor, "insanla ne yapmayı planladığın. Onu evine, Saklı Şehir'e getiremezsin. İnsanların oraya girmesi yasak."

Halkımızın kanunlarının farkındayım. Ve o kızı şehrim'e yaklaştırmaya hiç niyetim yok. "Bu beni ilgilendirir, sizi değil," diyorum. "Şimdilik hepinizden eşyalarınızı toplamanızı ve bu gece Cruor'a doğru yola çıkmanızı istiyorum. Luin Taşı'na gidin ve beni orada bir gün bekleyin ama daha fazla değil. Eğer size katılmazsam, Saklı Şehir'e doğru yola çıkacaksınız. Halkımız çok uzun zamandır savunmasız."

Kildorath savaşacak gibi görünüyor. Öfkesi o kadar yoğun ki, krallığın kendisi için bana meydan okuması içten bile değil. Ancak sonunda geri dönüyor ve *dakathını* sökmeye koyuluyor. İçindeki ateşle parıldayan altın postlu güçlü bir yaratık olan lisansörü Miramenor yaklaşıp omzuna vurarak onu teselli ediyor.

Kildorath onu iter ve göz göze gelmeyi reddeder.

İç çekerek döndüğümde Elydark'ın yaklaştığını görüyorum. Tören boyunca geride durdu, şarkı söyleyen diğer licorneir'lere katılmadı. Şüphesiz o da benim son seçimlerimi onaylamıyor. Ve bunu duymak üzere olduğuma da şüphe yok.

Vellar, diyor, gözleri ciddi, şarkısı ruhumda bir gümbürtü. ***khat yaptın mı?***

Tam olarak bilmiyorum. Elimini yüzümde gezdiriyorum. Hâlâ anlamaya çalışıyorum.

Velra bağları ilahi olarak belirlenmiştir. Ağır bir sonuç olmadan onları kıramazsınız.

Zaten bilmediğim bir şey değil. Ama şimdi geri adım atamam. *Baskı altında kurulan bu bağın ne kadar kutsal olduğundan emin değilim.*

Licorneir'yelesini sallıyor, boynuzunun keskin bıçağı ateş ışığında parlıyor. ***Ana Tanrıça'nın yolları gariptir. Benim türüm bile bazen anlamakta zorlanır.***

Bu pek de cesaret verici değil, ruh kardeşim.

Belki de değildir. Ama gerçek bu.

ILSEVEL

İsteyeceğim son şey, *en son* şey beni satın alan korkunç adama sarılmak ve beni huzurundan göndermemesi için ona yalvarmak. İçimden bir ses bunun kesinlikle yanlış bir izlenim vereceğini söylüyor.

Ayrıca, iş başa düştüğünde, kimden daha çok korkuyorum: bu uzun boylu, vakur yüzlü hanımlardan mı? Yoksa yakın tarihte beni bayıltmış, bir kafese atmış, gümüşle satın almış ve tamamen rızam olmadan benimle bir tür sinir bozucu el düğünü töreni yapmış olan savaş yarası almış savaş lordundan mı? Cevap apaçık ortada olmalı.

Yine de kendimi garip bir şekilde bu esmer tenli, sarı gözlü güzeller arasına girmeye isteksiz buluyorum. Onlarda tarif edilemez derecede ölümcül bir şey var: sanki bir ölümü saatler ya da günlerce nasıl uzatacaklarını biliyorlarmış gibi. Hatta isterlerse yıllarca.

Ama kendimi aptal yerine koymayacağım. Eğer beni kan şarabı eşliğinde yemeye götüreceklerse, en azından bir cesaret gösterisi yapacağım. Savaş lordunun kimsenin bana dokunmaya cesaret edemeyeceği konusundaki ısrarına ne kadar inandığımı bilmiyorum. Yeterince kendinden emin görünüyor, ama fae'ler kurnaz piçlerdir. Tek bildiğim, bunun beni sahte bir güvenliğe sürükleyen ayrıntılı bir oyunun parçası olduğu. Tetikte olacağım. Ve bir fırsat gördüğüm an, kaçacağım.

Beni bekle Aurae, sessizce yalvarıyorum, bir dua gibi. Burada oyalanabilecek herhangi bir iyi melek sesimi kardeşime ulaştırırsın. *Seni bulacağım, sadece beni bekle.*

Savaş lordu beni ana kamptan çıkardığından beri dünya bir şekilde daha da karardı. Ateşlerin çoğu alçakta yanıyor, ancak etraflarını saran şekillerin uykuya dalmış gibi görünmüyor. Bir hava var

her yerde artan heyecan ve yaklaşan kargaşa. Neyse ki üç kadın etrafımda bir tür canlı kalkan oluşturuyor. Sadece uzun boylu, cüppeli formları arasında tek tük bakışlar yakalıyorum; alaycı bir ağız, bir diş parıltısı, garip, vahşi şekillere bürünmüş bir çift form.

Çadırlardan biraz uzakta küçük, taş bir binaya geliyoruz. Açık kapısından figürler girip çıkıyor, ama üç refakatçimin en uzun boylusunun tek bir sözüyle içerideki herkes bir anda boşalıyor. Kadınlar beni kokuşmuş, yırtık kıyafetlerimden soyuyor ve taş odanın tam ortasında soğuk su dolu bir havuzun içinde bekletiyorlar. Tavan boyunca uzanan çeşitli borulardan sanki sihirle çağırılmış su akıntıları dökülüyor ve beni buz gibi bir sele boğuyor. Isırıyor ve ben ciyaklıyorum. Sonra hem acıyı hem de rahatsızlığı memnuniyetle karşılayarak içine doğru eğiliyorum. En azından kafamın arkasındaki o uzak çığlık dikkatimi dağıtıyor.

Kadınlar beni ponza taşları ve sert bezlerle ovmaya başladılar. Miyavlayarak itiraz ediyorum ama bana öyle bir bakıyorlar ki, hemen çenemi kapatıp kollarımı açıyorum ve bakımlarına boyun eğiyorum. Acı verici derecede titizler. Beni sudan çıkarıp cildime yumuşak havlular uyguladıklarında çığ ve yarı donmuş haldeyim.

Sonra vücudumun diğer kısımları üzerinde çalışmaya başladılar - yırtık , kırışmış saçlarım, ayaklarım, boynum.

Belime özel ilgi gösterdiklerinde, şüphe yükseliyor, boğazımda soğuk bir düğüm oluyor. Onu yutuyorum, göğsümde kaynayan öfke ocağında yanmasına izin veriyorum. Zihnimin gözünde yine o karanlık savaş lordunu görüyorum. Yakışıklı yüzü, o kadar keskin ve ince ki, görüş alanımın tamamını dolduruyor gibi. O ciddi yeminleri ederken benimkini sıkkan elinin gücünü yeniden hissediyorum.

Ondan nefret ediyorum. Beni satın alan bu adamdan. Beni kendi malı, kendi ödülü olarak gören bu adamdan. O, her şey, tüm hayatımı direnerek geçirdiğim her şey. Efendi ve canavar. *Koca*.

Ona teslim olmayacağım. Bedelinin ne olduğu ya da kime ödendiği umurumda değil. Ele geçirilmeyeceğim. Boyun eğmeyeceğim.

Ve yine de . . . Babama karşı kaç kez böyle öfkelen dim? Kaç kez kendime, bana bir daha şarkı söyletmesine izin vermeyeceğimi söyledim? Kaç kez onun istediği kişiyle evlendirilmemem gerektiğini cesurca ilan ettim? Gölge Kral'la evlenmeyeceğime yemin ettim, ancak tüm çabalarım beni çok daha kötü bir duruma düşürdü. Sanki birinin tutsağı olmak benim Tanrı tarafından belirlenmiş kaderimmiş gibi.

Kadınlar beni giydirmeye başladılar. Bu gecenin nereye gittiğine dair aklımda kalan şüpheler varsa bile, beni saydam beyazın tül gibi kıvrımlarına sardıklarında bir anda yok oluyorlar. Buna cüppe demek gülünç olur; sadece çürük bir kumaş parçası, şimdiye kadar hissettiklerimin en yumuşağı. Neyden yapıldığını anlayamıyorum. Çiçek yaprakları giymek gibi. Vücudumu gevşekçe sarıyor, sadece beldeki küçük bir kemerle sabitlenmiş. Kolayca koparılabilir. Kemer takılıyken bile dalan yaka göğsümün büyük kısmını ortaya çıkarıyor ve kumaş o kadar şeffaf ki, sadece birkaç kat kıvrım mütevazılığa benzer bir şey sunuyor.

Fae kadınları işlerini inceliyor, saçlarımı düzeltiyor, yanaklarımı sıkıyorlar. Biri diğerleriyle anlayamadığım hızlı bir dilde konuşuyor. Kız kardeşleri ellerinden gelenin en iyisinin bu olduğunu söylemek istercesine başlarını sallıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Eğer üzerimde bir hançer olsaydı, onu doğrudan en uzun boylu kadının kara kalbine saplardım ve sonuçlarına da lanet ederdim.

Ama silahım yok. Başvurabileceğim bir yol yok, müttefikim yok. Bu yüzden yumruklarımı sıkıyorum ve kendime boyun eğmediğimi söylüyorum. Sadece zamanımı bekliyorum. Bu bir yalan; ve ben bunu biliyorum. Sadece bunu kabul etmek istemiyorum.

Omuzlarıma ağır bir pelerin örttüler. Benim pelerinim değil, o da diğer giysilerimle birlikte kayboldu. Bu yemyeşil kadife, siyah ama ışığı yakalayan mor bir atkısı var. Sıcak ve koruyucu; içine sokulduğumda hissettiğim minnettarlık için kendimden nefret ediyorum. Üçlü beni banyo odasından çıkarıp gecenin içine götürüyor. Yüzlerce göz bana dönüyor, hepsi ateşlerinin kırmızı ışığını yansıtıyor, tek tek yüzler gizlenmiş. O aç bakışlarla karşılaşmaktan korkarak başımı eğiyorum ve kadınların uzun adımlarına ayak uydurmak için acele ediyorum.

Bir figür aniden önümüze çıkıyor ve yolumuzu kapatıyor. Kadınlar aniden durdu. İçlerinden biri omzuma inatçı bir elini koyuyor, parmakları derinden sıkıyor. Üçü arasında en uzun boylu olanı sertçe konuşuyor, sesinde bir emir notası var. Figür -büyük bir fae adam- hareket etmiyor. Başını bana çeviriyor ve en yakındaki ateşin parıltısı yüzünü aydınlatıyor.

Nefesimi tutuyorum. Bu o. Bana teklif veren diğer fae, gümüş saçlı iri adam. Yavaşça gülümsüyor, bakışları üzerimde geziniyor, sanki kadife pelerinin içini görebiliyormuş gibi. Sonra gözlerimle buluştu.

"Evet, küçük lokma," diyor, "bu gecenin uzun saatleri boyunca beni düşün. Seni hayal edeceğimden ve şafak söktüğünde seni daha iyi tanımak için sabırsızlanacağımdan emin olabilirsin." Bu sözlerle birlikte dudaklarını yalıyor, koyu mor bir dil ve keskin dişlerin parıltısı ortaya çıkıyor.

Bedenim eskisinden daha fazla titremeye başlıyor. Kendimi dehşetle, umutsuzlukla parçalara ayrılmaya hazır hissediyorum. Güçsüzlükle. Bunun yerine, hepsini saf, yakıcı bir öfkeye kanalize ediyorum.

"Beni bir daha gördüğünüzde, efendim," diyorum, yüksek sesle ve net bir şekilde, "kesinlikle öleceksiniz."

Böyle bir tehdidi yerine getirmem için çok az umut var. Ama sesimi mutlak bir inançla dolduruyorum ve hatta tanrı vergisi sesimin en küçük izinin, bir parça şarkının, tonumu derinleştirmesine izin veriyorum, böylece anlam sadece kelimelerin nüfuz edebileceğinden daha derine dalıyor.

Fae lordunun gülümsemesi duraksıyor. Başını biraz geriye çeker, şaşırmıştır. Bir an için büyüğü titriyor ve alnına bir endişe gölgesi düşüyor. Sonra gülüyor. Ve bu kahkahada babamın kahkahasının yankısını duyuyorum; alaycı ve küçümseyici. Hem bedenim hem de ruhum üzerindeki hakimiyetinden emin.

Kadınların en önde geleni yine sertçe konuşuyor. Bu kez bir çelik parıltısı var ve acaba o ve fae lordu yumruklaşmak üzere mi diye merak ediyorum. Ama hâlâ gülerek kenara çekiliyor ve geçmemize izin vermek için elini uzatıyor. Ona dönüp bakmayı reddediyorum ama eskortuma ayak uydurmak için koşarken gözlerinin beni izlediğini hissediyorum.

Önümde büyük bir pavyon beliriyor. Etrafını saran daha küçük, daha kaba çadırları gölgede bırakıyor. Gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama kadınlar kapıyı açıp beni içeri sokuyorlar. Gözlerimi sıcak, lüks bir alan karşılıyor. Daha iyisini bilmesem, bir kraliyet sarayına adım attığımı düşüneceğim. Yemyeşil duvar halıları duvarları kaplıyor, hem güzellik hem de hava koşullarına karşı yalıtım sağlıyor. Parşömen kollu ve altın ayaklı iki zarif sandalye, ortadaki ateşin önünde karşılıklı oturuyor. Bu ateş parlak bir şekilde yanıyor ve dumanı pavyonun tepesindeki bir boşluktan o kadar hassas bir şekilde yukarı doğru tütüyor ki, bu tüten dumanın hapsedilmiş olması gerekiyor. Kat kat kürk halılar sert zeminin izlerini gizlerken, yanan mangallar hem mekânı aydınlatıyor hem de duyuları cezbeden narin bir tütsü notası sunuyor.

Ama görüşüme hakim olan şey yatak. Çok büyük, küçük bir devi taşıyacak kadar büyük. Garip bir şekilde bana Ashryn Tapınağı'ndaki kurban sunağı levhasını hatırlatıyor. Sadece kan yerine kırmızı kadife ve beyaz kürklerle kaplanmış. Yatağın başındaki iki büyük direk, yıldız patlaması desenleriyle işlenmiş parıldayan ipekten bir örtüyü destekliyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Birdenbire öfkeme tutunmak, onu her şeyimle kavramak çok önemli görünmeye başladı. Bu dehşet dalgası

ve ben onun ardından titreyerek ve çaresiz bir şekilde kalıyorum.

Tek kelime etmeden ya da bana bakmadan, fae kadınlarından ikisi odanın içinde süzülüyor, ateşin ve sandalyelerin etrafından dolaşıyorlar. Yatağa yaklaşıyorlar ve neredeyse mükemmel bir senkronizasyonla, direklerin her birine altın bir kordon iliştiriyorlar. Ne yapmak istediklerini hemen anlıyorum.

"Olamaz!" Homurdanıyorum ve diğer tarafta bekleyen canavarları umursamadan pavyondan dışarı fırlamak için dönüyorum. Üçüncü ve en uzun fae kadınına çarpıyorum. Bana soğuk bir şekilde baktı. "Hayır!" Başımı vahşice sallayarak "Hayır!" dedim. Sonra, durduramadan, sesim yalvarmaya dönüşüyor. "Sana yalvarıyorum, bunu yapma. Beni bir kurban gibi bağlamayın!" Bu çok fazla, çok korkunç. Satın alınmak, satılmak, sahip olunmak, ele geçirilmek ... ve şimdi de o iplerin utancı ve onursuzluğu? Buna dayanamıyorum.

Fae kadın bana doğru uzanıyor, ama onun elinden kurtulacak kadar hızlıyım, neredeyse ateşin içine doğru sendeleyerek geri çekiliyorum. Diğer iki kadın yaklaşıyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum ve onlardan kaçmaya çalışıyorum. Yeterince hızlı değildim. Kediler gibi hareket ediyorlar, hızlı ve kıvraklar, uhrevi zarafetleri benim çılgın korkumla boy ölçüşemeyecek kadar fazla. Beni yakalıyorlar, yatağa geri sürüklüyorlar, onlara bağırdığım küfürlerle karşı tamamen sağırlar.

Üçünün beni yere yatırması, kollarımı başımın üzerine kaldırması ve ipek kelepçeleri bileklerime sıkıca geçirmesi gerekiyor. O kadar sıkı çekiyorlar ki, canım acıyor. Onlara karşı direniyorum ama daha da sıkıyorlar. Tekmeleyerek, hırlayarak yatağın üzerinde çırpınıyorum. Bakırın tadı ağzımda çiçek açıyor ve bir an için ellerinden birini koparmayı başardığımı düşünüyorum, ancak kendi dilimi ısırığımı fark ediyorum.

"Sizi canavarlar!" Kan tükürerek ağlıyorum. "Cadılar! Tanrılar bunun için sizi dokuz cehennemin en derinine atsin! İblisler kemiklerinizin iliğini emsin!"

Sessizce duruyorlar, biri yatağın iki yanında, biri de ayak ucunda. Soldaki kadın, en uzun boylu ve en sert olanı, başımdaki saçları düzeltmek için uzanıyor. Sağımdaki kadın sessizce dudaklarımdaki kanı siliyor ve nefes nefese kalan göğsümün üzerine örtülen şeffaf kumaştan temizliyor.

Sonra biraz daha yaklaşır ve fısıldar: "Umutsuzluğa kapılma, ölümlü. Yastığın altında bir bıçak var. Onu akıllıca kullanın."

Sesi o kadar yumuşak ki, bir an için hayal mi gördüm diye düşünüyorum. Doğruldu ve üç kadın da geri, ciddi ve sessiz. Birbiri ardına pavyondan çıkıp beni kaderimle baş başa bırakıyorlar.

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim panikle gümbürdüyor. Sonra tekrar  ı lık atıyorum ve ba ları  eki tiriyorum. Bu minderlerin altında bir bıçak bulaca ımdan çok   pheliyim, ama zaten elim kolum ba lıyken ne içime yarayacak ki? Lanet olsun, lanet olsun, hepsine dokuz cehenneme kadar lanet olsun!   fke damarlarımda zonkluyor ve bir  ı lık atıyorum, toplayabildi im kadar yüksek ve uzun.

Sonunda yorgun d   p yumuşak k rklerin üzerine uzanıyorum ve tepemdeki işlemeli örtüye bakıyorum. Tüm o narin yıldızlar, parıldayan ipliklerle işlenmiş. Güzel bir i , belli belirsiz fark ediyorum. Uzman işçilik. Elbette fae yapımı değil - herkes fae'lerin kendi zanaatlarını , diğer ırklardan  almak zorunda olduklarını bilir. Bu  zel parçayı kimin yaptığını merak ediyorum. Bir cüce ya da gnome. Ya da bir insan köle, belki.

Gözlerimi kapatıp ürpertici bir i  çekiyorum. Kafamın içinde kız karde imin yüzü beliriyor. Aurae - o da gecenin bir yerinde benzer bir durumda mı? Gelin olarak satılmış, bir canavarın yatağına zorla mı girmiş? Oh, tanrılar, hayır. En azından bu kadarını ba ı la. Benim hatam yüzünden acı çekmeyi hak etmiyor.

Çünkü bunların hepsi benim suçum. Bunu  imdi görebiliyorum. Artoris'e hiç yazmamış olsaydım, nerede olaca ımı söylememiş olsaydım, gelmezdi. Zavallı Kaptan Wulfram ve adamlarını  ld rmeyecekti. O zaman, Fae'ler üzerimize geldiğinde, savunmasız olmazdık. İyi insanlar öldü. Eskortumun adamları, rahipler. Belki kız kardeşim de. Ve hepsi ne için? Çünkü bir yabancıyla evlendirilmek istemedim.

Acı ironi karnımı yakıyor.

Gözlerimi açarak kollarımı tekrar b k yorum, kararlıyım. İpek kelepçeler derime batıyor ama sa  elim ilerleme kaydediyor gibi görünüyor. Ona konsantre oluyorum, kıvırıyorum,  eki tiriyorum, gev şiyorum ve tekrar  eki tiriyorum.

Birden bileşim kurtuluyor ve parmaklarım ipe in içinden kayıyor. Nefes nefese kalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bir anlığına o kadar rahatlıyorum ki ne d   nebiliyorum ne de hareket edebiliyorum. Birinin bu kelepçeyi olması gerektiği kadar sıkı ba lamamış olması sadece şans mıydı? Yoksa o fae kadın bana bir şans vermek için bilerek mi gev  etmişti? Fark etmez. Bir elin boşta olması yeterli değil. Derin bir nefes alarak sol kelepçeye uzandım. Zafer çabucak hayal kırıklığına dönüşüyor. Bir türlü çözemiyorum; kayış bir türlü . Daha önce oldu ımdan daha iyi durumda değilim, ama ...

Dur bir dakika. O bıçak ne olacak? Elimi minder yığınının altına sokarak dikkatlice etrafı yokluyorum. Ve orada, orada! Soğuk metal, tam

Parmak uçlarım. İnce bir kabzayı kavriyorum ve küçük silahı çekip çıkarıyorum, çok küçük ve narin. Çok ölümcül. Ve tam burada, elimde.

Ağzım kuruyor. O bıçağa özgürlüğün anahtarımış gibi bakıyorum. Bu sefer, fırsat kendini gösterdiğinde, tereddüt etmeyeceğim. Bu sefer bıçağı doğrudan beni esir alanın boğazına saplayacağım.

Pavyonun girişinde ayak sesleri duyuluyor. Kalbim yerinden fırladı. Ne yapacağıma karar vermek için bir saniyem var. Sonra bıçağı yastığın altına geri sokuyorum ve kendimi az önce kurtardığım kelepçeyi kavramak için uzanıyorum. Buradaki tek gerçek silahım sürpriz. Bırakın beni beklediği gibi görsün: bağlı ve çaresiz. Hiç şüphesiz beni nasıl istiyorsa öyle. Ama ona göstereceğim. Çok yakında.

Çadırın kapağı hışırdıyor ve sonra bir tarafa çekiliyor. Damadım içeri giriyor.

Ateşin uzak tarafında duruyor, bu yüzden onu net olarak göremiyorum. Sadece geniş omuzlu gövdesinin ve siyah gözlerinin derinliklerindeki bir izlenimi var. O gözler yatakta yatan bana kilitleniyor. Kıvrandığım ve büküldüğüm için, zaten dayanıksız olan giysim bacaklarımın etrafında bükülmüş, baldırlarımı, dizlerimi ve uyluklarımın çoğunu ortaya çıkarmış. Bir göğsüm tamamen kaçtı, şeffaf kumaş sadece meme ucumun tepesine yapışıyor. Ama bu iyi bir şey. Öyle değil mi? Bu kadar çok çıplak etin görüntüsüyle dikkati dağıldığı için belki de ellerimden birinin serbest olduğunu fark etmeyecek.

Nasıl nefes alacağımı unuttum. Sadece burada uzanıp, iki elimle bağlama iplerini kavrayabiliyorum. Son birkaç saat içinde bir şekilde kocam olan bu adama bakıyorum.

Savaş lordu bir elini yüzünde gezdiriyor. "*Shakh*," diye homurdanıyor. Kulağa bir lanet gibi geliyor. Sonra başını sallıyor ve ateşin etrafında yatağa doğru yürümeye başlıyor. Onu son gördüğümünden beri yıkanmış. Zırhı yok ve gövdesi çıplak, her bir ince ayarlı kası ateş ışığında parlıyor. Geniş deri bir kemer belini sarıyor ve orada kılıflı iki bıçak dikkatimi çekiyor, ikisi de benim gizli silahımdan çok daha büyük.

O yaklaştıkça çırpınmaktan kendimi alamıyorum. Bu bir refleks, aramıza mesafe koyma ihtiyacı. Tekmeliyorum ve çürük elbisem öncekinden daha da yukarı kalkıyor. Kısa bir süre durdu, yüz ifadesi sertti. "Lütfen ," diyor ve iki elini havaya kaldırıyor. "Sana zarar vermek istemiyorum. Seni korumaya yemin ettim. Seni korumaya. Şimdi bu yeminlere ihanet edersem başıma korkunç bir onursuzluk getiririm."

Sıkılmış dişlerimin arasından uzun bir nefes çekiyorum. "Senin söylemesi kolay. Yatağa çıplak bağlı olan sen değilsin."

kaçırıyor, çenesindeki kaslar geriliyor. Sonra kadife battaniyelerden birine uzanarak onu alıyor ve beni çok şaşırtarak vücudumun üzerine örtüyor. Bunu yapma biçiminde şefkatli, neredeyse saygılı bir şey var. Sanki bakılması gereken, değerli bir şeymişim gibi. Karnımdaki ateş çalkalanıyor. Bu ne cüret? Başından beri burada olmam onun suçuyken, nasıl böyle sahte bir şövalyeliğe davranmaya cüret eder?

Savaş lordu yataktan bir adım geri çekildi, bakışları bağlı ellerime kayd ve sonra hızla tekrar uzaklaştı. Daha iyisini bilmesem, gergin olduğunu söyleyebilirdim. Bu şartlar altında hiç mantıklı değil. "İzin verirsen seni serbest bırakacağım," dedi.

Sanki izin vermemi bekliyormuş gibi bir süre bekliyor. Hiçbir şey söylemiyorum; sadece ona dik dik bakıyorum. Sonunda başını hafifçe yana eğerek yaklaşıyor ve sol bileğimdeki kelepçeye uzanıyor. bu: tek ve son şansım.

Sağ taraftaki ipi bırakarak elimi yastığın altına soktum, bıçağı çıkardım ve boğazına doğru hamle yaptım.

Bileğimi yakaladı.

O kadar akıcı bir zarafetle hareket ediyor ki, hızlı bile görünmüyor. Ne yaptığımı anlaması, darbemin nereye düşeceğini tahmin etmesi ve basitçe engellemesi çok kolay. Sanki başından beri bunu bekliyormuş gibi.

Belli bir şaşkınlık ya da rahatsızlık duymadan bileğimi çeviriyor ve bileğimi sıkıca kavrayan parmaklarımdaki bıçağı inceliyor. "Lurodos," diyor ve alını kararıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bu bıçağı sana kim verdi?"

Cevap vermeyeceğim. Dişlerimi sıkıp ona bakıyorum, en kötüsünü yapması için cesaretlendiriyorum. Beni cezalandıracak, elbette cezalandıracak. Ne de olsa onu öldürmeye çalıştım. Beni cezalandıracak, canımı yakacak ve ben ondan ve acıdan ne kadar korktuğumu izin vermeyeceğim. Her ne pahasına olursa olsun öfkeme tutunmalıyım.

Yüzünü buruşturuyor. Ateş ışığı keskin köpek dişlerinde parıldıyor. "Bu bıçak Lord Lurodos'un başı olduğu Uldreyin Hanesi'nin mührünü taşıyor. Bunu sana vermesi için Ruvaen'in hizmetkârlarından birine rüşvet vermiş olmalı. O kelepçeyi de gevşetti mi?" Dilimi tuttuğumda bileğimi hafifçe sıkıyor. Parmaklarım açılıyor; bıçak düşüyor. Beni kavrayışını serbest bırakıyor ve tek bir ustaca hareketle yakalıyor. Yatağın kenarına oturup bıçağı test ediyor.

Kılıcın dengesini parmaklarının arasından geçiriyor. "Bu iyi bir silah," diyor yumuşak bir sesle.

Sonra, düşündüğünden daha hızlı bir şekilde, kesiyor. Diğer kelepçe serbest kalır.

O yatakta ne kadar oturduğumu bilmiyorum. O kırık ip parçasına, o ipek bağa bakarak. Yanımda oturan karanlık savaş lorduna, bıçağım hala elinde. Saatler gibi geliyor. Ciğerlerimin nihayet nefes almayı hatırlamasına saatler var.

Birden battaniyenin altından çıkmaya çalışıyorum ve yarı baygın bir şekilde yere düşüyorum. Kendimi dik tutuyorum, üzerimde sadece o şeffaf gecelik var ve ateşin soğuk tenime vuran ışıltısını hissediyorum. Kollarımı kendime dolayarak çıplaklığımı örtmek için boşuna çabalıyorum.

Savaş lordu sadece gözlerini kaçırır. Bıçağı fırlatır, bıçağın ucundan yakalar. Sonra da fırlattı. Bir nefes alıyorum ama bıçak zararsız bir şekilde ayaklarımın dibindeki yumuşak halıya düşüyor.

"Al onu," diyor savaş lordu.

Sadece bir an tereddüt ediyorum. Sonra bıçağı yerden alıp aramızda tutuyorum, küçük bıçağın elimde titremesine aldırmadan. Bir an beni izliyor, hâlâ yatağın kenarında oturuyor.

Sonunda derin bir nefes alıyor, ellerini dizlerinin üzerine koyuyor ve ayağa kalkıyor. Tanrım, ne kadar da iri! Daha önce, onu diğer fae adamlarıyla karşılaştırdığımda, onun kadar büyük ya da hantal olmadığını söylemişim, ama kafama çok fazla darbe almış olmalıyım. Şu anda burada, bu köşkte dururken, daha uzun, daha geniş, daha güçlü yapıları hayal edemiyorum. Yine de onunla ilgili hiçbir şey gereksiz değil. Her bir kası, üzerinde yıllarca çalışılmış bir sanat eseri gibi mükemmel bir şekilde işlenmiş.

Bana yaklaşıyor. Geri çekiliyorum ama o gelmeye devam ediyor, ta ki ben destekleyici çadır direklerinden birine çarpana kadar. Kalbim çılgınca çarpıyor ve nefes almakta zorlandığım için göğsüm kabarıyor. Üzerimde beliriyor, ateş ışığı güzel yüz hatlarında oynaşıyor. Çenesinin çizgileri mermeri parçalayacak kadar keskin. Bir kuzgunun kanadı kadar siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve aniden uzanıp dokunmak, görüldüğü kadar kalın ve parlak olup olmadığını keşfetmek için açıklanamaz bir dürtü duyuyorum.

Aceleyle bakışlarımı bıçağa indiriyorum. Beş nefes boyunca ikimiz de hareket etmedik.

Sonra büyük, yaralı ellerinden biri benimkini sarıyor. Kalbim boğazıma yapışıyor. Bileğimi çeviriyor, bıçağa açıyor ve çıplak gövdesine bastırıyor. "İşte," diyor, sesi derin bir gümbürtü. "Tam buraya. İttir

ve eğer yeterince güç , kalbime vurabilirsin. O zaman düşerim, ölümümün kanı ayaklarınızın altında birikir. Benden kurtulmuş olacaksın."

Şu anda bile etinde küçük bir çentik oluşturan o noktaya bakıyorum. *Yap*, diyorum kendime. *Devam et! Bu senin şansın, tek şansın.* Ama donup kaldım.

"Yine de," diye devam etti yumuşak bir sesle, "size durumunuzla ilgili tüm gerçeği anlatana kadar beklemenizi . Yakın zamana kadar benim de bilmediğim bir gerçek."

Ona ters ters baktım. "Peki. Henüz nefesiniz varken konuşun."

Ne kadar aptalca, ne kadar acınası göründüğümü bilmeme rağmen gülmüyor. Bu çok garip; her türlü karşı çıkışımla alay edilmesine çok alışkınım. Babam nafile isyanlarımdan zevk alabilmek için beni kışkırtmaya bayılırdı.

Ama bu adam sadece başını sallıyor. Uzun bir nefes çeker. "Savaş gelinlerinin alınıp satılması benim halkım tarafından uygulanmaz," diye devam ediyor sonunda o alçak sesiyle. "Bu bir Noxauria geleneğidir. Bunu anlıyor musun?"

Bir kez göz kırpmıyorum. Sonra başımı sallıyorum.

"Noxaur Diyarı'nda yaşayan fae'ler garip, karanlık kanunlara saygı duyan garip, karanlık bir soydur. Bana genellikle esir kadınları gelin olarak en yüksek teklifi verene sattıkları söylendi. Savaş ganimetleri. Ben araya girmeden önce senin için planladıkları şey buydu."

"Doğru." O kadarını zaten anlamıştım. "O zaman ben senin *gelininim*?" Acı kelimeyi boğazımdaki yumrunun ötesine itiyorum.

"Öylesiniz. Ama bunun tek nedeni Noxaurian yasalarının tüm kapsamını fark etmememdi. Niyetim sadece ihaleyi kazanmak ve bir sonraki uygun fırsatta sizi kendi türünüze döndürmekti."

Umut içimde kabarıyor, neredeyse kadar acı verici. "Peki ya sen? Yani beni halkıma geri mi vereceksiniz?"

Gözlerini kapatıyor, burun deliklerinden nefes alıyor. Ve o bıçak hâlâ duruyor, ucu göğüs kafesinin hemen altındaki girintide duruyor. "Bedelini ödediğimde, Noxaurian yasasına girdim," diyor sonunda. "Kendi halkımın yasası olmayabilir ama yine de bağlayıcıdır. Buna uymak ya da sonuçlarına katlanmak zorundayım."

"Ne gibi sonuçlar?"

"Eğer seni savaş gelinim olarak reddedersem, kanunen bir sonraki en yüksek teklifi verenin mülkiyetine geçeceksin. Bu durumda Lord Lurodos Uldreyin

Noxaur."

Ah. Yavaşça başımı sallıyorum ve kuru dudaklarımı yalıyorum. Demek benimle köşkün dışında karşılaşan Fae adamın demek istediği buydu. Bu savaş lordunun beni ele vermesini bekliyor. Midem bulanıyor. Bu adamdan ne kadar korksam da, Lord Lurodos'tan daha çok korkuyorum. İçimden bir ses, eğer bu çadıra giren o olsaydı, hâlâ o yatağa bağlı olacağımı söylüyor. Bir daha asla kalkamayabilirdim.

Titremeye başladım. Bıçağı tutuşum zayıflıyor ve düşüreceğimden korkuyorum. Omurgamı dikleştiriyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve savaş lordunun siyah gözlerine bakıyorum. "Pekâlâ o zaman, anlıyorum. Beni gelinin olarak aldın ve şimdilik görünüşünü korumak zorundasın. Ama asıl planını gerçekleştirmemen için bir sebep yok, değil mi?"

Bana bakıyor. Bakışlarında merhamet var, bu da beni itiraf etmek istediğimden daha fazla tedirgin ediyor. Ona güvenmek istememe neden oluyor. Ki bu ihtiyacım olan son şey.

Sonra bir sonraki sözlerini söyler ve tüm güven şansı dört bir yana dağılır: "Eğer bu evliliği şafaktan önce tamamlamazsak, Noxaur yasalarına göre Lurodos'a teslim edilmen gerekir."

Ona bakıyorum. Sözleri kafamın içinde , anlamı olmayan boş bir yankı. Artık bedenime bağlı değilmişim gibi görünüyor. Dizlerim büküldüğünde, sanki başka birine oluyor gibi geliyor. Bıçak parmaklarımdan kaymaya başlıyor.

Savaş lordu kılıcı hızla aldı. Sonra bir bakıyorum, güçlü kolları etrafımda ve beni çadır direğinden alıp pavyonun ortasına götürüyor. Vahşi bir an için beni yatağa götürdüğünü düşünüyorum ve savaşacak gücüm bile yok. Bunun yerine beni ateşin yanındaki küçük parşömen sandalyelerden birine götürüyor. Beklenmedik bir centilmenlikle beni oturtuyor, sonra bıçağı kucağıma koyuyor ve elimi kabzasına yerleştiriyor. Ayağa kalkıp beni bırakıyor ve odayı geçerek uzun, dik bir sandığın yanına gidiyor. Çekmecelerin kayma sesini, kristal şingirtisini, akan sıvının sesini duyuyorum.

Bir elinde narin gümüş bir fincanla bana dönüyor. "İşte," diyor, diz çöküyor ve fincanı dudaklarıma doğru tutuyor. "Bir yudum al. Sadece bir tane, serttir."

ediyorum. Boğazıma kadar yanıyor. Öksürüyorum ama yutmamayı başarıyorum. Savaş lordu fincanı bir kenara koyuyor ve diz çökmüş vaziyette, ben kendimi toparlarken beni izlemeye devam ediyor. İçtiğim şey her neyse, güçlendirici bir etkisi var. Göğsümdeki öfke ateşini alıyor ve vücudumun geri kalanına yayıyor gibi görünüyor.

Elimi göğsüme koyarak savaş lordunun yüzüne bakıyorum. Diz çökmüş olmasına rağmen gözleri benimkilerden biraz yukarıda. "Bakalım doğru anlamış mıyım," diyorum doğal olmayan bir . "Beni mahvetmelisin. Kendi iyiliğim için. Bunu mu demek istiyorsun ... *kocacığım?*"

Başını çeviriyor, yüzü saçlarının kalın perdesi tarafından korunuyor. Birkaç uzun nefesten sonra bana tekrar bakıyor ve ateş ışığıyla çevrelenmiş yüzünün mutlak güzelliği her yanıma sarıyor. "Küçük *zylkala*," diyor, "seni korumak için yemin ettim. Sert bir adam, bir savaş adamı olduğumu biliyorum. Ama aynı zamanda onurlu bir adamım. Bir kadına rızası olmadan asla dokunmam. Bu gece aramızda ne olursa olsun, senin kararın olacak."

"Oh, ne güzel." Gülüyorum, içkinin etkisiyle başım dönüyor. "Yani senin tarafından ya da rakibin tarafından perişan edilmek arasında seçim yapacağım. Kararı bana bırakman ne kadar centilmence! Şövalyeliğin için madalya almalısın."

Burun deliklerinden derin bir nefes daha alıyor. Sonra ayağa kalkıp benden uzaklaşıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Keşke koşullar olduğundan farklı olsaydı."

"Olabilirlerdi," diye hırıliyorum, "eğer beni en başta esir almamış olsaydın. Beni tartaklamasaydınız, beni bayıltmasaydınız ve beni o tekerlekli kafesin içinde bırakmasaydınız."

"O anki tek niyetim senin hayatını kurtarmaktı."

"Ve ben buna inanmalı mıyım? Bir tapınağa saldırdınız, rahipleri katlettiniz, beni ve kız kardeşimi kaçırdınız, ama bununla hiçbir zarar vermek istemediniz. Belki de beni oracıkta deşmediğiniz için size teşekkür etmeliyim."

Arkasını dönüyor. Güçlü omuzları sert ve dik. Kızgın mı? Bana mı? Güzel. Onun lanet olası nezaketiyle bir an daha uğraşmaktansa, onunla öfkeyle karşılaşmayı tercih ederim. Bu çok fazla, çok fazla! Ve ben burada oturup bir fincan fae şarabı eşliğinde onunla sohbet ederken, *Aurae ... Aurae . . .*

Koltuktan sıçradım. Bıçak elimde, odanın diğer ucuna koşuyorum. Üzerimde neredeyse hiçbir şey olmamasına aldırmadan çadırın kapağını tutup kenara itiyorum.

Önümde kırmızı ışık noktalarıyla noktalanan bir karanlık denizi yayılıyor. Körüm, aptalım, ağzım açık bir şekilde o açıklıkta duruyorum. Sonra sesler başlar.

"O melez seni doyuramadı mı kızım?"

"Kendine gerçek bir erkek bulmak için mi koşuyorsun?"

"Gel benimle oyna, tatlım! Kısa sürede seni güzelce *sarsacağım!*"

Bu ve daha fazlası, çok daha kaba, kulaklarımı dolduruyor. Gecenin sersemlettiği görüşüm biraz olsun açılıyor, öyle güzel, öyle korkunç yüzleri görebilmem için yeterli oluyor. Ve orada gümüş saçlı Lurodos duruyor, kollarını kavuşturmuş, diğerlerinin üzerinde iri bir şekilde duruyor. Gözlerimi yakalıyor ve zalim bir sırtış dudaklarını büküyor.

Kalbim küt küt atarak geriye sıçradım ve çadırın kapağını yerine çektim. Hemen sessizlik o sesleri bastırır. Muhtemelen köşkte bir büyü var, istenmeyen sesleri dışarıda tutan bir büyü. Bu büyülü alanda duruyorum, bakışlarım kapağa sabitlenmiş. Üç metre kalınlığında taştan bir duvar da olabilirdi.

Yani. Her şeyden sonra - tüm o ölüm ve yıkımdan, tüm o masum insanların çektiği acılardan, kutsal tapınağın yakılmasından sonra - işte buradayım, başladığım yere geri döndüm. Sadece bir yabancının yatağını diğeriyle değiştirdim.

Yavaşça başımı eğiyorum, kendi çıplak, özenle manikürlenmiş ayaklarıma bakıyorum. mıyım? Sözünü tutup beni özgür bırakması umuduyla savaş lordunun benimle oynamasına izin verecek miyim?

Belki de en iyisi budur. Ne de olsa Gölge Kral'la evlenseydim, düğün gecemden sonra özgür olma şansım olmayacaktı. O gece yaşadığım onursuzlukları hayatımın sonuna kadar tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacaktım. Bu sadece bir gece. Bir geceye dayanabilirim.

Peki ya her şey bittiğinde? Bu adam benim adımı bilmiyor. Halkımın kim olduğunu ya da nereye ait olduğumu bilmiyor. Belki beni Gavarian sınırına bırakması için onu ikna edebilirim. Sonunda babamdan, evliliğimden, hapishanemden... hepsinden kaçacağım.

Evet, bu daha iyi. Kesinlikle daha iyi.

Korku midemi düğümlüyor.

Yüzümü buruşturarak sonunda savaş lorduyla yüzleşmek için dönüyorum. Ateşin yanında durmuş beni izliyor. Bakışları bir an için vücudumda geziniyor, sonra tekrar yüzüme geliyor. Kendimi örtmeye çalışma dürtüsüne direniyorum ve onun yerine gözlerinin içine bakıyorum. "Ne kadar ..."
Yutkunuyorum. "Karar vermek için ne kadar zamanım var?"

"Şafak vakti," diye yanıtlıyor. "Ya da daha doğrusu, biraz daha erken. Zamana ihtiyacımız olacak-"

"Evet." Titreyen bir nefes alıyorum. "Anlıyorum. Sadece bana bir dakika verin."

"Acele *etme*, *Zylnala*. Unutma, eğer bir seçim yapmazsan, seçim senin için yapılacak. Ona ait olacaksın. Ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

10
TAAR

Hem yiyecek hem de içecek için Ruvaen'in depolarını yağmaladım. İçimden bir ses, Wanfriel Ormanı'ndan kuleye yolculuk sırasında tutsaklara ikisinden de çok az verildiğini söylüyor. Kız şikayet etmese de açlıktan ölüyor olmalı.

Çoğu Noxaurian yiyeceği bir insan için tehlikeli olabilir. İsteyeceğim son şey onun yarı deli bir şekilde fae meyvesi ya da fae şarabı içmesi. Önümüzdeki birkaç saat içinde ne olursa olsun, akli başında ve kararlarından emin olmalı. Ama bir şişe saf nehir suyu buldum, tadı ölümlüler alemine ait. Pişmiş ekmek de var - kök unundan yapılmış güçlü, topraksı bir tada sahip olan bunyi ekmeği. Onun damak tadına uygun olmalı.

Ekmeği bir tabağa koyuyorum, Ruvaen'in gümüş fincanlarından birine daha su dolduruyorum ve odayı geçip kızın ateşin yanında oturduğu yere gidiyorum. Tanrıça beni korusun! Ruvaen'in onun için hazırladığı hiçbir şey giymemiş bu kıza her baktığımda kendimi frenlemek zorunda kalıyorum. Lanet olası adam. Bakışlarımın gezinmesini, o şeffaf kumaşın kıvrımlarının altında kışkırtıcı bakışlar aramasını engellemek neredeyse imkânsız. Hayal gücüne yetecek kadar az şey var, ama o kadar az şey de bir erkeğin hayal gücünü ateşleyebilir.

Bu sıcaklığın beni tüketmesine izin vermemeliyim. Bu gece olmaz. Onunlayken olmaz.

O çok genç. Bunu daha önce de fark etmiştim ama onu bu yumuşak ışıktaki, yüzündeki tüm kiri ve çamuru temizlenmiş halde görünce gerçek tüm gücüyle yüzüme çarptı. Benim gibiler için çok genç, deneyimsiz ve korkmuş. Kendimi bir canavar gibi hissediyorum, özellikle de onun görüntüsü beni bu kadar ateşlediğinde. Ama ben canavar değilim. Baştan ıkarma ne kadar güçlü olursa olsun, dürtülerimi kontrol edebilirim ve edeceğim.

Peki ya bütün gece boyunca perhiz isterse, o zaman ne olacak? Şafak sökerken onu Lurodos'a mı teslim edeceğim? Bu fikir beni itiraf etmek istediğimden daha fazla sinirlendiriyor.

Bu düşünceyi kafamdan silkeleyerek yemeği onun sandalyesinin yanındaki küçük masaya bıraktım. "Gel," dedim. "Ye." Önce tabağa, sonra bana bakıyor. "Büyülü değil," diye onu temin ediyorum.

"Bu, büyülü yiyecekleri yemem için beni kandırmaya çalışan bir fae'nin söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Ben Fae değilim. Ve eğer olsaydım, eminim sizi kandırmak için daha ince yollar bulabilirdim."

"Sen Fae değil misin?" Bakışları gezinip oranlarımı incelerken kaşları hafifçe çatılıyor. "O zaman nesin sen?"

"Ben Licornyn," diye kısaca cevap veriyorum ve arkamı dönüyorum. Belimdeki yanma beni çıldırtmadan önce bakışlarımı ondan ayırmalıyım. Tanrılar aşkına, bu kadını tanımıyorum bile! Hiçbir zaman bir yabancıyla yatacak, derinden hissetmediğim biriyle yakınlık paylaşacak türden bir adam olmadım.

Yine de bu gece ettiğim yeminler beni ona beklediğimden daha derinden çekti. *Kadife* kordonun bizi birbirimize bağladığı yeri ön kolumda hâlâ hissedebiliyorum. Sıkı, rahatsız edici ve yine açıklanamaz bir şekilde ... keyifli.

"Adın ne senin?" Sesi ani, sanki konuşmak için cesaretini yeni gibi.

Omzumun üzerinden baktığımda onu koltuğunda iki büküm olmuş, koltuğunun arkasına yaslanmış ve beni incelerken buluyorum. Gözlerimi özen gösteriyorum. "Bana Taar diyebilirsin."

Homurdanıyor. "Gördün mü? Sen Fae'sin. Bu özel numarayı herkes bilir. *Bana ismimle* aynı şey değil *diyebilirsin*."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Adım Taarthallor Ragnataarthane." Güçlü bir Licornyn aksanıyla söylenen heceler dudaklarımdan pürüzsüzce dökülürken gözlerini kırıştırıyor. İnsan kulağına garip geliyor olmalı. "Ama," diye ekliyorum, "bana Taar diyebilirsin."

Dudaklarını bükerek kucağında duran tabaktaki ekmeğe bakıyor. Sanki aniden bunun muhtemelen ne zehirli ne de büyülü olduğuna karar vermiş gibi bir ısırik alıyor. "Ya sen?" diye sormadan önce çiğneyip yutmasını bekliyorum. Size nasıl hitap edebilirim?"

Bana bakıyor. Gözlerindeki hesaplamayı görebiliyorum. "Lyria," diyor.

"Ama bu senin adın değil, değil mi?"

Yüz ifadesi gerginleşir. Bilinçsizce parmaklarındaki ekmeği sıkıyor.

"Bana gerçeği söyleyebilirsin," diye devam ediyorum. "Dediğim gibi, ben Fae değilim. Seni manipüle etmek ya da kontrol etmek için adını kullanamam."

Başını sallar, parçalanmış ekmek parçasına bakar. Bir ısırık alır. Çiğniyor. Yutar. Sonra: "Sana söylemek istemiyorum."

En azından bu dürüstçe. Başımı salladım. ". Seni aramaya devam edeceğim *Zylnala*. Sana çok yakışıyor."

"Peki *zyl-nala* ne demek?" "Ötücü kuş."

Şaşkınlıkla, sanki az önce son derece rahatsız edici bir şey söylemişim gibi gözleri parlıyor. Elindeki ekmek tabağını, su bardağını devirmesine aldırmadan kenara itiyor ve ayağa kalkıyor. Bir kez daha elbisesinin kıvrımları arasından görünen tüm bedeniyle karşı karşıyayım. İçimde bir sıcaklık birikiyor. Çadırın uzak tarafına doğru yürürken bile sertçe arkamı dönüyorum.

Üst pavyon panellerinden birinde gece gökyüzüne bir bakış sunan bir açıklık var. Gözümün ucuyla onu başını arkaya eğmiş bir şekilde dururken görüyorum.

Bedenimi kontrol altına aldığıma emin olduktan sonra bir kez daha ona doğru bakıyorum. yıldızlara bakıyor. Gözlerinde öyle yoğun bir özlem ifadesi var ki... O küçük, vahşi yüzünde yumuşak ve nazik bir ifade. Kalbimi beklenmedik bir şekilde harekete geçiren hüznü bir ifade. Kendimi bu hüznü ilgili bir şeyler yapabilmeyi dilerken buluyorum. Onun özlemini bir şekilde, en azından kısmen de olsa giderebilmeyi.

Ama ben o adam değilim. Ben bir yabancıyım, onun esiriyim.

Onun düşmanıyım. "Bunu neden yaptın?"

Sesi çok yumuşak, neredeyse özlüyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. Müzayedeyi mi kastediyor? Onu kurtarmak için neden o saçma miktarı ödediğimi mi bilmek istiyor? Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim, açıklayabileceğimden de emin değilim. Kendime bile.

Ama tekrar bana dönüyor, kolları göğsünde savunmaya geçmiş. Omurgasında küçük bir ürperti dalgalanıyor. "Ashryn Tapınağı'na neden saldırdınız?"

Ah. Güzel bir soru ve aklında ağır bir yük olmalı. Tutku dolu bir geceye pek elverişli değil. Yine de benden istediği cevaplar bunlarsa, ona gerçeği borçluyum. "Neden yaşlı rahiplerle dolu bir tapınağa şiddetli bir saldırı düzenlediğimi mi soruyorsun?" Yüzümü buruşturuyorum. "Adamlarım tapınak sakinlerine zarar vermemeleri konusunda kesin emir almışlardı. Birini bulmak için oradaydık."

Gözleri kısıldı. "Kim?"

Onu yakalamak için bu kadar zahmete girdiğimizi mi düşünüyor? Sanırım bu tuhaf bir şüphe değil. O ve kız kardeşi belli ki soylular.

Bayanlar. Belki de fıdye için değerlidirler; belki de bu yüzden bana adını söylemiyor.

"Büyücü Artoris Kelfaren," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. Ne de olsa, bu küçük konuşma güven kazanmakla ilgiliyse, en iyi yolum mümkün olduğunca dürüst olmaktır.

Yüz hatları belli geriliyor. Çenesini kaldırıyor. "Anlıyorum."

O zaman aklıma onu ölüm b y c s yle birlikte iki kez gördüğüm geldi:  nce tapınak arazisinin dışındaki alanda, sonra da tüm ölülerin yattığı binada. Büyücü ona tutunmaya kararlı görünüyordu, hatta onun iradesine rağmen. Orada bir şey var. Bana söylemediği bir şey.

"Onu tanıyorsun," dedim. Soru değil.

Yutkunur ve ayaklarına bakar. Sonra da: "Ben de öyle d   nm   t m."

bir şeyler düğümleniyor; adını ateşli ve çarpık bir şey. Ama sonraki kelimelerim niyet ettiğimden biraz daha karanlık çıkıyor: "Sen ve o ... .. ?"

"Ne?" Kızın kafası yukarı fırladı, gözleri irile ti. "Hayır! Bu ... hayır." Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışır gibi dudaklarını yalıyor. "Onu babamın evini ziyaret eden bir büyücü  ırağıyken tanı mı tım. Tekrar kar ıla tık. . . . tesadüfen. Tapınakta."

Yalanlar. Dudaklarından nefes gibi doğal bir şekilde çıkan insan yalanları. Onun kolunu nasıl kavradığını gördüm. Onu tapınaktan çıkan Miphatlar arasında gördüğümü de hatırlıyorum. O sırada kız kardeşi yanında değildi. Yani ya Miphatlar onu zorla götürüyordu ya da o onlarla kaçıyordu. *Onunla* birlikte.

Tüm içgüdülerim beni ondan bilgi almaya zorluyor. Ama şu anda bunun ikimize de ne faydası olacak? Dakikalar akıp gidiyor, bizi  afağa daha da yakla tırıyor. Elimdeki göreve odaklanmalıyım. Onun güvenini kazanmaya. Hayatını kurtarmaya. Onu daha sonra sorgulayabilirim, ama sadece onu Lurodos'un pençelerinden uzak tutarsam.

Ben de hikâyesini kabul edercesine başımı salladım. "Anlıyorum."

Yava  a, onu  rk tmemeye dikkat ederek ateşe yakla ıyorum ve iki sandalyeden birine oturuyorum, sonra diğerini işaret etmek için bir el sallıyorum. Yerinde duruyor, kollarını hâlâ sımsıkı kavu turmu . Ayaklarımı ateşe doğru uzatarak daha rahat, tehdit ar olmayan bir poz alıyorum. "Büyücü Artoris'in tapınak alanına girerken görüldüğü haberini aldık. Bir süredir onun pe indeydik. Elinde çabalarımız için hayati önem taşıyan bir tılsım vardı."

"Tüm Gavaria'yı fae egemenliği altına alma çabaların mı?" diye soruyor karanlık bir şekilde. Bir kaşımı kaldırıyorum. "İnandığın şey bu mu?"

"Gerçek , değil mi?"

Parmaklarımı birleştirip uzun, sessiz bir an boyunca ona bakıyorum. Sonra: "Fae'ler adına konuşamam ama *benim* amacım kesinlikle bu değil."

Gözleri şüpheyile yanıyor. Ne güvene ne de yakınlığa pek elverişli değil. İç çekiyorum ve dürüstlüğü seçiyorum. Sonuçta kaybedecek neyim var ki? "Bu tılsım, halkımdan bazılarının esir alındığı Evisar Kalesi'ne giden gizli yolları açabilecek büyülerle dolu."

Başını hafifçe eğiyor. "Ve *bir* Miphato'ya karşı koymak ve bu tılsımı çalmak için bütün bir yırtıcı fae mü gerekiyordu?"

Acımasızca gülümsüyorum. "Ama bu adam sıradan bir Miphato değil. O bir *necroliphon*, yani bir ölüm büyücüsü. Fae'ler tarafından bilinen her şeyden çok daha korkunç bir büyü kullanıyor. Ve o sadece bu karanlık sanatların bir öğrencisi. Ustası, Morthiel, açık ara daha güçlü. Doğrudan Ashtarath'ın kendisinden büyü çağırmak için Yarık'a inanılıyor."

Bu isim -asla söylenmesi amaçlanmayan, ancak bir gölge gibi hissedilmesi gereken, ruhun en karanlık köşelerinde bir korku ürpertisi o şeytani ifade-ateşi karartıyor ve tüm odayı karartıyor gibi görünüyor. Birdenbire benim ve kızın içinde var olduğumuz bu küçük yaşam alanı, sanki diğer canlı dünyalardan kopmuş ve kıyametin eşiğinde duruyormuş gibi hissediyor. Yanlış bir nefes bizi sonsuz karanlığa savuracak.

O an geçer. Gerçek ya da hayal olsun, ateş bir kez daha parlıyor ve gölgeler odanın en derin köşelerine çekiliyor. Bana korku ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bakan kıza hafifçe göz kırpiyorum. Tanrılar aşkına, bu tam olarak kur yapma dili değil! Durumumuzdaki uyumsuzluk neredeyse gülünç: O bu elbisenin içinde, bu odada, burnumuzda baştan çıkarma tütsüsü yanarken, ben burada oturmuş büyücülük ve iblis büyüsü hakkında gevezelik ediyorum. Ama açıkça konuşmazsam ve sorularına doğrulukla cevap vermezsem onun güvenine layık olduğumu nasıl kanıtlayabilirim?

Bir süre sessiz kaldık. Dans eden alevleri izliyorum, doğal olarak bütün gece boyunca sürecektir şekilde büyülenmişler. Ama dikkatim tamamen ona odaklanmış durumda, hala o açık gökyüzü kapağının altındaki pavyonun karşısında duruyor. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyorum, incelemesi yakacak kadar yoğun.

Sonunda hareket etti. Pavyonu geçip karşımdaki sandalyeye otururken başımı kaldırmıyorum. Elbisesinin uygunsuzluğuna rağmen çok dik ve düzgün bir şekilde oraya tünüyor. Suyu dökülmüştü, ama onu topladı.

Ona daha önce verdiğim bir fincan fae şarabından bir yudum aldı. Hemen öksürmeye başladı.

"İşte," diyorum, ayağa kalkıp ateşin etrafından dolanarak. Benden uzaklaşıyor ama fark etmemiş gibi yapıp dökülen su bardağını getiriyorum. Ruvaen'in dolabına bardağı taze suyla dolduruyorum ve ona uzatıyorum. Tek kelime etmeden kabul ediyor.

Tekrar yerime oturuyorum. Aramızdaki ateş çıtırdıyor, konuşulmayan bir gerginlikle aniden ağırlaşan atmosferdeki tek ses. Bu gece hiç bitecek mi? Gerçek şu ki, ona her yaklaştığımda, ona dokunma, ona sarılma arzum artıyor. Tadına bakmak için. Ruhumun şarkısındaki bir uyumsuzluk notası gibi, beni hem zihnimde hem de bedenimde çılgına çeviriyor. Bu ayartmaya karşı koyabilirim. İzin almadan ona dokunmayacağım, ama . . . Sabah onu Lurodos'a teslim etmeye dayanabilir miyim bilmiyorum.

"Prens Ruvaen'e mi hizmet ediyorsunuz?"

Sorusu ani ve biraz da sinir bozucu. Ona tekrar bakmak zorunda kalıyorum, beni dikkatle izleyip cevabımı beklerken alnındaki o sert çizgiyi incelemek için. "Belirli koşullar altında prene bağlılık yemini ettim," diye dikkatle cevap veriyorum. "Bu koşullar yerine getirilmezse, yollarımız ayrılacak. O zamana kadar ortak bir amacı paylaşıyoruz. "Gavaria'nın boyunduruk altına alınması değil," diye vurgulayarak ekliyorum.

"Peki ya halkımın yakılan köyleri? Yerle bir edilen kasabalar, yok edilen mahsuller?"

"Benim böyle şeylerden haberim yok."

"Oh, gerçekten mi? Peki ya benim Prenses Faraine'in konvoyu? O sizdiniz, değil mi? Ettrian Dağları'ndaki manastırdan yola çıkarken alevli tek boynuzlu atlara binen bir grup atlının kafilelerine saldırdığını söylüyorlar."

Gözleri öylesine öfkeyle parlıyor ki, insan prensesi neden bu kadar önemsemediğini merak ediyorum. Belki de birbirlerini tanıyorlardır - bu kızın Kral Larongar'ın sarayında zaman geçirdiğini öğrenmek beni şaşırtmaz.

Elimi uzatıp masadaki şarap bardağını alıyorum, karıştıırıyorum ve yudumluyorum. Dürüstlük. Ona dürüstlük göstermeliyim - her ne kadar şu anda uygun olmasa da. "Halkım prensesi rehin almak için gönderildi," diyorum, şarabın kadehin içinde küçük bir girdapta nasıl hareket ettiğini izleyerek. "Kral Larongar'ın Mythanar'ın Gölge Kralı'yla bir ittifak kurmaya niyetli olduğu söylentisi bize ulaştı; bu ittifakı engellemeyi çok istiyorduk.

Ama Gölge Kral'ın kendisi prensesi savunmak için ortaya çıktı." Ateş ısılt ısılt dans etse de, benim görüşüm kararıyor gibi. "O gece iyi binicileri ve licorneir'i kaybettik."

Yüzlerini görüyorum - göreve giden ve bir daha geri dönmeyen cesur binicilerin ve atların her birini. Ben onlarla birlikte değildim; onları göndermeye karşı çıkmıştım. Ancak Ruvaen ısrar etti ve ben de ettiğim bağlılık yemini gereği onun isteklerini yerine getirmek zorunda kaldım. İçimi çektim ve kadehten bir yudum daha aldım. İnsanlarla savaşmak tehlikeli bir iş. Fiziksel olarak daha zayıf olsalar da, atalarımın dehşet içinde başlarını sallamalarına neden olacak savaş yöntemleri geliştirdiler. Peki ya trollerle müttefik olmak? Bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmek bile istemiyorum.

"Savaş hoş bir şey değil," diye konuşuyorum sonunda sessizliğin içinde. "Ama bazen gerekli bir kötülüktür."

Burnunu çekiyor ve bana acı bir bakış fırlatıyor. "Senin gibi bir savaş lordu için kolay bir cevap."

"Savaş lordluğu hayatını ben seçmedim. Ben daha çocukken halkım bu çatışmanın içine itildi. İhtiyaç duydukları savaşçıya dönüşmemiş olsaydım, Licornyn uzun zaman önce yok edilmiş olurdu. Bizimki tehlikeli bir varoluş." Kafamı kaldırdığımda kızın beni dikkatle incelediğini görüyorum. "Seninle her zaman doğruyu konuşacağım *Zylnala*," diyorum parmaklarım gümüş kupayı sıkıca kavrarırken. "Bu, burada oturup son uzun yıllar boyunca yapmak zorunda bırakıldığım seçimleri haklı çıkaracağım anlamına gelmiyor. Halkım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, dünyam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, hayatım ya da beni harekete geçiren zorunluluklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Öne doğru eğilerek fincanı tekrar yerine koydum ve dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı dans eden alevlerin arasından ona doğru eğdim. "Ama sana yemin ederim, benim yolum olsaydı, Licornyn bugünden itibaren barış içinde yaşardı. *Dakath*'larımızı dikedik, onlar da kök salar ve bir kez daha şehirlere dönuşürdü. Nehirler özgürce akacak ve vahşi yaratıklar sularından içecek ve bozulmayacaklardı. *Oriqirel* renkleriyle gökyüzünü doldururken, licorneir açık ovalarda özgürce koşacak, şarkıları her erkeğin, kadının ve çocuğun kalbinde yankılanacaktı. Licorna bir zamanlar büyükbabalarımın yaşadığı günlerdeki gibi olacaktı."

Ben konuşurken o dilini tutuyor. Beni duyup , söylediklerimi önemseyip önemsemediğini bilmiyorum. Bakışları alevlere sabitlenmiş, ifadesi uzak ve düşünceli. Zaman elimizden kayıp gidiyor. Birkaç saatliğine

Ayrı hikâyeler tuhaf bir şekilde birbirine çekildi; bizi kaçınılmaz olarak ayıran şafağa ne kadar kaldı? Lurodos'un onun için planladığı kaderi yaşamasına ne kadar kaldı? Belki de kuzgunların onu en başta öldürmesine izin vermek benim için daha nazik bir davranış olurdu.

İçimi çekerek sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kollarımı dayıyorum. Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. Birdenbire çok yoruldum. Her zaman imkansız başarmaya çalışmaktan -halkımı kurtarmaktan, Miphatların topraklarımız üzerindeki karanlık hakimiyetini kırmaktan- yoruldum. Ve şimdi de bu kız. Bir şekilde, aptalca, onun hayatının sorumluluğunu üstlendim. Sanki omuzlarımda bir yüke daha ihtiyacım varmış gibi! O teklifi yapmakla aptallık ettim; şimdi de burada onunla oturmakla aptallık ediyorum.

Ben de yapmadım. Zihnimi olabildiğince uzağa, dün gece kızın şarkısının bende uyandırdığı çocukluk imgelerine geri gönderiyorum. Kendimi babamın büyük licorneir'i Kara Onoril'in üzerinde görüyorum. Akan yelesi yüzümde kırbaçlanıyor ve güçlü şarkısı ruhumda yankılanıyor. Onunla, üzerimizdeki açık gökyüzüyle ve önümüzde uzanan geniş araziyle bir bütünümlük. Birlikte Kuleler Şehri'ne doğru at sürüyoruz ve kale bir işaret feneri gibi parlayarak bize yol gösteriyor-

"Kes şunu."

Başımı eğiyorum ve tek gözümü açıyorum. Kız ellerini kavuşturmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neyi durdurayım?"

"Şu şarkı. Mırıldanmayı kes. Lütfen."

Göz kırpıyorum. Ancak o zaman dün gece söylediği melodinin bir kalıntısını usulca mırıldandığımı fark ediyorum. "Bu senin kendi şarkın değil mi, küçük *zylkala*?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Sonra: "Ben ötücü kuş değilim."

" fikirde değilim. Savaşın ortasında bile sesin beni durdurdu. Eğer daha iyisini bilmeseydim, bunun bir büyü olduğunu düşünürdüm." Başımı eğip kaşlarımın altından ona bakıyorum. "Sihir mi bu?"

Omuz silkiyor ama başka bir cevap vermiyor. Yatakta boğazımı kesmeye çalıştığı gümüş bıçak yanındaki masanın üzerinde duruyor. Onu eline alıyor, dalgınca oynuyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Peki sen bir Miphata mısın?"

"Hayır!" İtirazı sertti. "Ben Miphates tarikatının bir parçası değilim. Artık değilim. Asla."

Yavaşça başımı sallıyorum. Ona inanıyorum. Şarkısında güç olsa da, karşılaştığım Miphatların yazılı büyülerine hiç benzemiyordu.

Yıllar boyunca birçok kez. Bu çalıntı sihir patlamalarının belli bir buruk artçı şoku vardır. Bu kızın sesindeki her şey doğal ve tatlıydı, tamamen zorlanmamıştı. "Ne bir erkeğin ne de bir kadının dudaklarından böyle bir müzik duydum," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. "Bunu söylemek garip olsa da, şimdiye kadar duyduğum en yakın benzerlik licorneir'in şarkısı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Koltuğumu daha rahat bir açığa ayarlayarak ayaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum. "Licorneir'in Birlik Tanrıçası'nın çocukları olduğu söylenir. Yıldızların birleştirici şarkısını söylerler. Efsaneye , eğer , seslerini mutlak güzellik ve yıkımın tek bir büyük şarkısında birleştirebilirler." Omuz silkiyorum. "Buna hiç tanık olmadım. Licorneir sadece kutsal törenlerde birlikte şarkı söyler ve o da sadece birkaç kişi bir araya gelir. Aksi takdirde şarkılarını kalpten bağlı binicilerinin şarkılarıyla birleştirirler. Her şarkı eşsizdir ve sadece binici ile hayvan arasında paylaşılır."

Kız kaşlarını çattı. Söylediğim bir şey kafasını karıştırdı. Ama soru sormuyor, ben de devam ediyorum: "Sesiniz bana o efsaneyi düşündürdü: bütünlük içinde bile çok sayıda olan bir şarkı. Daha önce hiç bir şey duymamıştım, hele de bir kadının ağzından." Ona baktım. "Bana bundan bahsedecek misin? Bu yeteneğinden?"

"Söyleyecek bir şey yok." Elindeki bıçağa bakıyor, onu çeviriyor ve gümüş kabzasının ucunu ovuşturuyor. "Şarkı söyleyebilirim ama söylememeyi seçiyorum."

"Yani şimdi sorsam, benim için şarkı söylemeyecek misin?" "Tanrılar, hayır!"

İtiraf etmek istediğimden daha fazla hayal kırıklığına uğradım. Bir yanım müziğin ona ulaşmanın bir yolu olabileceğini umuyordu. Onun dikenli savunmasını aşacak bir yol olmadığını düşünmeye başlıyorum. Çok korkmuş durumda ve duvarları çok yüksek. Ve hiç zamanı yok.

Kız aniden soluk kalıyor ve elindeki bıçağı düşürüyor. Başımı hızla çeviriyorum ve aynı anda kan kokusunu alıyorum. Kırmızı, insan kanı, avucunun etli kısmındaki bir kesikten akıyor ve kucağına damlıyor.

Hemen ayağa fırladım ve yatağa doğru koştum. Ruvaen'in şıklığına aldırmadan bir bıçak çıkarıp yumuşak ipek örtüyü kesiyor ve kızın yanına dönüyorum. Yaralı elini kavırıyor, bileğinden aşağı sızan kırmızı damlaya bakarken şoktan titriyor. "İzin verin," diyorum önünde diz çökerek.

İsteksiz de olsa elini tutmama izin veriyor. Daha önce fark etmediğim bir şekilde teninin ne kadar yumuşak olduğunu aniden fark ettim. Havasına ve konuşma tarzına bakarak onun soylu bir hanımefendi olduğunu varsaymışım zaten. Bu yumuşak eller sadece bu inancımı doğruluyor - hayatında hiç ağır işlerde çalışmamış bir kadının elleri. Parmakları sanki acıyı bastırmak istercesine kıvrılmaya çalışıyor. "Hayır, hayır," diyorum usulca ve damlayan kana aldırmadan parmaklarını açıyorum. "Bunun gibi." Elini çevirerek dilimi inceliyorum. İnce ama şaşırtıcı derecede derin -Lurodos'un bıçağı ölümcül bir ısırığa sahip. Daha fazla kan bile dikkatlice yırtılmış eti tekrar birleştiriyorum. Acıdan keskin bir nefes alıyor. "Sakin ol," diye fısıldıyorum. "Yakında bitecek."

Sonra şarkı söylemeye başlıyorum.

Bu kadim bir şarkı, sözsüz; dilden daha derin anlamlarla dolu bir ses. Yumuşak ve alçaktan başlıyor, boğazımın arkasında bir gümbürtü. İlk birkaç alçak nota havada titreşirken, Elydark ile olan bağlantımın uyandığını hissediyorum. Licorneir'im gecenin içinde, ana kamptan uzakta bir yerlerde, yine de bana bağlı, ruhu ruhuyla sarmaş dolaş. Şarkım onu çağırıyor ve o da karşılık vererek bana bir şarkı nabızı gönderiyor. Göğsümü dolduruyor, sesimi derinleştiriyor. Şarkı söylerken licorneir'in saf, ham büyüünden yararlanıyorum ve yumuşak bir parıltı - hissedilenden çok görülmeyen - benimkinde duran elinin etrafındaki havayı şişiriyor.

Kesik örülmeye başlar. Kan akışı durur, et tekrar bir araya gelir, olmak istediği gibi olur: bütün ve iyileşmiş.

Kız ağzı açık, gözleri kocaman bakıyor. Kalan kanı temizlemek için kesik ipeği kullanıp lekenin altındaki küçük beyaz yara izini ortaya çıkarana kadar nefes alacak gibi görünmüyor. "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor sonunda.

"Benim halkım sadece savaşçı değil," diye cevap veriyorum, Elydark'ın şarkısının son yankıları hâlâ boğazımın gerisinde. "Eskiden şarkıcıydık, zanaatkârdık, zanaatkârdık. Ama her şeyden önce şifacıydık." Elini nazikçe çevirip yaptığım işi inceliyorum. Ateşin parıltısı teninde, bileğinin zarif kemiklerinde ve uzun, sivri parmaklarında oynuyor. Başparmağımı yeni soluk yara izi boyunca gezdiriyorum. Titriyor, nefesi kesiliyor. "Birlik Tanrıçası, licorneir'in şarkısında yaşıyor. Bu şarkı, doğru şekilde kanalize edildiğinde, bölünmüş bedene bütün olmanın ne demek olduğunu hatırlatabilir. Ustalaşmak yıllar alır ve ," diye iç çekerek itiraf ediyorum, "bir zamanlar gibi şarkı söylemiyoruz. Yarık'tan beri değil."

Kızın gözleri bana kilitlenmişti. Birden ne kadar yakın olduğumuzun, sıkı nefesinin tenime nasıl değdiğinin farkına varıyorum. Diz çökmüş olmama rağmen, otururken ondan daha uzunum. Yüzüme bakmak zorunda kalıyor. Kendimi onun elinden başka bir yere bakmaya ikna edemiyorum ... ve bu bile büyük bir cazibe, çok narin, çok ince yapılmış. O parmakları dudaklarıma götürmek, öpmek, hafifçe ısırarak, ... istiyorum.

"Çok güzel bir sesin var."

Isı beklenmedik bir şekilde yanaklarımdan yukarı doğru süzülüyor. Elini bırakıyorum, ayağa kalkıyorum ve ateşin kendi tarafıma çekiliyor. "Bunu sen , *Zylkala*," diyorum, "bu büyük bir iltifat."

Tanrım, benim neyim var böyle? Dürtülerimin en kötüsünde ustalaştığımı sanıyordum ama işte yine aynı savaşın içindeyim; kendimi onun kollarını tutmaktan, onu sandalyeden çekip almaktan ve yüzümü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömmekten alıkoymak için savaşıyorum. Yumuşak, mis kokulu saçlarının dalgaları arasında kendimi kaybetmemek için. Karşısına oturdum ve gözümü ateşe diktim. İkimiz de bir süre konuşmuyoruz, sessizliği közlerin çıtırtısı ve şakırtısından başka bir şey bozmuyor. Sonunda bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Nefesim sert ve hızlı geliyor ve bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğimizi biliyorum.

"Seni korkutmak istemem," diyorum saatler sonra, "ama zamanımızın daraldığını bilmelisin. Eğer sana yardım edeceksem, seni kurtaracaksam, bir seçim yapmalıyım."

"Seçim." Kelimeyi acı acı fısıldıyor.

"Burada birden fazla seçenek var," diye devam ediyorum onu duymamış gibi. "Seni korumak için yemin ettim. Eğer benden bunu istersen, seni bu kamptan hemen çıkarırım. *Licorneir*'imi çağıracağım, seni onun sırtına bindireceğim ve birlikte yola çıkacağız, yolumuza çıkan düşmanlarla yüzleşeceğiz."

Bunu söylerken bile, teklifin umutsuzluğu bana bir dalga gibi çarpıyor. Elydark ve ben birlikte çok güçlüyüz, ama Lurodos tarafından teşvik edilen ve viruliumla çıldırıtılan tüm Noxaurian konukçusuna karşı? Hiç şansımız yok.

Kız beni izliyor, koyu renk gözleri ateş ışığına rağmen gölgeli. Yüz ifademi okuyarak usulca sordu: "Sence bizi kesmeden önce ne kadar uzağa ?"

"Muhtemelen ormanın kenarına kadar. Sonra bağırsaklarım yere dökülür ve başım bir kazığa geçirilir. *Licorneir*'im alevler içinde patlayacak ve dek sönmeden önce menzirimdeki herkesi öldürecek. Peki ya sen? Eğer bu kavgadan sağ çıkabilirsen..."

Cevap vermiyor. Söylenmemiş gerçeği yeterince iyi biliyor. Sandalyesine gömülmüş, bir zamanlar yaralı olan eline, şimdi iyileşmiş olan küçük beyaz yara izine bakıyor. İfadesi niyetli, kaşları şimdiden tanıdık gelmeye başlayan o çizgiyle çatılmış.

"Neden umursuyorsun?" diye soruyor sonunda. "Neden bu kadar zahmete, bu riske giriyorsun?" Hemen cevap vermeyince devam ediyor: "Benimle yatmak için bir şansın olsaydı, bunu şimdiye kadar yapardın. Seni durdurabilecek değilim. İstekli olmamı istediğin için mi? Kurbanlarının mücadele etmesinden hoşlanmıyor musun? Yoksa ... gerçekten de iddia ettiğin kadar asil ve fedakâr olman mümkün mü?"

Ben asil değilim. Fedakâr değilim. En azından bu durumda değilim. Gerçek içimde, artık kabul etmeyi reddedemeyeceğim derinlerde yanıyor. Lurodos gibi bir canavarın ona sahip olmasına izin veremezdim. Ölen kız kardeşini korumak için, boyunu aşan düşmanlara karşı bile canla başla savaştan bu ateşli yaratığın değil. Bir kez bile geri adım atmadı, bir kez bile korkunun efendisi olmasına izin vermedi. Cesaret damarlarında bir şarkı gibi yanıyor, ruhunu aydınlatıyor.

Sağ ön koluma baktığımda, oraya sarılı görünmez kordonu tekrar hissediyorum. Bu kutsal *velra* bağı bizim için uzun sürmeyecek, çünkü biz bu yaşam boyu birliktelik için yaratılmadık. Ama yine de itiraf etmek istediğimden daha güçlü hissediyorum. Tanımadığım bir kadına nasıl bu kadar, onun tarafından bu kadar zorlanabiliyorum? Hem de bir insan kadına. Tanrım, adını bile bilmiyorum!

"Sana yalan söylemeyeceğime söz vermiştim," diyorum sonunda, bakışlarımı kolumdan ayırmadan. "Ama bu durumda sana doğruyu da söyleyemem, çünkü ... . Sorunun cevabını bilmiyorum. Tek bildiğim, seni o darağacında, o kana susamış canilerle çevrili gördüğümde, seni orada bırakamazdım."

O zaman ona bakıyorum, gözleriyle buluşmaya dikkat ediyorum ve bakışlarımın başka bir yere kaymasına izin vermiyorum. "Paylaştığımız bu bağ geçici olabilir. Ama benim korumam altında olduğun sürece, yemin ettiğim gibi yapacağım: Seni koruyacağım, sana sığınak olacağım ve gücüm yettiğince sana hem zevk hem de haz vermeye çalışacağım." Derin bir iç çekerek, yarım bir gülümseme sunuyorum. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Kendimi kanıtlamamın, güveninizi kazanmamın zamanı geldi. Ancak tanrıların bizim için belirlediği kader bu değil. Bu yüzden güveninizi hak etmeden istiyorum. İstediginize layık olduğumu kanıtlamam için bana bu şansı verin."

Bakışlarını indiriyor, ateşi inceliyor. Elbisesinin eteğinin nasıl ayrıldığının ve uzun, kıvrak vücudunun büyük kısmını nasıl ortaya çıkardığının farkında değil.

Bacaklar. Hayatım boyunca pek çok güzel kadın gördüm; bu manzara yeni bir şey değil Yine de bir şekilde bu kışkırtıcı bakışlar bir vahiy. Onunla ilgili her şey yeni, heyecan verici ve yapılmayı bekleyen başka keşifler vaat ediyor. Vücudum bir ısınıyor bir soğuyor ve iki elimle sandalyemin kollarını sıkıca kavriyorum.

Sonunda, sonsuzmuş gibi gelen bir aradan sonra, yaralı elini göğsüne bastırarak ayağa kalkıyor. Ateşin etrafında dönerek bana doğru geliyor ve ben de onun üzerinde yükselerek ayağa kalkıyorum. Onunla karşılaşmayı bekliyorum, nabzım hızla atıyor, belirsiz bir umut ve korkuyla doluyum. O an geldi, ama o anın ne henüz bilmiyorum. Gözleri kısık ve bakışlarımı yanaklarını okşayan yumuşak kirpiklerinden ayıramıyorum.

Bana bir kol mesafesinde durdu. Bekliyorum, nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Her şey bittiğinde," diye fısıldıyor, sesi ateşin çıtırtısından ancak duyulabiliyor, "kanun tatmin olduğunda ... kız kardeşimi bulmama yardım edeceksin."

"Yapacağım."

"Ve ikimizi de serbest bırakacak mısınız?"

"Evet. istediğiniz yere güvenli bir şekilde ulaştıracağım ve gerekli malzemeleri temin edeceğim."

Başını sallıyor. Ayrılmış dudaklarından uzun, ürpertici bir nefes geçiyor. Nabzının boğazındaki hassas çırpınışını, yüz hatlarındaki ışık oyunlarını izliyorum. Sonra koyu renk kirpiklerini kaldırıyor ve iki derin orman havuzu gibi gözleriyle bana bakıyor.

"Pekâlâ, savaş lordu," diyor usulca. "Yapman gerekeni yap. Hayatımı kurtar."

11
ILSEVEL

Bundan sonra ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Tam olarak değil.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümde duyulabilir bir patlama yapacağından korkuyorum.

Vücudum üşümüş gibi titriyor, ancak yakındaki ateşin sıcaklığı tenime neredeyse baskı yapıyor. Bu devasa, korkunç adama bakıyorum. Bu savaş lorduna. Bu vahşiye. Kızıl parıltılar vücudunun yontulmuş her kenarını aydınlatıyor, tıpkı onu ilk gördüğümde, çığlıklar, kan ve dehşet olduğu gibi. Şimdi ona baktığımda hatırlayabildiğim tek şey bu; ne elimi okşarkenki nazik dokunuşu ne de şarkı söylerkenki alçak, gürleyen sesi. O benim için bir yabancından başka bir şey değil. Benim düşmanım.

Yine de ona vücudumla ne isterse yapmasını söyledim. Hepsi de sözünün eri bir adam olabileceği umuduyla.

Kaç, diyor zihnim, kafamın arkasında bir çığlık. Koş, git buradan!

Ama yapmayacağım. Bakışlarını karşılıyorum, küçülmeden tutuyorum.

On beş yaşımdayken Artoris'i odama davet ettiğimde, kapı kapanmadan üzerime atlamıştı. Bu adamla da aynı şey olacak mı? Bu tür konulardaki deneyimim yedi yıl önceki o çaresiz nefes alma, kavrama ve elleme anıyla sınırlı. Yatağa itildiğim, kıyafetlerimin yırtıldığı, vücudumun sıkıştırıldığı ve her şeyin çok hızlı ilerlediği. Kendime korkmamın normal olduğunu söyledim. Bu aşk; aşk korkutucudur. Kendime, içimdeki hastalıklı çalkantının heyecan olduğunu, ellerinin dokunuşuyla tenimin titremesinin heyecan olduğunu söyledim. Ve kulağına "Bekle, bekle, bekle!" diye fısıldadığımda, "Yapamam.

Sen benim için çok fazlasın. Sana karşı koyamıyorum"-Kendime onu odama davet edenin ben olduğumu hatırlattım. Kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum. Biliyordum, değil mi?

Bu yüzden çığlık attığımda - koridorun sonundaki muhafızlar odaya dalıp onu üzerimden çektiklerinde, karnına vurup iki büküm olmasına neden olduklarında - boyunduruk altına sürüklendiğinde ve babamın mahkemesi önünde utanç içinde kaldığında - bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Bunu ona ben yaptım. Yediği her kırbaç

onun etini parçalarken bile vicdanımı yaktı. Ve babamın yaptığı her şeye, dünyadaki her gücün bizi ayırmaya kararlı görünmesine rağmen onu sonsuza kadar seveceğime yemin ettim.

Bu anılar şimdi zihnimde birbiri ardına, sanki yeni yaşanmış gibi canlı bir şekilde canlanıyor. Ve onlarla birlikte, Yüzbaşı Wulfram ve adamlarının anısı. O salonun zeminine yığılmış, boğazları kesilmiş ölümler. Artoris işte böyle bir adam, yoluna çıkan herkesi öldürecek bir adam. Hayır cevabını kabul etmeyen bir adam. Böyle adamlardan kurtulmanın tek yolu korku göstermemektir. Babamın sarayında yaşadığım yıllar boyunca bu dersi çok iyi öğrendim. Herhangi bir zayıflık izi istismar edilecektir, bu yüzden kişi her zaman sağlam durmalıdır. Ve cesaret başarısız olduğunda, numara yap. Kendiniz inanana kadar taklit edin.

Vücudum kaskatı kesildi. Savaş lordunun gözlerine bakarken içimdeki korku çalkalanıyor. Taar; sert bir isim, pençelerin eti parçalaması gibi. Ona yakışıyor. Merak ediyorum, benden zevk alırken etimi parçalayacak mı? Kızlık Yolculuğuma çıkmadan önce, babamın en sevdiği metresi Fyndra, yatak odası sanatları konusunda beni eğitmek için odama getirildi. Bana düğün gecemden neler bekleyebileceğimi anlattı. Gülen ağzından çıkan her kelime beni dehşete düşürdü.

Burası ne beklediğim gelin odası ne de beklediğim damat olabilirdi. Ama yine de bir şekilde buradayım. Sanki açgözlü bir yabancıнын kollarına düşmek her zaman kaderimde varmış gibi. Ama eğer bir gece dayanabilirsem... eğer önümüzdeki birkaç dakikayı atlatabilirim. . .

Taar hareket ediyor.

İrkilmemeye çalışıyorum. Ne de sadece elini biraz uzattı. Duruyor, parmakları benimkilerden birkaç santim ötede duruyor ama henüz bana dokunmuyor. Onlara , tüm küçük detayları not ediyorum. Parmak eklemlerinde sayısız beyaz yara izi. At binmekten ve silah kullanmaktan nasır tutmuş. İri bir el, güçlü ve beklenmedik derecede zarif, derin tırnak yatakları var, güneşten kararmış tenine karşı solgun. Ön kolunda uzun saatler süren dövüş eğitiminin geliştirdiği türden kaslar var. Boynumu ne kadar kolay kırabilir?

"Zylnala."

Nefesimi tutuyorum ve bakışlarımı onunkilere dikiyorum. O siyah gözler, gece gökyüzüne açılan pencereler gibi, görüş alanımın tamamını kaplıyor gibi görünüyor.

"Zylnala." Sözler dudaklarından öyle nazikçe dökülüyor ki, bu sesin bu büyük, katı, taştan yontulmuş adama ait olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. "Zarar vermeyeceğim

Sen. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz. Elini tutmama izin verecek misin?"

Bu da ne böyle? Kaşlarımı çatıyorum. Az önce ona bir Fae yasasını tatmin etmek uğruna bedenimi yağmalaması için izin vermedim mi? Şimdi de elimi tutmak mı *istiyor*? Yine de ona *hayır* diyemem. Ağzım kurudu, başımı salladım. Bir kere. Kısa.

Biraz daha uzanıyor. parmakları benimkilerin etrafını sararken cüce gibi kalıyor. Onun teni sıcak, benimki ise ateşe yakın olmasına rağmen buz gibi. Bir an duruyor, parmaklarımı sıkıca ama acıtmadan bastırıyor. Sonra elimi kendine doğru çekiyor. Geriliyorum, kararsızım ve aniden korkuyorum. Elimi bir yere mi *koyacak*? Fyndra bana bundan , bir kadının erkeğini nasıl memnun edebileceğinden. Nereyi kavrayacağımı, nereyi çekeştireceğimi, nasıl yeterince alaycı bir baskı uygulayacağımı. Daha önce hiç bir şey yapmamıştım. doğru yönetemezsem? Ya onu tatmin edemezsem? Tuhaf evliliğimizi tamamlamayı reddedebilir ve beni gecenin karanlığına, bekleyen aç canavarların pençelerine atabilir.

Ama Taar diğer elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bana bak," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Sonra emredildiği gibi yukarı bakıyorum.

"Bir erkekle hiç deneyimin oldu mu?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Bu da beni kızdırıyor... Kendimi birdenbire bu kadar savunmasız, bu kadar aptal hissettiğim için kızıyorum. Ama onun beni etmesine izin vermeyeceğim. Bakışlarını tutarak, tekrar sertçe başımı sallıyorum.

Çenesini eğip beni dikkatle inceliyor. "Bu şartlar altında birbirimize karşı tamamen dürüst olmamız en iyisi olacaktır. Eğer bana söylememeyi tercih ediyorsan, bu senin seçimin. Senden tek istediğim yalan söylememen."

Boğazım , ağzım kuruyor. Kısa bir nefes alıyorum ve sesimin titrememesini istiyorum. "Biraz tecrübem var. Deneyim, yani."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Peki senin için keyifli miydi?"

Bakışlarını tutamayarak, dans eden ateşe bakmak için dönüyorum. Sonra, gerçeği saklamanın bu durumda nasıl yardımcı olacağını göremediğim için başımı sallıyorum.

"Anlıyorum." Taar uzun bir süre sessiz kalıyor. Başparmağı elimin üst kısmını ovuyor, tembelce ileri geri. Bu dokunuşun, bu baskının son derece farkındayım. Neredeyse başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Peki sen hâlâ bakire misin?" diye soruyor sonunda.

Ona yan gözle hızlıca bir bakış attım. Sonra tekrar başımı sallıyorum.

"Ben de düşünmüştüm. Licorneir'i görebiliyorsun - kampta Nyathri'ye nasıl baktığını fark ettim. Normalde insanlar

licorneir'i yanmadıkları zaman görebilirler. Sadece henüz masum olanlar."

"Masum mu?" Kelime dişlerimin arasından ısıyor. "Ben *masum* değilim." Masum bir kız kendisinden altı yaş büyük bir adamla yatakta yakalanır mıydı? Çılgınlıklarını bastıramadığı için onu boyunduruk altına gönderir miydi? Yıllar sonra aynı adama mektup yazıp, bir şekilde hâlâ beyaz atlı bir kahraman hayaline inanır ve böylece hem kendi çevresini hem de ona konukseverlik gösteren rahipleri ölüme sürükler miydi?

Ben masum değilim. Hem de hiç.

Taar hemen cevap vermez. Sonunda cevap ise sadece fısıldar:

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" Tersliyorum. Siyah gözleri dikkatle yüzümü inceliyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Elimi onun elinden çekip almak ve kollarımı tekrar kendime sarmak istiyorum. Ama bu kursa bağlıyım, değil mi? Kriz anında korkaklık göstermeyeceğim. "Pekâlâ, karakterim ya da erdemim hakkında daha fazla araştırma yapmama gerek yok. Neden basitçe etmiyorsun? Bu elbiseyi yırt, bacaklarımı aç. Benimle birlikte ol. Sana bunu yapmanı söyledim, değil mi?"

Beklediğim acı kadar öfkeyle de titriyorum. Onun gibi bir yaratığa zavallı görüldüğüme şüphe yok, tıpkı bir kurdun peşinde havlayan tüylü bir kucak köpeği gibi.

Ancak yüz ifadesi ne iğrenmiş ne de eğlenmiş. Sadece düşünceli. Ben konuşmamı bitirene kadar, nefesim kesik kesik gelene, göğsüm elbisemi oluşturan bu dayanıksız kıvrımların altında kabarana kadar bekliyor. Sonra içimi ısıtan alçak bir gümbürtüyle tekrar konuşuyor: "Söyle bana, *zylhala*, seni en iyi nasıl memnun edebileceğimi biliyor musun?"

"Ne?" Daha beklenmedik bir şey sorabilir miydi emin değilim. Bildiğim kadarıyla, kadın ve erkek birliktelikleri hiçbir zaman kadının ne istediği, onu neyin memnun ettiği ile ilgili olmamıştır. Babamın anneme alenen sarkıntılık ettiğini ve onu terslediğinde aynı ilgiyi metresine yönelttiğini çok net hatırlıyorum. Tüm bunları, sahipliğini göstermek amacıyla tanıkların huzurunda yapardı. Fyndra gülse ve annem dudak bükse de, her ikisi de babamın şehveti karşısındaki çaresizliklerini ustaca ifade ediyorlardı. Onların zevkinin ya da rahatının ne önemi vardı?

Beni o yatağa ittiğinde Artoris için benimki kesinlikle önemli değildi. O sadece istediğini aldı, ağzı sert ve sıcak, elleri sert ve kavrayıcıydı. "Bunu seviyorsun, seni pis küçük sürtük," diye kulağıma nefes verdi ve kendime haklı olması gerektiğini söyledim. Başka türlüünü nasıl bilebilirdim ki?

"Bir kadının yatak odasındaki zevki," dedi Fyndra bana talimatının sonunda, "erkeğini memnun etmekten elde edeceği güçle ilgilidir. Eğer güçlü bir erkek senden hoşlanıyorsa, sana ihtiyacı varsa, seni arzuluyorsa, bu tehlikeli dünyada her zaman güvende olursun."

Taar'a bakıyorum. Elimde tutmaya niyetli olmadığım bu kocaya. Beni nasıl memnun edebilir ki? Bu fikir akıl almaz.

"I . . ." Başımı sallıyorum, alçak ve ölçülü tutmak için elimden geleni yapmama rağmen sesimin titremesinden nefret ediyorum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. . . zevkle. Bu şartlar altında."

Savaş lordu başını sallıyor ve bir kez daha elime bakıyor. Uzun bir nefes alıyor ve yavaşça veriyor. "Deneyeceğiz," diyor . "Yavaş yavaş gideceğiz." Bununla birlikte elimi ağzına götürüyor. Nefesi soğuk tenime karşı ılık. Dudakları bir an havada asılı kalıyor ve bana bakıyor, gözleri derin, bilgili ve ürkütücü. "Bu bir keşif gecesi olacak," diyor usulca. "İkimiz için de."

Bunun onun için kolay bir durum olmayabileceğini ilk kez fark ediyorum. Hünerine, gücüne, hakimiyetine rağmen... belki de beklediği şey bu değildi. Bana teklif verirken Noxaur kanunlarını bilmediğini söylemişti. Tek bildiğim, beni istememiş olabileceği. En azından öyle değil. Artoris gibi değil. Ne de olsa ben insanım ve o ... şey, belki fae değil, ama kesinlikle insan değil. Onun gözünde tamamen istenmeyen biri olabilirim.

Bu fikir beni neden rahatsız ediyor? Rahatlamış olmam gerekirken bir yanımda hayal kırıklığına uğradı. O küçük, tehlikeli, neredeyse bastırılmış parçam, benim için açlık çekilmesi ve karşılığında bu açlığı hissetmem gerektiğini biliyor.

Taar ağzını elime doğru indiriyor ve beni ilk kez öpüyor. Dudakları sıcak ve yumuşak. Bu basit bir öpücük ya da selamlama değil. Gözleri benimkileri tutarken bir an oyalanıyor.

Kalbim sıkışıyor ve küçük bir takla atıyor. Bu beklenmedik bir şey. Bu dokunuşta bir şey var, bana bakışında bir şey var. Bir tür söz, basit ama içimde bir şeyleri harekete geçirecek kadar derin. İçimde artık öfke gibi hissettirmeyen bir ateş.

Başını tekrar kaldırıyor. Eli hâlâ benimkini kavlıyor ve ağzının olduğu yeri hissediyorum. Eti yanıyor ve sıcaklık çizgileri koluma yayılıyor. Bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha. Beni yönlendirdiğini fark ediyorum. Ateşten uzağa, iki sandalyeden uzağa. O büyük yatağı yıkayan yumuşak ışığa doğru. Midem düğümleniyor. Kendimi yine evdeki bahçe duvarının tepesinde duruyormuşum ve sert bir rüzgâr esiyormuş gibi hissediyorum. O telaş, o dehşet heyecanı. Beni yakalamak için bekleyen yakın bir düşüş hissi, garip, doğal olmayan bir umutla birleşiyor, belki, sadece belki, eğer boş havaya adım atarsam, düşmeyeceğim, uçacağım.

Taar yatağın kenarına oturuyor. Tanrım, otururken bile başı hâlâ benimkiyle aynı hizada! Bu adam kocaman, gerçekten kocaman. Onu içime nasıl alacağım? Yani, onu içime almam gerekiyor ama yine de...

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Aşağıda çok büyük olmalı.

Kahretsin, yine titremeye başladım.

"Şimdi, şimdi, *zylkala*," diyor. Parmak eklemine yanağımın kıvrımında nazikçe . "Sana zarar gelmeyeceğine yemin ettim. Hatırladın mı? Kendimi şimdi ve burada kanıtlamama izin ver. Benim elimden acı çekmeyeceksin."

Muhtemel bir hikaye. Ama başımı sallıyorum ve omurgamı çelikleştiriyorum. "Yap o zaman," diyorum. Sesim bu ateş ışığı ve yumuşaklık ortamında sert çıkıyor. "Ben hazırım."

Başını iki yana sallar. "Sanmıyorum. Yapmam gereken şeyi senin güvenin olmadan yapamam. Kendini tamamen benim bakımına ve korumama bırakmaya istekli olmalısın. Ancak o zaman yapmamız gerekeni birlikte başarabiliriz."

Başımı salladım. Tüm bu aptalca konuşmalardan bıkmıştım. "Ben aptal ," diye homurdandım. "Atların çiftleştiğini gördüm."

Taar göz kırpmıyor. "Atlar mı?" "Evet. Ve kediler. Ve köpekler."

Kaşları çatıldı, kafası karıştı. Eli yanağımdan çekiliyor.

"Diyorum ki, kendait çok fazla deneyimim olmayabilir ama yapılması gerekenin temellerini biliyorum. Bu anlattığınız hiçbir şeyi içermiyor, *güven* ve *koruma* saçmalıklarının hiçbirini içermiyor. Bu *başarıların* hiçbirisi. Bunda başarılabacak ne var ki? Tabii benden temel çiftleşmenin ötesinde bir şey beklemiyorsanız."

Gözleri yüzümde geziniyor, kaşları gerilmiş. İlk başta düşündüğümde çok daha yaşlı. Artık olduğu ve ölüm korkusu yaşamadığım için, daha önce sahip olduğumdan daha ince ayrıntıları yakalayabiliyorum. Gözlerinin köşelerinde, daha önce görmediğim çizgilerin başlangıcı var.

görmeyi bekliyordum. Bir fae kesinlikle onları büyüleyerek uzaklaştırırdı. Belki de o bir fae değildir. Ama her ne ise, doğal olmayan bir güzelliği var - nefes kesici, dehşet verici bir güzellik. Güzel ve yaşlı, yıl olarak değil ama deneyim olarak. Yaşanmış bir hayat ve çekilmiş acılar. Gözlerindeki derinlik sonsuz olabilir.

Yavaşça göz kırpıyor, siyah kirpikleri kalın ve kıvrık. "Ah!" diyor uzun uzun. "Elbette, diğer halkların farklı gelin gelenekleri uyguladığını duymuştum." Yere bakıyor. Bakışları kısa bir süre açıkta kalan bedenimde geziniyor ama elime odaklanıyor. Diğer elini indiriyor ve avucumu iki elinin arasına alarak sıkıca bastırıyor. "Licornynler arasında düğün gecesi şu şekilde ilerler: Erkek gelinine, ortak yaşamlarının tüm günlerinde ona zevk ve haz verme yemini de dahil olmak üzere yeminlerine güvenebileceğini kanıtlamalıdır." Tekrar başını kaldırıp bakışlarımı yakalıyor. "Bu gece burada önemli olan *senin* zevkin. Evliliğimiz, burada, evlilik yatağımızda *senin* zevkini birlikte keşfettiğimizde tamamlanmış olacak."

Ona bakıyorum. Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor? "Yani ... yani gitmiyorsun ... .. ?"

"Bir erkek karısını memnun edemezse, kadın ertesi sabah evliliği bitirmeyi seçebilir. Ya da çabalarının derecesine bağlı olarak ona daha fazla zaman tanıyabilir. Ama eğer erkek önce karısını tatmin etmeden ondan zevk almaya kalkarsa, bu bir yemin bozucu işareti olur. *Vel-rhoar* talep etmeye hakkı olurdu. Aralarındaki bağın çözülmesini."

Ağzım açılıp kapanıyor. Boşanma. Boşanmaktan bahsediyor. Kocasının kendisini *memnun* edememesi nedeniyle karısı tarafından mı başlatıldı? Şimdiye kadar duyduğum boşanmalarda -ki yeterince az olduğu kesin- hep aynı durum söz konusuydu: karısından bıkmış ve daha avantajlı bir evlilik yapmak isteyen bir koca, Nornala rahibelerini birlikteliklerini sona erdirmeye ikna etmek için bir bahane uyduruyordu. Kadın asla karşı koymaz; ne de olsa boşanma gerçekleşmezse kocası evliliğini bitirmek için daha ölümcül yollara başvurabilir.

Ama Taar'ın az önce tarif ettiği şey... bu kavram o kadar yabancı ki. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Sizi temin ederim, ." Savaş lordu kocam bir kez daha uzanıyor ve parmaklarının ucuyla yanağımı okşuyor. "Eğer bu gece halkımın geleneklerine göre evliliğimizi mühürleyeceksek, bu benim görevim ve

Sizi memnun eden şeyi bulmak benim için bir onurdur. Sizi serbest bırakan ve tatmin eden şeyi."

Kan damarlarımda zonklıyor, her uzvumda atıyor ve midemde kıpırdanıyor. Bakışlarının gücünü kırmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Yapamaz mıyım?"

.. sadece tatmin olduğumu beyan edemez miyim? El bu işi bitiremez miyiz?"

Ağzında bir gülümseme beliriyor. Dolgun dudakların ve sakalın arasından aniden beliren beyaz dişler beni şok ediyor ve içimdeki zonklamayı daha da aşağıya, daha derine gönderiyor. "Ne yazık ki hayır. Bu özel yeminin benden istediği tatmin bu değil."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyor musun?"

Yutkunuyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Ah! sen gerçekten masumsun."

Dişlerim gıcırıyor ve hâlâ onunkine sıkışmış olan elim yumruk oluyor. "Ben değilim."

Ama aceleyle başını sallar. "Kötü bir niyetim yok. *Masum* bana *cahilden* daha nazik bir kelime gibi geliyor."

"Ben de cahil değilim."

"Bu konuda öylesiniz," diye ısrar etti. "Konuştuklarımı anlayacak ne bilginiz ne de deneyiminiz var. Dolayısıyla, *masumiyete* önem, *cehaletinizi* kabul etmelisiniz. Ve size talimat vermeme izin verin."

Sırtımdaki ateş aniden çok sıcak görünüyor ve elinin benimkini kavrayan baskısı çok sert. Ama parmakları çenemin çizgisini izliyor, bir erkekten hissettiğim hiçbir dokunuşa benzemiyor. Artoris tamamen sert, acı verici ve sıcaktı. Bu nazik ve nasırlı parmak uçlarının dokusunun, teninin sıcaklığının keskin bir şekilde farkında olduğumu fark ediyorum. Farkındalık o kadar keskin ki, hoş olup olmadığını bilmiyorum, sadece ... . Nefret etmiyorum.

"Pekâlâ." Sözcükleri söylerken nefesim kesiliyor ama yine de onları söylemeye zorluyorum. "Öyleyse beni eğit. Bana kendi zevkimin ne anlama geldiğini öğret."

Gülümsemesi bir kez daha parlıyor. "Çok basit," diyor. "Sana dokunacağım. Hoşuna gidip gitmediğini bana söyleyeceksin. Eğer hoşuna, devam edeceğim. Hoşuna gitmezse, başka bir şey deneyeceğim. Anlaştık mı?"

Cevap verecek kelime bulamıyorum, çünkü dokunuşu çenemden boğazıma doğru ilerledi. Parmakları boynumu kolayca çevreleyebilirdi. O elde çok fazla ham güç var, çok fazla vahşet zar zor kontrol altına alınmış. Tenimde küçük kıvılcıklar beliriyor. Titreyen bir nefes alıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi alçak.

"Şey ..." Kolayca kazanmamaya kararlı bir şekilde fısıldıyorum.

"Bundan hoşlanmıyorum."

Başını sallıyor. "Bizim başlangıcımız var." Parmakları boğazımda birkaç kez aşağı yukarı geziniyor, başparmağı köprücük kemiğimin çukuruna hafifçe bastırıyor. Kalbim dört nala atıyor. "Peki ya bu, *zyl nala*? Bu nasıl bir his?"

"I . . . Emin değilim."

"Yeterince adil." Köprücük kemiğimi izlemeye devam ediyor, titreyen tenimi uyandırıyor gibi görünen tüy kadar hafif dokunuşlar. Parmaklarının elbisenin ince omuz askısı boyunca oynamasına izin veriyor, sonra kürek kemiğim boyunca bir ateş hattı çiziyor. Ancak eli bu narin işlemeyi yaparken bile gözleri yüzümden ayrılmıyor. Beni inceliyor, yüz ifademini sunabileceği her türlü bilgiyi okuyor. Eğleniyor mu? Bilmiyorum. Bütün bunlardan ne kazandığını anlamıyorum; ne fiziksel bir zevk, ne güç, ne de bir avantaj. Ya kim olduğumu, Kral Larongar'ın kızı olduğumu bilseydi? Muhtemelen beni oracıkta öldürürdü.

"Şimdi, şimdi," diyor aniden elini tenimden çekerek. "Gözlerinde korku görüyorum. Ne oldu?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, yarı sersemlikten kurtuluyorum ve yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. "Ben ... Ben sadece ..."

"Söyle bana," diyor. "Benden uzaklaşıyorsun. Seni tekrar kendime çekmek istiyorum."

Yüzümü kızartıp bir tarafa bakıyorum, tentenin uçuşan ipeğine odaklanıyorum. Onun yüzünden başka bir yere ihtiyacım var. "Nedenini anlamıyorum. Neden buradasın, neden bunu yapıyorsun. Eğer kocalık haklarını kullanmak istemiyorsan, neden böyle bir şey yapıyorsun?"

Hemen cevap vermiyor. Tuttuğu elim dışında bana dokunmuyor. Sadece bana bakıyor ve ne sorduğumu düşünüyor. "Bir kadının bedenine tutkularımın kabı gibi davranmayı hiçbir zaman umursamadım," diyor sonunda, sanki bu kavramı ilk kez kelimelerle ifade etmeye çalışıyormuş gibi. "Bunu yapan erkekler var ama ben böyle biri değilim. Eğer zevk karşılıklı değilse, benim için zevkli değildir."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Sonra: "Soruma cevap vermediniz."

"Biliyorum." Başını sallıyor, kaşları hafifçe çatılıyor. "Gerçek ki, nasıl bir cevap verebileceğimden emin değilim. Bunların hiçbirisi benim planım ya da

niyet, ve yine de . . . Tam burada, şu anda, bu yerde olmaktan memnun olduğumu biliyorum. Seninle birlikte."

"Memnun musun?" Kelimeyi ısırarak söylüyorum.

"Beni affet," dedi. "Çok kötü konuştum. İzin verin tekrar deneyeyim. Size elimden gelen yardımı sunmak benim için bir onurdur. Sizden hiçbir şey beklemiyorum, ne ödeme ne de minnettarlık. Bana vücudunuzdan vereceğinizden daha fazlasını vermenizi de beklemiyorum. Eğer şu anda benden bunu istersen, sana bir daha asla dokunmam." Sonra çenemi tutuyor ve yüzümü yukarı çekerek bir kez daha gözlerine bakmamı sağlıyor. "Ama eğer devam etmek istersen, seni burada tutmak isterim. Dokunuşuma ve kendi tepkilerine odaklan. Düşüncelerinizin dağılmasına izin vermeyin. Burada benimle kal."

Nefesim o kadar daraldı ki göğsüm gibi oldu. "Yapabileceğimden emin değilim."

Başını sallıyor, bakışlarında anlayış var. "Ama deneyecek misin?" "Evet," diye fısıldıyorum.

"Güzel. Şimdi başka bir şey deneyelim."

Elini başımın arkasına doluyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Kalbim bir çentik atıyor. Beni öpecek. Ve tanrılar beni bağışlasın, ama öpüşmeyi sevip sevmediğimi bilmiyorum! Bu nasıl bir çılgınlık? Ama kısa süre önce Artoris'in dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığını, diliyle ağzıma saldırdığını hatırlayınca omuzlarımdaki kaslar kilitlenmeye başlıyor. Kendimi destekliyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Vücudunda çok fazla gerginlik var," diyor Taar yumuşak bir sesle.

"Devam etmem için bana izin verir misin?"

Başka seçeneğim var mı? Başımı sallıyorum.

Gözlerimin içine baktı. "Eğer istemezsen yapmam."

"Hayır. Yap." Kelimeler küçük patlamalar halinde çıkıyor ve ancak onları duyduğumda kulağa ne kadar çelişkili geldiklerini fark ediyorum. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yapman gerekeni yap."

Başını sallıyor. Sonra öne eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

Nefesimi tuttum. Bunu beklemiyordum. Ağzının tenime yaptığı o baskı, bir onur selamı. Hırslı ya da açgözlü değildi. Basit ve yine de ... hiç de basit değil. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum; nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim kalbimin boğazıma doğru fırladığı ve tekrar yerine oturduğunda eskisinden daha hızlı çarptığı. Sıcaklık oradan yayılıyor

Aramızdaki temas noktası, sanki kendi vücut ısını benim soğuk bedenime aktarıyormuş gibi.

Karnımdaki ateş . Birdenbire, sürpriz bir şekilde, daha fazlasını istediğimi fark ettim. Dudaklarının vücudumun diğer kısımlarına nasıl tepki vereceğini hissetmek istiyorum. Onları benimkilere bastırılmış hissetmek istiyorum, çünkü belki de öpüşmek sadece ağızların birbirine değmesinden ve dillerin birbirine dolanmasından daha fazlası olabilir. Belki . . .

Yavaşça geri çekiliyor, alnıma doğru nefes alıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. İlk kez tereddüt etmeden cevap verdim.

Parmakları hâlâ çenemde, başımı daha da geriye eğiyor. Yatağın kenarına , ben de bacaklarının arasında duruyorum ama bedenlerimiz hâlâ birbirinden kilometrelerce uzakta. O uçurumu geçmeye cesaret edersem ne olur? Sıçrama yapmaya cesaret edersem?

Öne doğru eğilip gözlerini bir kez daha kapatıyor. Bu sefer dudaklarımı dudaklarıyla okşuyor, nefes kesici bir dokunuş fısıltısı. İçimde bir şeyler tutuşuyor, hiç beklemediğim bir şey. Burada değil, onunla değil. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman.

Bir kez daha geri çekiliyor. Nefesimi tutuyorum, öpücüğünü yakalamak ve tutmak istercesine ona doğru eğiliyorum. Ama aramıza biraz mesafe koyuyor, ağzı o kadar yakın ki neredeyse şeklini hissedebiliyorum. Nefesi benimkine karışırken sıcak ve tatlı. "Ve?" diye soruyor, sesi göğsümde derin bir titreşim yaratıyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kelimeleri bulamıyorum. Yanımda kaskatı ve sıkılı duran elim, sanki kendi iradesiyle kalkıp ayrılmış dudaklarıma dokunuyor. Yanıyor gibiler. Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Beni tekrar öper misin?" Nefes alıyorum.

Gülümsüyor. "Zevkinize göre."

Bu kez dudaklarını dudaklarıma daha sıkı bastırıyor. Saçlarımdaki eli beni kendisine doğru çekerken, diğer eli belime dolanıyor ve sırtımın alt kısmına baskı uyguluyor, böylece ona doğru adım atmaktan başka çarem kalmıyor. Avuçlarımı çıplak gövdesine bastırıyorum, teni dokunuşumla alev alıyor. Bu da hoşuma gidiyor - onun sertliğini, kaslı büyüklüğünü ve gücünü seviyorum. Ellerimi yavaşça göğsünün üzerinden geniş omuzlarına doğru kaydırıyorum. Derin bir hırıltı gibi inliyor. Ses beni şok ediyor ve irkiliyorum. Anında geri çekiliyor, gözleri hâlâ kapalı. "Oh, *zylkala*," diyor. "Sen-"

O lanet olası soruyu tekrar sormadan öne onu kendim öpüyorum. Dudaklarım garip ve kararsız. Her zaman öpücükleri alan taraf olmuşumdur, asla başlatan değil. Ama Taar hemen karşılık veriyor,

Ağız benimkine karşı hareket ediyor, dudakları oynuyor, şekillendiriyor, alay ediyor. Biraz kararsızca ağızımı açıp onu içeri davet ediyorum. Dilini üst dudağıma değdiriyor ve nefesim kesiliyor ama . Yine de Artoris'in yaptığı gibi ağızımı doldurmuyor. Kendini tutması takdire şayan. Ve çıldırtıcı.

Sonunda ayrılıyor ve ikimiz de nefes nefese kalırken alnını benimkine bastırıyor. "Bana kalsa," diyor, "seni bütün gece böyle öpmek isterdim."

"mısın?" Cevap veriyorum, kelimeler alçak sesle ve biraz da gırtlaktan geliyor. "I . . . Hoşuma gidiyor. Beni memnun ediyor."

Gülümsüyor. Bunu görmekten ziyade hissediyorum, çünkü kaşımı onunkine gözlerim hâlâ kapalı. "Bu bir zevk, gerçekten büyük bir zevk," diye yanıtıyor. "Ama daha büyük bir zevki aramaya devam etmeliyiz."

Benim için daha büyük bir zevk emin değilim. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, konu bu tür meselelere gelince cahil *kalıyorum*. "O halde ne önerirsiniz?"

"Buna ne dersin?"

Beni tekrar öpüyor, ama öpücüğünü yakalamaya ve tutmaya çalıştığımda, ağızını benimkinden uzaklaştırıyor, yanağımlı, çenemi, kulağımlı keşfediyor, hassas cildimi kemiriyor ve alay ediyor. Ve bu hoşuma gidiyor, oh, evet, hoşuma gidiyor! Ellerin sıcak gücü de hoşuma gidiyor, biri hala başımı sıkıca kavriyor, diğeri sırtımın küçük kısmına dikilmiş. Bu ellerin daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorum ama ne yapabileceğinden emin değilim.

Taar aklımdan geçenleri okumuş gibi saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve elinin boynumda gezinmesine izin veriyor, bu deneye başladığı o nazık, keşifsel daha fazlasını yapıyor. Bu benim de hoşuma gidiyor, öncekinden daha fazla. Hafifçe inliyorum, bu da onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Sırtımdaki eli geriliyor, parmakları hiçbir şey giymediğim elbisemin şeffaf kıvrımlarına doğru kıvrılıyor.

Nefesimi toparlayamadan beni aniden . Küçük bir gıcırta çıkarıyorum ve göğsüne doğru düşüyorum. Beni yakalıyor, eli karnımda geziniyor. Diğeri eli saçlarımlı uzun tutamlarını kenara itiyor. okşayan ağız şimdi boynumdan aşağıya, omzumun kıvrımına doğru ilerliyor. Ve bu gerçekten çok hoşuma gidiyor. Bu öpücükler tenimde şimşekler çaktıyor. Neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Kavrayışında kıpırdanıyorum.

Sertlik kalçalarıma doğru yayılıyor, büyük, katı bir şişlik, beklediğimden çok daha büyük ve ısrarcı. Kalbim sarsılıyor ve bedenim bir kez daha geriliyor.

Tepkimin farkında olan Taar, "Korkma," diye mırıldanıyor. "Bu gece sadece senin zevkin için. Sana acı verecek hiçbir şey yapmayacağım."

"Emin misin? . . . emin misin?" Fısıldıyorum. Çünkü bana bu şekilde bastırıldığında kendini çok acil hissediyor.

"Evet," diye cevap veriyor, nefesi tenimi gıdıklıyor. "Seni istiyorum. Bunu inkâr edemem. Ama ben kendimin efendisiyim. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım" Kulağımın kabuğunu ısıyor ve ben de lezzetli bir karşılıkla titriyorum. "Şimdi söyle bana küçük kuş, benden ne istersin?"

Bilmiyorum. Ne soracağımı bilmiyorum. Her şey çok yeni. Omzumu çeviriyorum, başımı bir yana çeviriyorum ve göz ucuyla yüzünü görmeye çalışıyorum. "Beni tekrar öp," diyorum elbisemin askısı omzumdan kolumun üst kısmına doğru kayarken. "İşte. Ve ..." Ağzı tenimde daha fazla his patlaması yaratırken nefesim kesiliyor. "Ve orada, ve ...
. ve . . . oh."

Konuşma yeteneğimi kaybediyorum. Çünkü eli şimdi karnımdan yukarı doğru kayıyor, yavaşça, yavaşça. Başparmağı göğsümün alt kıvrımını izliyor, narin deriyi keşfetmek için kumaşın kıvrımlarının altından kayıyor. Başparmağı meme ucunu bulana kadar kıvrım boyunca ilerliyor. Bana nazikçe vuruyor ve ateş doğrudan belime doğru kükrüyor. "Hoşuna gitti mi, *zylhala*?"

"Evet." Başımı omzuna yaslıyorum, gözlerim yarı kapalı ve inliyorum. "Evet, savaş lordu. Evet, evet."

Diğer eli ön doğru kayıyor ve iki eliyle beni sıkıca kavlıyor, masaj yapıyor, alay ediyor, benimle oynuyor. "Peki sen bundan ne anlıyorsun?" diye fısıldıyor.

Tekrar inliyorum ve ona doğru bastırıyorum, artık kalçalarımındaki sertlikle ilgilenmiyorum. Nefes almak için sırtımı kamburlaştırıyorum. Kendi ellerim omuzlarını kavramak için yukarı kayıyor ve uzun siyah saçlarına dolanıyor.

"Eğer hoşuna gittiyse," diye mırıldanıyor, "denemek istediğim başka bir şey var. Yapayım mı?"

Yaptığı şeyi bırakmasını istemiyorum, ama . . . Ben de merak ediyorum. Vücudum ve onun gizemleri hakkında çok daha fazla şey biliyor gibi görünüyor. Kelimeler bulamayınca başımı sallıyorum.

Beni kendisinden uzaklaştırıyor. İtiraz etmeye başlıyorum ama arkamda durup beni kendisine doğru çeviriyor. Bir an için sadece bana bakıyor, bakışları benimkileri sertçe kavlıyor. O kadar uzun boylu ki, benimle bacaklarının arasına oturduğu o anlarda, ne kadar devasa olduğunu neredeyse unutuyordum. I

Ona bakarken başımın döndüğünü hissediyorum, gerçi bunun nedeni aniden tam olarak nefes alamamam olabilir.

Gözleri yavaşça, yavaşça aşağıya iniyor, çoğunlukla açıkta kalan göğsümü görüyor. Büyük bir dikkatle diğer askıyı omzumdan kaydırıyor, kumaşı düzeltiyor, ta ki elbise belime kadar inene ve ben onun önünde çıtırçıtlak kalana dek. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Bir erkeğin bakışlarına hiç bu kadar maruz kalmamıştım. Ellerinin üzerimde olması başka bir şey, onunla yüzleşmek, böyle bir açlıkla bakılmak tamamen başka bir şey. Bir yanım kollarımı göğsümde kavuşturup kendimi saklamak istiyor.

Ama hoşuma da gidiyor. Bu bakışı seviyorum. Bakışlarındaki arzuyu seviyorum ve bundan korkmuyorum. Ya da belki biraz korkuyorum ama bu lezzetli bir korku, bir heyecan, bir merak. Şimdiye kadarki dokunuşu içimde mümkün olduğuna hiç inanmadığım şeyler uyandırdı. Daha ne yapabilir? Korkuya biraz daha teslim olursam daha neler keşfedebiliriz?

Ateşin kırmızı ışığı siyah gözlerinin derinliklerinde parlıyor. Belimden tutup beni yatağa doğru çeviriyor. "Arkana yaslan," diye emrediyor.

İtaat ediyorum. Tüm kontrol duygusu parmaklarımdan kayıp gidiyor, ama garip bir şekilde bu da hoşuma gidiyor. Yatağa oturup dirseklerime yaslanıyorum. Üzerime eğiliyor, iri, karanlık ve tehlikeli. Arkasındaki ateşin ışığında, gözlerinin parlaklığı dışında yüzünü zar zor görebiliyorum. Ağzımı onunkine doğru kaldırıyorum ve beni tekrar öpüyor. Beni öpüyor ve yatağa bastırıyor, bu sırada eli göğsümün çizgisini izliyor ve nasırlı başparmağı meme ucumla oynuyor. İnliyorum, onu daha derinden kabul etmek için ağzımı açıyorum. Bu sefer dili benimkinin üzerinde dans ediyor. Cesaretlenerek dilimi uzatıyorum, üst dudağıyla alay ediyorum. Sonra, düşüncesizce, alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum.

Kurt gibi sırtarak geri çekiliyor. "Dikkatli ol," diye hırlıyor, dişleri parlıyor. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir." Başparmağıyla alt dudağıma dokunuyor, dolgun yumuşaklığı çekiyor. "Ama bu gece değil, çünkü sana zarar vermeyeceğime yemin ettim."

"Ben böyle bir yemin etmedim," diyorum ve başparmağını dişlerimle yakalayıp hafifçe bastırarak orada tutuyorum.

"Hayır," diye kabul etti. ". Eğer beni tekrar ısırma istersen, seni durdurmayacağım."

Ama ben istemiyorum. Sadece şimdi değil. Onu tekrar öpmek istiyorum ve ağzını vücudumun diğer kısımlarında da görmek istiyorum. Bu yüzden başparmağını bırakıp

dirseklerimi kırdım ve başımı bir yana eğdim. "Benim için başka talimatlarınız var mı, savaş lordu? Başka ne isteyeceğimi düşünüyorsunuz?"

"Çok fazla şey var. Örneğin bu." Öne doğru eğiliyor ve boynumu köprücük kemiğime, göğüs kafesime kadar öpüyor. Başımı geriye atarak ona daha fazla erişim sağlıyorum. Ağzı göğsümü buluyor, dudakları meme ucuma yapışıyor. Dili dans ediyor ve oynuyor ve ben bundan çok hoşlanıyorum, hem de çok! Nefes alışım artıyor, karnımdaki ateş derinleşiyor ve kükrüyor.

Ani bir endişe omurgamı titretiyor. Ya buysa? Ya bahsettiği zevk buysa? Ya bu bana olan bağlılığının sonuysa? Eğer öyleyse memnun olmalıyım; bunların hiçbirini ben seçmedim. Bitirmeye, özgürlüğümü talep etmeye, buradan bir an önce uzaklaşmaya hevesli olmalıyım.

Ama şimdi durursa, içimde bir şey çılgılık atacak. Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum, sadece ihtiyacım var, ihtiyacım var, ihtiyacım var.

"Aman Tanrım!" Bir göğsümden diğerine geçerken nefes nefese kalıyorum. "Tanrılar, bana yardım edin!"

Tekrar geri çekiliyor ve ağzının tenimde kaybolması acı veriyor. Dudakları şişmiş ve ayrılmış, bana bakıyor ve zor nefes alıyor. "Hoşuna gitmedi mi?"

Başımı sallıyorum ve bir elimle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Alnımda boncuk boncuk terler belirliyor. "Ben yaptım!" Nefes nefese kaldım. "Yaptım! Ama ... ama oh! Bu da ne? Neler oluyor?" Acıdan, özleminden neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım. "Bana yardım edebilir misin?" Gözlerimi ona diktim. Çaresizlik boğazımı tırmalıyor, tüm kelimeleri boğuyor. Ne istediğimi bile bilmiyorum.

Ama Taar yine gülümsüyor, o tehlikeli diş parıltısıyla. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yardım edebilirim," diyor. "Ve edeceğim de. Ama bana güvenmelisin. Kendini tamamen benim ellerime teslim etmelisin. Bunu yapabilir misin?"

Yapabilir miyim bilmiyorum. Yapmalı mıyım bilmiyorum. Ama eğer yapmazsam, o zaman ne olacak?

İçimdeki bu sızı dinmeyecek mi? Buna katlanamam.

"Sana güveniyorum," diye nefes alıyorum, sonuçlarını lanetleyerek. "Yapman gerekeni yap."

Sonra gülümsüyor. Karnımın etrafında küçük daireler çizen eli dizime, oradan da uyluğuma doğru kayıyor. Parmakları iç uyluğumun hassas derisinde oynuyor, daha uzağı, daha yukarıyı keşfediyor.

Gözlerim açıldı. "Sen . . ?"

"Sus," diyor. "Korkmana gerek yok. Sadece söyle bana: Bundan hoşlanıyor musun?" Yumuşak kıvrımlarımı ayırıyor ve başparmağını sıcak, zonklayan merkezimde gezdiriyor. Kafamın içinde yıldızlar patlıyor. Başım geriye düşüyor, boynum uzuyor, kollarım

Gövdemi kısmen dik tutarken titriyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," mırıldanıyor. "Peki ya bu?"

Parmakları ıslak açıklığıma keşfediyor. Bir parmağının ucunu hafifçe içeri sokuyor, sadece ilk boğuma kadar. Ancak parmakları büyük ve ben böyle bir müdahaleye alışık değilim. Dudağımı ısıriyorum. "I . . . Emin değilim."

"Belki bu gece olmaz," diyor. Nefes alış verişi ağırlaşıyor, benim kesik kesik soluk alış verişlerime ayak uyduruyor. "Ama bundan hoşlandın mı?" Tekrar biraz yukarı doğru hareket ediyor, tepedeki o hassas yere geri dönüyor. Parmağı hızlı, dairesel hareketlerle bana masaj yapıyor.

"Oh, evet," diye nefes alıyorum. "Oh ... oh .." Benimle oynamaya devam ediyor ve o çıldırtıcı sıcaklık daha da artıyor. Bu bir zevk, gerçekten de büyük bir zevk. Ama aynı zamanda bir işkence, rahatlama olmadan, serbest bırakılmadan. "Tanrılar!" Ağlıyorum. "Lütfen, dayanamıyorum!"

Elini geri çekiyor. "Hoşuna mi?"

Çığlık atmak, elini tutup eski yerine itmek istiyorum. "İstiyorum!" Başımı kaldırıp ona şiddetle bakıyorum. "Hoşlanıyorum, hoşlanıyorum, ama ... ama bu çok fazla! Yapamaz mısın? . . ?"

Ne? Ne isteyeceğimi bilmiyorum, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. İnleyerek yumuşak battaniyelerin üzerine uzanıyorum ve iki elimle yüzümü kapatıyorum. Ağlayabilirim. Ya da bir harpy gibi çığlık atabilirim - hangisine karar veremedim.

Ama Taar bileklerimi yakalıyor, güçlü ve sağlam bir şekilde kavriyor. Ellerimi yüzümden çekiyor ve ben ona kaşlarımı çatarken bile bana gülümsüyor. Eğiliyor, uzun saçları yüzümün iki yanında bir perde oluşturuyor ve beni kızgın, titreyen dudaklarımdan usulca öpüyor. "Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor.

Beni tekrar tekrar öpüyor, ağzımı açıyor, açıklığıma alevlendiriyor. Kollarımı boynuna doluyor, sanki onu tüketecekmişim gibi kendime çekiyorum. Ancak o tüketilmeyecek. Öpücükleri bir kez daha ağzımdan kaçıyor ve boynumdan, göğüslerimden aşağı iniyor, tüm bunlar olurken parmağı benimle oynamaya, bana eziyet etmeye devam ediyor. Ağzı gittikçe aşağıya, göbeğime doğru iniyor.

Sonra yataktan kayıyor ve bükülmüş dizlerimin arasına diz çöküyor. İri elleriyle beni kalçalarımdan sıkıca kavriyor ve yatağın kenarına doğru çekiyor. Bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve ona tekrar bakmak için dirseklerimin üzerinde yükseldiğimde sırtıyor. Birden kendimi çok açıkta, çok savunmasız hissediyorum. Kalbim çarpıyor, ama karnımdaki o ihtiyaç daha çok çarpıyor. Sanki bu baskı bir şekilde hafifletilmezse patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bana güveniyor musun?"

diye soruyor.

Güvenmemeliyim. Ama yine

de . . .

"İstiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman söyle bana," diyor dizimin iç kısmını öpmek için dönerek, "bu hoşuna gitti mi?"

Boğazım düğümleniyor. Bir kez başımı sallıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

Öpücükleri daha uzağa gidiyor. Dili yumuşak iç uyluğumda dans ediyor.

"Bunu sevdim." İnliyorum, parmaklarım kadife battaniyenin etrafında sıkılaşıyor. "Bunu sevdim, savaş lordu."

"Güzel," diyor. Sonra öne doğru eğiliyor, en gizli yerlerime doğru sıcak sıcak nefes alıyor. "Peki ya bu?" Beni öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor.

Başımı sallıyorum, boğazımda bir inilti daha. Saçlarım nemli yüzüme dökülüyor. Bir daha asla tam nefes alamayacağımı hissediyorum. Geri çekiliyor, tepkimi nasıl yorumlayacağından emin değil. Çaresizce uzanıp başını tutuyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum. "Lütfen. Biraz daha."

"Bu durumda ..."

Beni kendine çekiyor, ağzı beni sarıyor, yutuyor. Sanki ona en büyük zevki veren benmişim gibi, sanki bana doyamıyormuş gibi. Dili ileri geri oynuyor ve ben düşünüyorum, kollarım aniden beni destekleyemeyecek kadar zayıflıyor. Başımın üstündeki kürklere ve battaniyelere uzanıyorum, içimdeki sıcaklık on kat, yüz, bin kat artarken inliyorum! Her zamankinden daha çıldırtıcı, daha işkenceci, daha enfes. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım ve bundan hoşlanmamam gerekiyor ama hoşlanıyorum. Çok hoşuma gidiyor, çok fazla.

İçimde bir şeyler patlıyor. Onunla birlikte dudaklarımdan bir çığlık, bir şarkı, daha önce hiç söylemediğim bir melodi dökülüyor. o en derin kuyudan fışkırıyor, bastırılmış tüm o gerilim sonunda dalga haz olarak dışarı çıkıyor.

Demek savaş lordunun aradığı şey buydu. Bu anlaşılması zor gizem, sır, vahiy. Şimdi bana ne öğretmek istediğini anlıyorum, bedenimin neyi başarabileceğinin gerçeğini -mutlak ve kendinden geçmiş bir şekilde *serbest kalmayı*.

12
TAAR

Mutluluğunun şarkısı kulaklarımda tatlı.

Bu, böylesine tutkuyla söylenen, tekrar tekrar dinlemek istediğim bir şarkı. Tüm vücudu, içinde hayat istediğim müziğe yanıt olarak titreşiyor. Beni kabarışıyla yakalıyor ve onunla birlikte cennetin doruklarına taşıyor gibi görünüyor. Bu hem sarhoş edici hem de dehşet verici bir şey ve şu an için varoluşun bu küçük diliminde bu hissi sonuna kadar yaşamama izin veriyorum. Onunla birlikte.

Sonunda coşkusu yatıştığında, titreyerek yatağa uzanıyor ve usulca inliyor. Kendimi yavaşça bacaklarından çözüyorum. Nefesim sertleşiyor ve bedenim onun bende uyandırdığı ihtiyaca tamamen uyanıyor. Doğrulup ona bakıyorum, hala yatakta yatıyor, önümde çıplak duruyor ve . . . Tanrım, kendimi onun içinde ne kadar kolay kaybedebilirim! Onun içine girmek, onu sahiplenmek istiyorum. Onu gerçekten karım yapmak için.

Ama bu anın konusu bu değil.

Bu yüzden öne doğru eğildim ve göbeğinin hemen üstündeki çıplak tene iffetli bir öpücük kondurmaktan fazlasını yapmadım. Göğüsleri kabarıyor, meme uçları koyu ve sert bir şekilde ortaya çıkıyor. Artık onların tadını biliyorum. *Onun* tadını biliyorum. Ve o tatlı, narin, her şeyiyle hoş ve ...

Bunların hiçbirisi gerçek değil.

Ayağa kalkıyorum ve arkamdaki ateşin farkında olarak hızla bir adım geri çekiliyorum. Kendi acil bedenimin daha da farkındayım, şiş ve acılı. Savunmasız. Aceleyle sırtımı kıza dönüyorum. Eğer yapmazsam, serbest kalma dürtüsü beni yenebilir. Ama ben kendimin efendisiyim.

"Taar?"

Sesi yumuşak, hala ona verdiğim zevkin artçı şoklarıyla titriyor, söylediği şarkının bir yankısı gibi. Adımın her zaman sert bir isim olduğunu düşünmüşümdür, yaşamak zorunda bırakıldığım sert hayata uygun bir isim. Onun dudaklarında başka bir şeye dönüşüyor, güçlü ve ısıltılı bir şeye.

"Evet, *Zylnala*?" Arkamı dönmeden söylüyorum. Gözlerimi sıkıca kapatarak kendimi tutma ve hemen rahatlama dürtüsüne direniyorum. Her nasılsa

Bu onursuzca geliyor. Onu buraya kendi iyiliğim için getirmedim; aksini düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmayacağım.

Sanki sözcüklerini seçiyormuş gibi uzun bir süre sessiz kalır. Sonra: "Bu yeterli mi? Daha fazlasına ihtiyacımız yok mu? ?"

Başımı iki yana sallıyorum. Sesindeki soru neredeyse bir teklif gibi geliyor ve bunu böyle yorumlamama izin vermek çok kolay olurdu. Ama gerçek şu ki, bunların hiçbirini o istemedi. Benden onu kurtarmamı bile istemedi.

Paylaştığımız her an onun kontrolü dışındaki koşullar tarafından zorlandı. Aksini iddia edemem.

Bu yüzden onun bakire bedenini almayacağım. Tohumumu ona ekmeyeceğim ya da taşımaya hazır olmadığı bir hayatın riskini taşımasına izin vermeyeceğim. O müzikal sesi ne kadar tatlı ve ağlamaklı olsun, onun ya da kendimin şerefini lekelemeyeceğim. Aletim ne kadar sert olursa olsun.

"Halkımın geleneklerine göre," diyorum çabucak, "evliliğimizin zıfafi artık tamamlandı." Sesim kendi kulaklarıma sert ve ani geliyor. Yine de acımasızca devam ediyorum. "Kanun tatmin oldu."

"Oh." Biraz titreyerek nefes alıyor. Bir hareket duyuyorum, kumaş hışırtısı. "Şimdi ne olacak?"

Arkamı dönmeyeceğim. Bana ne yaptığını görmesine izin vermeyeceğim, yine de bildiğinden şüpheleniyorum. "Şafağı bekleyeceğiz," diyorum. "O zaman söz verdiğim gibi yapacağım ve kardeşini bulmana yardım edeceğim. Eğer gücüm yeterse, onu geri almana yardım edeceğim ve ikinize de güvenli bir şekilde kendi halkınıza geri dönmeniz için eşlik edeceğim. Birlikteliğimiz sona erecek."

Yine o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, uyuyup kalmadığını merak etmeye başlıyorum. Ama sonunda fısıldıyor, "Peki... ettiğin diğer yeminler ne olacak?"

Shakh beni, eğer daha iyi bilmeseydim, beni o yatağa geri çekmeye çalıştığını düşünürdüm. Yüzümü buruşturarak başımı eğdim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Neyim var benim böyle? Birlikte geçirdiğimiz birkaç saatten fazla değil. Ve evet, o saatler bir kadınla yaşadığım en samimi, en tutkulu anlardan bazılarını içeriyordu. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gerçeği göz önüne alındığında, nasıl olabilir bilmiyorum. Belki de sadece yeminlerin gerçekliğidir - evlilik bağına aşılana kutsallık, bana bağlantımızın olduğundan çok daha derin olduğunu hissettiriyor.

Ama aptal olmayacağım. Tanrım, onun gerçek adını bile bilmiyorum! Kız kardeşini sevmesi dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O vahşi

dehşetin yüzü. Bir meleğin sesine sahip olduğunu, garip bir büyüyle aşılanmış bir ses. Hepsi bu kadar. Bu kız hakkında bildiklerimin toplamı.

Belki de değildir.

Ne de olsa boynunun kıvrımındaki o hassas yeri öptüğümde çıkardığı küçük miyavlama sesini de biliyorum. Ellerimi kalça kemiklerinden karnına doğru kaydırduğımda, yumuşak göğüslerini avuçladığımda vücudunun nasıl titrediğini biliyorum. Kokusunu, tadını biliyorum. Serbest kalışının şarkısını biliyorum.

Onun hakkında yaşayan başka hiçbir erkeğin bilmediği şeyler biliyorum. Ama o benim değil. Gerçekten değil.

"Tanrıça, sonsuz bilgeliğiyle, zorlama altında yapılan bu tür yeminlerin bağlayıcı olamayacağını anlamalıdır." Hafifçe dönüyorum, sadece omzumun üzerinden ona bir bakış atacak kadar. Onun için hâlâ nasıl şiştiğini görmesine yetecek kadar değil. "Benim olduğun sürece, benim korumamı bekleyebilirsin. Ama sana bir daha dokunmayacağım. Seçtiğin erkeğe vermek üzere kızlığını yanında taşıyacaksın."

Kız dik bir şekilde oturuyor, ince elbisesini tekrar omuzlarına çekiyor ve tüllü kumaşı göğüslerinin üzerinden geçiriyor. Sonra kürk battaniyelerden birini kavırıyor ve kendi etrafına çekiyor, gerçi bu pavyonun içi sıcak. İçimdeki pişmanlık duygusuna engel olamıyorum. Onun güzel vücudunu biraz daha seyretmek isterdim. Ama bu bencillik olur. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Ya ... .. ?" diye başlar ve durur.

Bekliyorum. Ve bir parçam umut ediyor. Ama ne için? Seçtiği erkeğin ben olduğumu söylemesini mi? Karım olarak benimle kalmak isteyecek mi? Gecenin geri kalanını birbirimizi daha derinden keşfederek geçirebilmemiz ve yaklaşan şafakla el ele yüzleşebilmemiz için beni şimdi ve burada yatağına davet edecek mi?

Ne kadar . O istese bile, yanımda insan bir eşle Saklı Şehir'e asla dönemezdin. Halkım onu kabul etmezdi; bazıları kesinlikle ölmesini isterdi. Hayır, hikayemiz bu gece bitmeli. Ve benim onu kirletmemle bitmeyecek. O istese bile.

"Uyu artık," diyorum sonunda, sessizliği bozulmayınca. "Yatağı alTahminime göre şafağa kadar hâlâ iki saatimiz var. Kız kardeşini bulmak için yola çıkmadan önce uyuyabildiğin kadar uyumaya ihtiyacın olacak."

"Peki ya sen? Nerede uyuyacaksın?" Tereddüt ediyor, sonra sesi bir oktav düşüyor. "Burada iki kişiye yetecek kadar yer var."

Aman Tanrım! Beni kırmaya mı çalışıyor? "Nöbet tutacağım," diye kararlı bir şekilde ilan ediyorum ve bu sözlerle çadırın en derin, en karanlık kısmına doğru yürüyorum.

ateş ışığında. Orada başımı ellerimin arasına kabaca nefes alıp veriyorum. Neden bu düşündüğümünden çok daha zor? Sadece onun yarattığı cazibeye direnmek değil, ama ... yarın. Yarın olması gereken her şey, onu insan dünyasına taşıyacağım, bir yere bırakacağım ve sonra asla arkama bakmadan uzaklaşacağım zaman. Bu fikir neden göğsüme bir bıçak gibi saplanıyor?

"Bu bir hataydı," diye inliyorum. Ben bu sözleri söylerken bile, görünmez *Kadife* kordon ön kolumu acıyla sıkıyor.

*****

Bir şekilde o karanlık köşede dik oturarak uyuklamayı başarıyorum. Son birkaç günün yorgunluğu bir dalga halinde üzerime çöküyor ve başımı göğsüme eğip her şeyin durmasına izin veriyorum. İlk başta karanlıktan ve huzurdan başka bir şey yok.

Ama sonra . . . rüyalar.

Kız orada, sesi kafamın içinde. Yumuşak vücudunun avuçlarımın altında titrediğini hissediyorum. Gizli yerlerine sokulurken onun kokusunu içime çekiyorum ve o inliyor. Ah! Ne tatlı, ne tatlı bir ses. Bedenim uyanıyor, onu memnun etmenin heyecanıyla bir kez daha ayağa kalkıyor. Tempomu artırıyorum, nefesim burun deliklerimde kısılıyor ve-

"Taar!"

Sert havlama, rüyaların tül perdesini bir tutam soğuk su gibi yırtıyor. Sandalyemde irkilerek uyandım, kafam karışmıştı, tahrik olmuşum ve gözlerim dokuz cehennem kadar kamaşmıştı. Başımı sallayarak iki elimle yüzümü ovuşturuyor, aklımı başıma getirmeye çalışıyorum.

"Taar!" diye bağıyor yine aynı ses, Ruvaen'in kişisel köşkünü çevreleyen tüm susturucu büyüleri delip geçecek kadar yüksek. "Kaldır kıcını da gel buraya, gelmişken insan kızın kıcını da getir!"

Lurodos. Tanıdığımı bir sarsıntıyla fark ettim. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp yatağa bakıyorum, kız da irkilerek uyanmış. Dün gece üzerine çektiği battaniye omuzlarından düşüyor ve güzel çıplak tenini ortaya çıkarıyor. Uyku ile uyanıklık, erotik rüya ile soğuk gerçeklik arasında sıkışıp kaldığım için, bu manzara karşısında damarlarımda dolaşan ani ateş dalgasına engel olamıyorum. Ağzım kuruyor ve ağzım açık bir şekilde bakıyorum, geniş, dehşete düşmüş gözleri gölgeli saklanma yerimde beni ararken bile.

", Taar! Şimdiye kadar kız düzgün bir *shakh* için ağlıyor olmalıydı! Onu dışarı çıkarın ve ona gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstereyim."

" oluyor?" diye tıslıyor kız. "O neden ? Kanunun tatmin olduğunu söylediğini ."

Ayağa kalkıyorum. Kan, şehvet ve şiddetin birbirine karıştığı bir nabızda çarpıyor, her bir his baskınlık için yarışıyor. Şu anda en iyi halimde değilim ve bunun için mutluyum. Bu duygular için biraz havalandırmaya ihtiyacım var ve şu anda şehveti şımartamayacağıma göre, öfke yapmak zorunda kalacak.

"Orada kal," diye , çok sert ama şu anda nazik olamıyorum. "Bununla ben ilgileneceğim."

Başını sallıyor. Lurodos'un sesi Noxaurian'dan anlayabildiği sıradan Eledrian'a geçerken gözlerinde korku parlıyor. "Dışarı çık, tatlı hizmetçi!" diye bağılıyor. "Bu sabah çok açım. İzin ver de adım haykırana kadar leziz meyvelerinden ziyafet çekeyim-"

Çadırın kapağını açıp öyle hızlı adımlarla dışarı çıkıyorum ki Lurodos birkaç adım geri çekilmek zorunda kalıyor ya da ezilme riskiyle karşı karşıya kalıyor. Noxaurian zalimce gülümsüyor, dişleri yeni şafak ışığında keskin. "Günaydın melez," diye mırıldanıyor. "Onu bana teslim etmen için sana yalvarıyor mu? Gözyaşları onun kadar sıcak ve ıslak mı-"

"Defol, Lurodos," diye hırlıyorum, kendimi tam boyuma getirip onunla göz göze geliyorum. "Burada sana göre bir şey yok."

Çadırın etrafında toplanmış bir kalabalık var; hepsi de dün gece kurbanımın müstehcen çılgınlıklarını duymayı umarak bir araya gelen aynı iğrenç seyirciler. Lurodos ve beni utanmaz bir ilgiyle izliyorlar, birbirimizi parçalamamızı görmek için sabırsızlanıyorlar. Ruvaen'in de aralarında olduğunu biraz rahatsızlıkla fark ettim. Elbette bu pavyon prense ait. Burada olmak ve isterse bizi buradan çıkarmak için her türlü hakka sahip. Ama o sadece biraz kenarda duruyor, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kapamış, yüzünde alaycı bir eğlence ifadesi var. Normalde Ruvaen'i bir müttefik olarak görürdüm; o ve ben yıllar süren ittifakımız boyunca birbirimize belli bir saygı duyduk. Ama Ruvaen bir Noxaurian, saf kan bir fae. Bu şeytanların hiçbirinden daha güvenilir değil. Lurodos söz konusu olduğunda benim tarafımı tutacağına güvenemem. Ruvaen en acımasız savaş lordundan nefret etse de, ona karşı açıkça taraf tutmayacaktır.

Ben yalnızım. Ve halkım bu canavarla kız arasında benimle birlikte durmak için burada değil. Benim üzerimde hiçbir hak iddia etmeyen ama korumaya yemin ettiğim kız.

Lurodos yüksek sesle burnunu çekiyor, burun delikleri açılıyor. "Üzerinde bakire kanı kokusu almıyorum, dostum," diyor, o alaycı sırtışı yüzünü bir kez daha buruşturarak. "Sen

, değil mi? Onu bıçaklamadın."

"Düğün gecemizde karımla aramızda geçenler bizden başka kimseyi ilgilendirmez," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, içimde öfke kükreken bile.

Lurodos güler. "*Karın mı?*" diyor. "Savaş gelinin demek istiyorsun. O bir eş değil, bir oyuncak. Ve eğer oynamaya niyetin yoksa, onu bir sonraki oyuncuya devretmek zorundasın. Noxaur kanunları böyledir. Bu doğru değil mi prensim?" diye ekliyor Ruvaen'e dönerek.

Prens bana dar bir bakış attı. "Teknik olarak dostumuz Lurodos haklı."

Gözlerim parlıyor. Düğün törenimizin Noxaurian değil, Licornyn geleneklerine uygun olabileceğini söylemiştin," diye derin bir hırıltıyla cevap veriyorum.

"Kesinlikle." Ruvaen omuz silkiyor.

"Licornyn geleneklerinin düğün gecesini için de geçerli olması mı?"

Lurodos başını geriye atar ve kahkahalarla ulur. "Siz yarım ırklar, ilk seferde kendi gelinlerinizi beceremeyecek kadar gevşek misiniz?"

Tüm Noxaurialı seyirciler seslerini onunkilere katar, acımasız bir kıkırdama ve sırtlan bağırışları korusu oluşur. Aralarındaki kadınlar bile eğlenerek çığlık atıyor, dişleri parlıyor, ancak gözlerinde de sertlik var.

Diğerlerini görmezden gelerek Ruvaen'e hitap ediyorum. "Dün gece karım ve ben Licornyn geleneklerine göre evliliğimizi tamamladık. Yasaları yerine getirdik. O artık *benim*."

Ruvaen gümüş rengi kaşlarını çatıyor. "Üzgünüm Taar. Ama Lurodos'un da açıkça gibi, Noxaur yasası çiftleşmeyi gerektirir. Tohumunu kadının içine mi döktün?"

Yutkunuyorum. Onun dışında nefes almak için bile kılımı kıpırdatmıyorum. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diyor Ruvaen iç çekerek.

"O zaman anlaştık." Lurodos sevinçle ellerini birbirine vurur ve ovuşturur. "Ya onu dışarı çıkarırsın Taar, dostum, ya da peşinden ben . iki durumda da, kanunen benimdir. Ve emin olabilirsiniz ki," diye ekliyor, diğerlerine dönerek müstehcen bir bakışla, "bir saat içinde, ben onu ikiye bölerken o inliyor ve bakiresinin gözyaşlarını akıtıyor olacak."

Kahkahalar ve alaylar kafamın içinde yankılanıyor. Ruvaen'e bakıyorum, inançsızlık omurgamda mide bulandırıcı dalgalar halinde akıyor. Prens sadece çenesini kaldırıyor, o lanet kaşları hâlâ hafifçe kalkık. Birdenbire bunu başından beri beklediğini fark ediyorum. Beni tanıyor, bir kadını zorla ya da baskıyla elde edecek türden bir adam olmadığımı biliyor. Licornyn'i de tanıyor.

Gümrük, belki de söylediğinden daha tanıdık. Tüm bu durumun gerçekleşmesine izin verdi çünkü tam da bu sonucu istiyordu.

Ve şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gelinimi nasıl kurtaracağımı biliyorum.

Lurodos hâlâ gülüyor, kalabalığı eğlendirmek için leğen kemiğini itiyor. Sonra dönüyor ve çadırın kapağına doğru bir adım atıyor. Yolunu kesiyorum, kendimi bir duvar gibi sıkıca yerleştiriyorum. Yüzüne bakıyorum, gözlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Eğer onu istiyorsan," diyorum, "beni geçmen gerekecek."

Lurodos yine gülüyor, dudakları hırıltıyla geriye çekilmiş. "Benimle böyle oyunlar oynamak istemezsin melez."

"Ben oyun oynamam, Lurodos."

Savaş lordu bir kolunu geri çekiyor, bana burada ve şimdi vurmak, kan gölüne dönüşmesi gereken şeyi başlatmak niyetinde. Ancak darbesi düşmeden önce Ruvaen'in sesi duyuldu: "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Lurodos prensine döner. "Nedir bu?" diye sorar, dişlerini gıcırdatarak. "Siz ikiniz bana karşı bir tür komplo mu kurdunuz? Beni yasal mülkümünden uzak tutmaya bu kadar kararlı mısınız?"

"Kesinlikle hayır," diye cevaplıyor Ruvaen midemi bulandıran bir sırıtışla. "Ama Noxauria yasalarına göre, ölüm kanı bir evliliği mühürlemek için bakire kanının yerine geçebilir. Eğer iyi Licornyn kralımız savaş gelinini daha geleneksel -ya da hoş- yollarla değil de ölümcül bir savaşla almak istiyorsa, buna bir itirazım yok. Sen istekli olduğun sürece, Lurodos, dostum. Aksi takdirde korkarım insan üzerindeki hak iddiandan tamamen vazgeçmek zorunda kalacaksın."

"Ölümüne bir dövüş mü?" Lurodos kelimeleri yavaşça, tadını söylüyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, yüz ifadesi neredeyse şehvet dolu, sanki hedeflediği genç kız kurbanına bakıyormuş gibi. Sonunda Ruvaen'e döndü. "Peki hangi silahların kullanılabileceği konusunda kısıtlamalar var mı?"

"İkiniz de binicisiniz," der Ruvaen, "Taar bir Licornyn, sen de bir Reptant Ustasısin. Bırakalım da bu meseleye at üstünde ve halkınızın geleneksel silahlarıyla donanmış olarak siz karar verin."

Lurodos'un ağzında acımasız bir gülümseme beliriyor. Bir kez daha bana dönüyor ve uzun tırnağını burnuma doğrultuyor. "Sözlerimi bir kenara yaz, yarım ırk: Kafanı kesip koleksiyonuma ekleyeceğim. Sonra da canavarının boynuzunu kesip kürdan olarak kullanacağım." Dudaklarını yavaşça yalıyor. "İşim bittiğinde, yeni savaş gelinimle ziyafet çekerken sürüngenimin de onun bağırsaklarıyla ziyafet çekmesine izin vereceğim."

Daha yakına eğilip onun pis havasını içime çekiyorum. Gözlerim onun gözlerinde yanıyor ve görüş alanımın kenarlarında ateşten diller görüyorum. "Ruhunu cehenneme hazırla, Lurodos," diye hırlıyorum.

13
ILSEVEL

Omuzlarıma bir battaniye sarmış, dışarıdaki seslerin yükselip alçalmasını dinliyorum. Kelimeleri anlayamıyorum ama Taar'ın sesini tanıyorum: güçlü, net ve vahşi. Sesi kızgın geliyor. Çok kızgın. Bu iyi bir şey olamaz.

Daha da kötüsü, diğer sesin -Lurodos'a ait olduğundan eminim- sesi hiç de kızgın değil. Sesinde zafer ve alaydan başka bir şey yok, sanki ölüm saçan bir savaş alanında çalınan bir zafer şarkısı gibi. Bacaklarım titriyor. Kendimi rezil etmekten ve bayılmaktan korkuyorum ama bir şekilde dizlerimi kilitlemeyi ve dik durmayı başarıyorum. Dün gece olan her şey -her güzel, korkunç, unutulmaz, nefes kesici an- yeterli değil miydi? Her şeyden sonra canavara yem mi olmak üzereyim?

Aniden çadırın kapağı geri fırlıyor ve Taar içeri dalıyor. Neredeyse bana çarpacaktı ama tam zamanında durdu. Çıplak gövdesi benden sadece birkaç santim ötede, göğsü doğrudan görüş alanımda. Nefesi, nefes nefese ve sıcak, alnımı ısıtıyor. Yavaşça başımı geriye doğru eğip gölgeli yüzüne bakıyorum. Bakışlarım onun ağzına, dolgun, ayrık dudaklarına odaklanıyor. Dudaklarının benimkilere karşı aldığı şekli hatırlıyorum. Tenimdeki yanıklarını hatırlıyorum.

Boğazım kurudu. Zonklayan birkaç kalp atışı için, tüm korku düşünceleri beklenmedik, umutsuz bir açlık dalgasıyla beni terk ediyor. *Onun için* açlık. Bu yabancı için. Bu savaş lorduna. *Benim kocama*.

Ama aramızda sadece bir hava şeridi olmasına rağmen, sanki aramızda büyük bir uçurum açılmış gibi hissediyorum. Ve o bu uçuruma uzanmıyor, beni kollarının arasına alıp ezmiyor. Bunun yerine yarım adım geri çekiliyor ve beni küçük bir boşlukta bırakıyor. Titriyorum

şeyden çok ihtiyaçtan. Ama o bunu görüyor. "Üşümüştün," diyor.

Başımı sallıyorum. Ancak o bunu geliyor ve kolumdan tutuyor, parmakları etrafımı saran battaniyenin kıvrımlarını sıkıca kavıyor. Beni hiç direnmeden geceden beri sönmüş olan ateşe doğru çekiyor. "Otur," dedi, ben de itaat ettim. O çıra yakmak ve ateşi körüklemek için işe koyulurken

Alevler içinde, sessizce onu izliyorum. Pek çok küçük ayrıntı dikkatimi çekiyor - siyah saçlarındaki ateş ışığının parıltısı, yanağının ince, keskin düzlükleri, çenesinin yontulmuş kesimi. Elleri. Ah, elleri... yaralı, güçlü ve çevik ve eğer onlara bir saniye daha bakarsam, karnımdaki sıcaklık bir cehenneme dönüşecek. O zaman ne yapacağım? Dizlerimin üzerine çöküp bana dün gece yaptığını tekrar yapması için yalvaracak mıyım?

Ama bu mutluluk verici ifşaatların ardından neler olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Bacaklarımın arasından sıyrılıp bana sırtını döndüğünde şok ve ürperti henüz geçmemişti. Sesi sert, neredeyse hırçındı: *"Sana bir daha dokunmayacağım."*

Tanrım, bu yüzden ondan nefret edebilirim. Zaten etmemiş olsaydım tabii.

Kürk battaniyeyi omuzlarıma biraz daha sıkı sararak yanağımın içini ısıyorum, sonra çenemi dik tutmaya çalışıyorum. "Bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Ne diyeceğim?" Ateşe odaklandığı yerden başını kaldırıp bakıyor.

"Dışarıdaki kargaşa ne hakkında?" Boğazımı temizliyorum.

Sesimi güçlü ve meydan okuyucu hale getirin, en ufak bir olmasın. "Beni Lord Lurodos'a mı teslim edeceksiniz?"

Taar bakışlarını tekrar ateşe çeviriyor. Uzun bir süre bana bakmıyor ama alçak közleri karıştırıp alevleri dans ettiriyor. Birkaç dakika boyunca bu dansı izliyor, burun deliklerinden nefes alıp veriyor.

Sonunda başını kaldırıyor ve gizli bir karanlıkla dolup taşan bir çift gözle beni süzüyor. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Oh?" Öne doğru eğildim, damarlarımda aniden bir heves belirdi. "Yani gitmek için güvende miyiz?"

Bakışlarının benimkilerden uzaklaşması çok şey anlatıyor. Tarifsiz hayal kırıklığıma rağmen cevap vermiyor, ayağa kalkıp odayı geçerek arkadaki dik sandığa gidiyor. Bir fincana bir şeyler dolduruyor, ateşe geri getiriyor ve fincanı çemberin kenarına tırmıkladığı kömürlerin içine koyuyor. Bir dakika içinde içindeki demlik fokurdamaya başlıyor. Elini yakacağından korksam da fincanı tekrar kaldırıyor, çeviriyor ve kulpundan tutup bana uzatıyor.

"Güvenli," diyor. "Fincan büyülü. Demleme değil."

Orada ağzım açık oturuyorum. Yavaşça teklifini kabul ediyorum ve dudaklarıma . Burun deliklerime doğru yükselen buhar baharatlı ve tatlı. Yudumluyorum ve bir buket nefis tat dilimin üzerinde patlıyor, boğazımı ısıtıyor ve gergin bir şekilde zıplayan midemi yatıştırıyor.

Bir yudum ve bir yudum daha alıyorum, bir yandan da bana bilerek bakmayan Taar'ı izliyorum. Ondan ne anlamam gerekiyor? Kafama vurup beni tutsaklığa sürükleyen korkunç savaş lordu bu mu? Neden o -bu canavarların lideri, bu barbar vahşi- bana hizmet etsin ki? Belki de bu, halkının geleneklerinin bir parçasıdır, düğün gecelerinde damatların gelinlerine hizmet etmesi gibi. Ama ben onun gelini değilim. Değil miyim?

Kalbim küt atıyor. Bir an için merak etmeme izin veriyorum -umut etmeme, korkmama- acaba beni tutmaya karar verdiğini söylemek üzere mi? Konuşmak istemediği sır bu olabilir mi? Eğer öyleyse, tekrar düşünse iyi olur, çünkü ben hiçbir erkek tarafından satın alınmak, satılmak ya da sahiplenilmek üzere değilim.

Başka bir erkek bana dün geceki gibi dokunabilir miydi? Hiç sanmıyorum, hayal bile edemiyorum. Fyndra kesinlikle böyle bir mucizeden bahsetmedi ve babam onu beni Gölge Kral'la geçireceğim geceye hazırlaması için gönderdiğinde korkunç derecede açık sözlüydü. Diğer sözde sevgilim Artoris'e gelince? Dokunuşundaki hiçbir şey vücudum hakkında bir şey bildiğini ya da bilmek istediğini göstermiyordu. Nelerden hoşlandığımı, beni neyin şarkı söylettiğini. O sadece kendisi için endişeleniyordu.

Ama dün gece, belli ki biraz rahatsız olduğunda bile, Taar sadece bana odaklanmıştı. Böyle bir adam, bencil olmadığını ve duyarlı olduğunu kanıtlayan, gözlemci ve heyecan verici, beni zorlamaya istekli ama asla baskı yapmayan bir adam, böyle bir adam gerçekten de iyi bir koca olabilir. Ömür boyu bağlılığa ilham veren türden bir koca.

Ama bu saçmalık da ne? Belki de kafama vurduğu o darbe beynimi dağıtmıştır. Burada oturup beni esir alanın karısı olma hayalleri kuracak değilim! Beni kafese atan, bu duruma düşmemden sorumlu olan adamın. Ve Aurae. . . tatlı kardeşim hala . O da mı bir savaş gelininin düğün gecesine katlandı?

İçimden bir ses onunkinin benimki gibi olmadığını söylüyor.

İçimde bir korku yılanı kıvrılıyor. Baharatlı demliği bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum. Bu kürk battaniyeye sarınmış halimle pek de heybetli bir görüntüm yok ama kendimi dikleştirip toplayabildiğim en buyurgan sesle talepte bulunuyorum: ", savaş lordu. Artık saptırmak yok. Bana neler olduğunu anlat. Geleceğimin ne olacağını bilmeye hakkım var."

Taar cevap vermek yerine beni ateşin yanında bırakıyor ve tekrar karşı tarafına geçiyor. Bir yığın zırh ve silah görüyorum.

daha önce dikkatimden kaçmış. Görünüşe göre onunki, çünkü zırhlarını, kemerini ve kılıcını takmaya başladı. Ancak o zaman nihayet bana dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. Yüzü sert ve haşın.

"Bir saat içinde Lord Lurodos'la yüzleşeceğim," diyor. "Hayatını talep etmek için onunla savaşmalı ve onu öldürmeliyim. Yoksa onun eliyle öleceğim."

Tüm ısı vücudumdan çekiliyor gibi. Ateş buz da yayıyor olabilir Battaniyeme daha sıkı sarılıyorum. "Ölüm maçı mı?"

Başını
sallıyor.

"Benim için
mi?"

Cevap vermek yerine teçhizatını giymeye devam ediyor ve sol ön koluna bir destek takıyor. Sonunda "Onu öldürebilir misin?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizce onu izliyorum.

"Yapabilirim."

Kelimeler tereddüt etmeden geliyor. Ancak yanıtının çabukluğuyla ilgili bir şey beni kesinlikle emin olmadığına ikna ediyor.

"Hayatını riske atıyorsun," diyorum, neredeyse fısıltıyla. "Benim için." Nefesimi tutuyorum. Sonra: "*Neden?*"

Bir sonraki an odanın öbür ucundayım, ona uzanıyorum. Sağ koluna dokunuyorum, henüz bileziği olmayan koluna. Düğün kordonunun sarılı olduğu koluna. Bir an için onu orada hissettiğime neredeyse inanacağım, sıcak, daraltıcı bir yılan. Aynı anda kendi ön kolumda da benzer bir baskı ve sıcaklık hissettiğime yemin edebilirim. Bu his tam olarak kavrayamadan kayboluyor, bu yüzden sadece savaş lordunun yüzüne bakıyorum. İfadesinde çok fazla çatışma var - şaşkınlık, kararlılık, şiddet ve daha fazlası. Sorumun cevabını bilmiyor. Gerçekten bilmiyor. Ama bu savaştan geri adım atmayacak.

Başımı sallıyorum. Sonra elimi kolundan kaldırıp geri çekiliyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunu yapmamalısın. Kendini riske atmamalısın. Bunu bana borçlu değilsin."

"Seni korumaya yemin ettim."

"Yeminini şişle!" Kısa, öfkeli bir adım atıyorum. Ayağım battaniyemin kenarına basıyor ve onu omuzlarımdan aşağı çekiyor. Onu geri çekmek yerine düşmesine izin veriyorum ve bir kez daha üzerimde sadece ince tülde bir gecelikle duruyorum. "Bu senin makul sorumluluklarının çok ötesine geçti. Al bakalım." Elim uzatarak kalın kemerindeki ikiz bıçaklara uzandım. "Onlardan birini bana ver. Beni şu Lurodos'a gönder, onun icabına kendim bakayım. Bunu benim için yapmana ihtiyacım yok."

Sert kaşları yumuşuyor, gözleri bir parıltıyla parlıyor ... bu eğlence olmasa iyi olur! "Peki böyle bir elbisenin içinde bıçağı nereye saklayacağını?" Bakışları yavaş ve bilerek formumu tarıyor.

Damarlarımda bir sıcaklık hissediyorum ama görmezden . Bıçaklarından birini kınından çıkarıyorum. "Bu benim sorunum," diyorum acımasızca, "senin değil. Benim hatırım için kendini öldürtmene seyirci kalmayacağım. Zaten yeterince şey yaptın."

"Burada olmanızın sebebi benim, unuttunuz mu?"

"Evet, şey ..." "Sen sadece o kuzgunlar tarafından boğazımın parçalanmasını engellemeye çalışıyordun." Çenemi kaldırıp bir tutam saçımı alnımdan geriye doğru savuruyorum. "Bana bir mücadele şansı verdin. Kimse bundan daha fazlasını isteyemez." Bıçağın kabzasını kavrayan elim titremeye başlıyor ama parmaklarımı sıkıp biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Taar uzun bir iç çekti. Sonra uzanıyor ve bileğimden tutarak dengemi daha iyi sağlayacak şekilde tutuşumu ayarlıyor. "Sende kalsın," diye mırıldanıyor, parmakları hâlâ tenime değiyor. "Eğer işler ters giderse, eğer başaramazsam, yapılması gerekeni yapmak için bir silahın olmalı."

Sonra bakışlarımı yakalıyor, dans eden ateş ışığına rağmen gözleri karanlık. Ve bıçağı Lurodos'un üzerinde kullanmamdan bahsetmediğini anlıyorum. Keşke bıçağı odanın öbür ucuna, benden olabildiğince uzağa fırlatabilseydim. İkinci damadımın odasında ne tür dehşetler bekliyor ki, kendi elimle ölmek daha iyi olurdu?

"Teşekkür ederim savaş lordu," diyorum usulca, silaha bakıp ışığı yakalaması için yavaşça çeviriyorum. Dün gece yastığımın altında saklı olandan daha büyük bir bıçak. Kabzası karmaşık bir şekilde işlenmiş ve altın bir taşla süslenmiş. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ölümcül bir şekilde güzel. Tıpkı onu bana veren adam gibi. "Tavsiyeni aklımda tutacağım."

Gözlerimi tekrar ona kaldırıyorum, onu hâlâ bu kadar yakınımda, sessizce beni incelerken bulunca şaşıyorum. Başını aşağı çekip onu öpme dürtüsü aniden göğsümde kabarıyor. Çılgınca bir dürtü ve ölümle yaşamın eşiğinde olduğumuzu düşünürsek biraz da delice. Ama değil. Artık dudaklarının nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bu hissi bir daha asla yaşayamama fikri neredeyse dayanılmaz.

Onun bakışları da düşüyor ve ağzıma kilitleniyor. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? "*Zylnala*," diye mırıldanıyor ve bana doğru uzanıyor, parmakları saçlarımdan arasından başımın arkasına doğru kayıyor. Ona doğru eğiliyorum, ayağa kalkıyorum

Ayak parmaklarım. Gözlerim yarı kapanıyor ve son bir umutsuz nefes alırken dudaklarım aralanıyor-

"Oh, rahatsız mı ediyorum?"

Taar ve ben çadırın kapısı açılıp uzun boylu bir fae adam pavyonun sahibiymiş gibi girdiğinde birbirimizden ayrılıyoruz. Onu dün gecedен hayal meyal hatırlıyorum: Ben açık artırmaya çıkarıldıktan hemen sonra Taar'la diğer fae canavarlarının hırıltılı dilinde konuşmuştu. Gözleri buz gibi soluk, saçları beyaz ama ateş ışığında oldukça ürkütücü olan lavanta tonunda bir parlaklık var. Cildi beklenmedik bir şekilde bronzlaşmış, neredeyse bal tonunda. Bu cazibe olmalı, çünkü bu renk kombinasyonu doğal olarak var olamaz. Tüm fae'ler gibi güzellik ve tehlike saçıyor, ama daha rafine bir türden - sizi acımasız darbeler yerine ince bıçaklar ve zalim zehirlerle öldürecek türden. Alnında sivri uçlardan oluşan koyu renkli bir taç kıvrılıyor ve dikkat etmezse kendi etini ısıracaktı gibi görünüyor.

Bunun kim olduğunu hemen anladım, Ruvaen. Noxaur Prensi, babamın büyük düşmanı.

Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde Taar'ın hançerini kaldırıp daha dengeli bir duruş alıyorum.

Prens bana bakıyor, açık elbiseme, küçük boyuma, tamamen insan oluşuma bakıyor. Ve gülüyor. Gülüyor, lanet olsun ona, tüm erkeklerin yaptığı gibi, benimle ve alay ediyor. Bir adım atıyorum, bıçağı doğrudan gözüne saplamaya kararlıyım.

Taar'ın eli ağır bir şekilde omzuma düşüyor. Bilmediğim o hırıltılı Fae dilinde konuşuyor ama sesindeki azarlamayı duyuyorum. Prens Ruvaen başını sallıyor ve iki elini savunur gibi havaya kaldırıyor, hâlâ gülüyor. Sonra bana geniş bir selam vermeden önce dudaklarına dokunuyor. "Bağışlayın beni, sevgili Leydi Ragnataarthane," diyor, kafamın içinde kendini tercüme eden o garip Eled diline ustalıkla geçerek. "Alınmak istememiştim. Gerçekten çok vahşisiniz ve bu beni çok şaşırttı."

Dişlerimi sıktım. Taar'ın elinden kurtulup bu bıçağı prensin kara kalbine saplarsam kaç hayat kurtarmış olurum? Savaş nihayet sona erecek miydi? Nedense bundan şüpheliyim. Başka bir fae lordu topraklarımızı yağmalamak için bir bahane bulacaktır. Bunun geldiği yerde daha çok var.

Ayrıca Taar'ın beni kolayca elinden kaçıracağını sanmıyorum.

Prens odaya girer ve ateşin yanına oturur. "Taar, dostum," der, "ondan neden hoşlandığını anlıyorum. Dün gece buna asla inanmazdım ama çok iyi temizlenmiş! Ya o kaç çatma? Bu çok gönderirdi

Ashtarath'ın köleleri kısa Yarık'tan geri döndüler. Kesinlikle bir ödül. Kesinlikle uğruna ölmeye değer."

"Burada ne işin var, Ruvaen?" Taar homurdanıyor, parmakları hafifçe omzumu sıkıyor.

"Ne?" Prens kollarını iki yana açıp koltuğunda geriye yaslanıyor, bacaklarını ateşin önünde uzatıp bileklerinden çaprazlıyor. "Kendi köşküme girmek için bir nedene ihtiyacım var mı? Sonuçta burada misafir olan sizsiniz, değil. Bu küçük vahayı size şefkatli kalbimin iyiliği için ödünç verdim. Tüm bunları, çok özel bir işlevi yerine getirebilmeniz için yaptım. Görünüşe bakılırsa, yerine getirmekte başarısız olduğun bir işlev, her ne kadar ..." Onu anlamayayım diye yine kendi diline kayıyor. Ancak vücudumda bir aşağı bir yukarı süzülen bakışlarını gayet iyi anlıyorum. Keşke mutlak bir aptal gibi görünmeden eğilip yere düşen battaniyeyi kaldırabilseydim. Bunun yerine çenemi kaldırıyorum ve adama soğuk soğuk bakıyorum.

Ruvaen sırf benim iyiliğim için "Alınan da" diye ekliyor.

Taar Noxaurian dilinde cevap veriyor, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşüyor.

Ruvaen güler. "Ah, bu akıllıca olurdu, değil mi? Ve inkar etmeyeceğim, bu düşünce aklımdan geçti. Her ihtimale karşı, bunu gönderttim..."

Ağır işlemeli tuniğinin ön kısmına uzanıyor ve içinde siyah bir sıvı olan bir şişe çıkarıyor. Aslında o kadar siyah ki, ışığı odanın kendisinden çekiyor ve etrafındaki dünyayı gölgelere indiriyor gibi görünüyor. Atmosferde bir nabız var ve bunun kendi kalp atışım olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Aksi takdirde her şey sessiz, ama sessizlikten de öte. Karanlığın ışığın yokluğu olması gibi, bu sessizlik de çok daha derin bir şeyin yokluğu. *Şarkının* yokluğu.

"Buradayım dostum," diyor Ruvaen. Sesinin tınısı odayı bir anlığına esir alan büyüü bozmuşa benziyor. "Al bunu. Kullan onu. O vahşiyi benim için sonsuza dek katlet."

Taar'a bakıyorum. Şişeye beni tedirgin eden bir odaklanma yoğunluğuyla bakıyor. Bu bana, mide bulandırıcı, çarpık bir şekilde, dün gece bana nasıl baktığını hatırlatıyor. Aç. Açgözlü. Şehvet dolu.

"Virulium'a katılmadığımı biliyorsun," diyor, sesi garip bir şekilde sert.

"Kural olarak değil, hayır. Ve kesinlikle sık tüketim için tavsiye etmem. İç organlar üzerinde cehennemi oynuyor." Ruvaen şişeyi gelişigüzel fırlatır. Taar nefessiz kalıyor ama prens şişeyi yakalayıp parmaklarının arasında döndürdükten sonra tekrar uzatıyor. "Sadece bu seferlik şımart. Benim hatırım için."

Taar beni tutmayı bırakarak kollarını kavuşturuyor ve sanki direniş hazırlanıyormuş gibi duruşunu sertleştiriyor.

Ruvaen gözlerini devirir. "Lurodos'un bunu kullanacağından eminim. Ve eğer kullanırsa, seni paramparça eder." Bunca zamandır ağzından eksik olmayan alaycı gülümseme yerini daha ciddi bir ifadeye bırakıyor.

Taar uzun bir nefes alır. "Düşmanlarımı alt etmek için iblis büyüsüne ihtiyacım yok."

Bir anlığına -o kadar kısa bir an ki, hayal edip etmediğimi merak ediyorum- Ruvaen'in yüzü başka bir şeye dönüşüyor. Solmuş ve gri bir şeye, hastalıklı ve korkmuş bir şeye. Görkemli fae prensinden o kadar farklı bir şey ki, bırakın aynı yüzü, aynı dünyayı bile paylaşabilecek gibi görünmüyorlar. Ancak gözlerini kırptı ve görüntü kayboldu. Büyüsü mü bozuldu? Az önce büyülü illüzyonun ardındaki Prens Ruvaen'in gerçeğini mi gördüm?

Noxaurian diline geçer, sesi acelecidir. Hatta sandalyesinden kalkıp ateşin etrafından dolaşıyor ve şişeyi sallayarak Taar'a yaklaşıyor. Taar sadece önüne geçmek için hareket ediyor ama onun dışında taş gibi, kolları kavuşturulmuş, omuzları dik. Ruvaen küfür gibi şey söylüyor ve beni işaret etmek için elini sallıyor. "Peki ya senin küçük hayvanın?" diye soruyor, muhtemelen beni kendi tarafına çekmek için anladığım bir dile geçerek. "Başarısız olursan onu nelerin beklediğini biliyorsun. Onun iyiliğini önemsiyor olmalısın, yoksa hayatını bu şekilde riske atmazdın. Onu Lurodos'un pençelerinde mi istiyorsun? Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, senin iyiliğin için bile Taar."

"Karımı korumak benim için bir onurdur," diye cevap veriyor Taar.

Nabzım atıyor. Bu çok ... çok saçma! Çok gülünç, çok gerçeküstü. Bu gerçekten oluyor olabilir mi? Neden bana *karım* diyor? İkimiz de öyle olmadığımızı biliyoruz.

Ruvaen'in dişleri sıkılıyor, solgun gözleri ateş saçıyor. "Bugün kazanmana ihtiyacım var."

". Ama bunu temiz bir şekilde, ruhumu lekelemeden yapacağım." "Peki ya başarısız olursan?"

"Başarısız olmayacağım."

Ruvaen yine birden fazla dilde, acı bir şekilde küfrediyor. Sonra iç çekerek şişeyi gömleğinin ön kısmına geri sokuyor. O anda müziksizliğin nabızı kayboluyor ve bir kez daha rahat nefes alıyorum. "Umarım ne olduğunu biliyorsundur

yapıyorsun," diyor prens. Bununla birlikte gitmek için dönüyor, başını sallayarak ateşin geçiyor.

Ruvaen çadırın kapısına varmadan Taar seslenir: "Karım için bir elbise istiyorum."

Kalbim göğsümde ters dönüyor. Tanrım, keşke o kelimeyi söyleyip durmasaydı.

Prens arkasına bakıyor, bakışları bir kez daha üzerimde geziniyor, artık hayranlıktan çok spekülâtif. ", " dedi. "Bunu son isteğiniz olarak kabul edeceğim." Bir sonraki an gitmişti.

Taar hemen benden uzaklaşıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sağ braketini takmaya başlıyor. Nereden başlayacağımı ya da başlamam gerekip gerekmediğini bile bilemeden, sorularla dolup taşarak onu izliyorum. Sonunda "O da neydi?" diye sordum.

Ağır kaşlarının altından bana bir bakış attı.

"O ... o sıvı. Ruvaen'in sana vermeye çalıştığı doz."

"İblis kanı," diye cevaplıyor Taar. Bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki en bariz şey buymuş gibi. Yine de, bu sözler üzerine, odayı dolduran şarkının kafamın arkasında boş bir şekilde yankılandığını hissediyorum. "Ashtari'ye, Yedinci Cehennem'e bir açıklık açan Yarık'tan çekildi. En iğrenç türden kara büyü."

Ona boş boş bakıyorum. Şaka mı yapıyor? Dokuz cehenneme ve onları yöneten şeytanlara gerçekten herhalde.

"Noxaurianlar savaşta hünelerine artırmak için," diye devam ediyor, sesi eşit, duygusuz, "demi alıyorlar. Ama bu onları çılgına çeviriyor. Eğer bir saat içinde öldürmeyi başaramazlarsa, kendileri ölür. Korkunç bir şekilde. Karanlık çok sıcak yanar ve iç organlarını sıvılaştırır, ardından her delikten siyah akıntılar akar. Çok fazla alırsan, senin de kaderin aynı olur.

-Ama sadece görünürdeki herkesi katlettikten sonra. Dostlar, müttefikler, düşmanlar. Virulium'un kana susamışlığı ayırım gözetmez."

Dudaklarımı yalıyorum. "Sanki çok iyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Bana bakmıyor. Onun yerine kemerindeki iki bıçaktan ikincisini, bana verdiği bıçağın eşini çıkarıyor. Bıçağı havaya kaldırıp parmağının ucuyla keskinliğini test ediyor, kan akarken irkilmiyor bile. "Bazı binicilerim bunu kullanmayı seçti," diyor, sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi. "Ama bu sizi değiştirir. Tahmin edemeyeceğiniz şekillerde. Virulium'u bir kez deneyenler, onu tekrar almak olduklarını fark ederler. Elllerinde olmadığında, sürekli onu düşünürler, açlık çekerler.

başka bir tat için. I . . ." Kılıcı indirip yavaşça ters çeviriyor. Kabzasındaki sitrin mücevher, göz kırpan bir ejderha gözü gibi parlıyor. "Sonumun böyle olmasını istemiyorum. Bu yüzden onu almayacağım ve halkımın ona dokunmasını yasakladım. Bazıları kendi yıkımları için emirlerime karşı geliyor."

Son kısmı söyleme biçiminde bir ağırlık ve acı var. İblisin kanı yüzünden birini kaybetmiş. Onun için önemli birini. Bana söylemek zorunda değil-tanrılar biliyor, bana herhangi bir açıklama borçlu değil. Ama kendimi kim olduğunu merak ederken buluyorum. Kim olduğunu.

Aceleyle bu düşünceden . Sonuçta herhangi birini ya da hiç kimseyi kastetmiş olabilir ve bunların hiçbiri beni ilgilendirmez. Elimde önemli meseleler var. "Lurodos onunla karşılaştığında virulium alacak mı?" diye soruyorum.

"Evet."

"Bir doz ona karşı zaferinizi garanti eder mi?" "Hayır."

"Prens ... .. Ruvaen ... öyle olduğunu düşünüyor gibiydi."

Taar'ın dişleri yüzünü buruşturarak parlıyor. "Ruvaen Noxaurian. Tüm sorunlarının iblis büyüyle çözülebileceğini düşünüyor."

Dilimi ısııyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum. İblis büyüü fikrinden kesinlikle Bu ana kadar ibislere bile söyleyemezdim ama o şişede, o sıvıda inançsızlığa meydan okuyan bir şey vardı. Gerçekten karanlıktı. Doluluk olması gereken yerde yoklukla, bütünlük olması gereken yerde parçalanmışlıkla doluydu. Kimse böyle bir güce dokunmamalı, ne kadar çekici olursa olsun.

Ama ya Taar ölürse? Ya Lurodos'un eline geçersen? Sonrasında ne olursa olsun hayatta kalamam. Ve Aurae. . . o hala dışarıda bir yerde. Onu kurtarmamı bekliyor, gelmemi bekliyor. Tüm umutlarım bu adamın inatçı onuru uğruna suya mı düşecek? Bu onurdan ödün vermesi için ona yalvarmaya dayanabilir miyim?

"O oldukça kararlısın," diyorum sonunda. Bana

kısa bir bakış fırlattı. "Öyleyim."

"Tamam. Kendi bildiğin gibi yap." Başımı savurup bıçağını salladım.

"Bunu ... ne için aldım? İşler ters giderse kendi boğazımı kesmek için mi?"

Taar bana ciddiyetle bakıyor. "Kalbe doğru gitmelisin. Tıpkı dün gece sana öğrettiğim gibi. Kaburgaların altından, tereddüt etmeden. Derine dal. Acı verici olacak, bu konuda seni kandırmayacağım. Ama çabuk olacak."

Duraklıyor, düzensiz bir nefes veriyor. "Eğer Lurodos'un seni almasına izin verirsen olmayacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok rahatlatıcısın, savaş lordu."

Tek bir adımla aramızdaki küçük boşluğu geçiyor. Bana dokunmasa da başını eğiyor ve gözleri benimkilere yaklaşıyor. Göğsünde mutlak karanlık bir ses gürlüyor: "İşin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim."

Geçen gece ruhunda garip bir müzik duydum Vellar.

Elydark'la birlikte çukurun kenarında durmuş, aşağıdaki toprak zemine bakıyorum. Çağrım üzerine geldi, Wanfriel Ormanı'nın bir hayalet gibi çıktı ve Noxaurian saflarına doğru ilerledi. Titrediler ve göz teması kurmamaya ya da öfkesini uyandırmamaya dikkat ederek hızla yolundan çekildiler. Böylece kampın içinden rahatsız edilmeden geçti ve yanımda pozisyon aldı.

Dudaklarımdan küçük bir iç çekiş geçiyor. Elimi onun güçlü omzuna koyuyorum. *Dün gece ... garipti*, diye cevap veriyorum ve başka bir şey söylemiyorum. Elydark ve ben iki ruhun olabileceği kadar yakın bir bağ kurmuş olsak da, hayatımın bazı kısımlarına erişmesine gerek yok. *Ancak bu sabah çok basit dostum. Savaşmalıyız. Öldürmeliyiz.*

Elydark başını sallıyor, boynuzu doğan güneşin ışığında parlıyor. Savaş için çok hevesli, o bir savaş canavarı. Kafamın içindeki şarkısı sözsüz ama istekli. Kalbimi doldurmasına izin veriyorum, kararlılığımı güçlendiriyor. Ve cesaretimi.

Çukur neredeyse boşaltılmış durumda. Normalde sürüngeleleri tutmak için kullanılan -zapt edilmedikleri takdirde masum piyadeleri takip edip öldürme eğiliminde olan- bu çukur, Lurodos'la düellom için uygun bir arena olarak görülmüş. Sürüngeleler kulenin diğer tarafına sürüldü ve geçici tuzak büyüleriyle kontrol altına alındı ve çukur buruşuk deri gövdelerinden ve diğer atıklardan temizlendi.

Gel Elydark, diyorum ve canavarımı çukurun güney ucunda bize tahsis edilen dar bir geçide yönlendiriyorum. İkincimiz yok, desteğimiz yok. Tüm halkımız gitti, hiçbir krallarının bir insan kadın uğruna üstlendiği çılgınca riskin farkında değil. Tanrılar, ben gerçekten bu kadar aptal mıyım?

Vellar? Elydark kafamın içinde mırıldanıyor, ruhumdaki kargaşayı hissediyor.

Cevap vermeye, açıklamaya zahmet etmiyorum. Kendim bile anlamazken nasıl bir açıklama ki? Kılıcımın kınını ayarlıyorum ve bir an için çukuru içeriden inceliyorum. Zemin nispeten

Yaklaşık yüz metre uzunluğunda ve elli metre genişliğinde pürüzsüz bir toprak. Manevralar için geniş bir alan. Kokluyorum, sürüngen kokusunu ve yemeklerinin eski kanını içime çekiyorum. Burası kesinlikle bir gün ölümümle karşılaşacağımı hayal ettiğim yüceltilmiş savaş alanı değil. Neyse ki bugün ölmeye niyetim yok.

Tepelerinde Noxaurianlar ve Fae paralı askerleri, akacak kanı en iyi şekilde görebilmek için akın akın geliyorlar. Birbirlerini o kadar sert itip kakıyorlar ki, birçoğu dik kenarlardan aşağı devriliyor. Çırpınarak ve kayarak arkalarında küçük toprak çığlarına neden oluyorlar ve sonra kaçmak için elli metre tırmanmak zorunda kalıyorlar.

Çukurun doğu tarafında, dün gece açık artırma için kullanılan iskele, geçici bir kürsü olarak kullanılmak üzere taşınmış halde duruyor. Hizmetkârlar prensin köşkünden iki adet parşömen işi yaldızlı sandalye getirmiş ve bunları taht gibi yerleştirmişlerdir. Ruvaen bunlardan birine uzanmış, bacağını kolunun üzerine atmış, bir elinde köpüklü altın şarap kadehi.

Diğer sandalyede oturuyor. Savaş gelinim. Bugünkü maçın ödülü. Alnının sert çizgisinin altında iri ve karanlık gözleriyle beni izliyor. Elleri sandalyesinin kollarını kavırıyor ve o kadar hareketsiz oturuyor ki bir heykelden farksız. Sadece eteklerinin kıvrımlarında dalgalanan rüzgâr gerçeği ele veriyor.

Onun için bir elbise gönderilmesini istediğimde, basit ve sağlam, pratik bir şey bekliyordum. Ama Ruvaen gösteriş meraklısıdır ve çok daha cazip bir şey gönderdi. Noxaurialı bir hanımefendiye yakışacak şekilde siyahlara bürünmüş, ipek ve özenle işlenmiş. Önden bağcıklı korse, solgun göğüslerini ortaya çıkarırken aynı zamanda ince belini ve kalçalarının yıkıcı kıvrımlarını da vurguluyor. Omuzları çıplak, ama pırıl pırıl parlayan siyah metalden narin sarkık zincirler, belki de esaretinin sembolü olarak kollarının üst kısmından aşağı damlıyor. Eteği dolgundur, ancak otururken çıplak kalçasının tamamını ortaya çıkaran fırfırlı bir yırtmacı vardır. Şu anda olduğu gibi. Bu açıdan, orada sakladığı bıçağın görebiliyorum.

Ona bakmak zor... çünkü bir kez baktığımda, başka bir bakmak neredeyse imkânsız. Her kışkırtıcı bakış bana sadece dün gece gördüklerimi, dokunduklarımı, tattıklarımı hatırlatıyor. İçimde bir mağara açılıyor, bir özlem, inkar edemediğim bir açlık. Bundan nefret ediyorum. İçimdeki bu zayıflıktan nefret ediyorum. Lurodos'u kılıcımın ucunda şişlemek ve bağırsaklarını bu toprak zemine dökmek için damarlarımı dolduran yakıcı, öfkeli kararlılıktan nefret ediyorum. Onun iyiliği için değil. Kendim için.

Vellar! Sana khat mı geldi?

Bakışlarımı o iskeleden ayırıp, licorneir'ime dönüyorum. Elydark beni dikkatle izliyor, bakışları ön koluma sabitlenmiş. Giydiğim zırhın içinden bile görünmez kordonun sıkılığını hissettiğimi fark ediyorum.

Gerçek değil, hepsi kafamın içinde. Ama acı gerçekten çok gerçek, kılıcımı kullanmamı zorlaştıracak kadar .

Başımı sallayıp Elydark'a odaklanıyorum. Burun delikleri parlıyor. Gözlerinin derinliklerinde ateş yanıyor, öfke ve belirsizlik birbirine karışmış. ***O zaman bu insan sizin kalp bağınız mı?***

Hayır, diye cevap veriyorum hemen ve aynı anda kolumun etrafındaki sıkışma gevşiyor. Onu kurtaracağım. Ve söz verdiğim gibi onu halkına teslim edeceğim. Sonra onu bir daha düşünmeyeceğim.

Licorneir'im başını bir yana çevirip bana bakıyor. ***Kendine yalan söyleyebilirsin, ruh kardeşim. Ama bu tür yalanlar bende işe yaramaz.***

Dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki çenem ağrıyor. Hain gözlerimin tekrar kıza kaymasına izin vermeyerek arkamı dönüyorum. Onun yerine arenanın öbür ucuna, Lurodos'un kana susamış kalabalığın çılgın tezahüratları eşliğinde ortaya çıktığı yere bakıyorum. Geleneksel çivili Noxaurian zırhını bir kenara bırakarak, bir Licornyn gibi sadece zırh ve bilezikler giyiyor, benimle ve halkımla alay ederken aynı zamanda izleyen herkese bu zaferi ne kadar kolay elde etmeyi beklediğini gösteriyor. Kalabalık üzerinde istediği etkiyi yarattı, onlar da kahkaha patlamaları arasında Licornyn savaş çığlıklarını taklit ederek ulumaya başladılar.

Dört köle Lurodos'un sürüngenini dar patikada arkasından götürüyor. Canavar kuyruğunu sallıyor ve bağlarını çekiştiriyor, daha önce gördüğümden daha vahşi, savaş arifesinde bile. Efendisi onu böyle bir çılgınlığa sürüklemek için ne yaptı bilmiyorum. Sürüngenler iğrenç yaratıklardır ama hiçbir canlı o adamın pençesine düşmeyi hak etmez.

Tam arenanın zeminine ulaştıklarında, sürüngen bağlarından kurtulmaya çalışır ve bir adamın kurtulmayı başarır. Hızla döner ve talihsiz adamın kafasını koparır. Kan kokusu havayı doldururken, seyirciler tezahüratlarını iki katına çıkarır, yumruklarını pompalar ve zevkle ulurlar.

Kıza tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum. Korkunç derecede solgun görünüyor, kanlı sahneye bakarken yüz ifadesi dehşete kapılmış. Bir eli sandalyenin kolundan kalkıp sakladığı bıçağın çıkıntısına dokunuyor.

Sürüngen, kurbanının kalıntılarıyla ziyafet çekerek dikkatini dağıtırken, hayatta kalan üç köle onu duvara sıkıca zincirleme fırsatını yakalar. Sonra Lurodos alaycı bir eğlenceyle izlerken dar patikadan aceleyle kaçarlar. Canavar ona hırlamak için yukarı baktığında, çenesini rahatça kutular. Arenanın öbür ucunda gözüme çarpınca, bütün keskin dişlerini göstererek sırtıyor.

Bakışlarını acımasızca karşılıyorum. Parmaklarım kılıcımın kabzası etrafında geriliyor. "Dostlar, yurttaşlar, silah arkadaşları!" Ruvaen'in cazibeyle güçlendirilmiş sesi gökyüzünde yuvarlanıyor. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor.

Tüm gözler Noxaurian prensinin koltuğundan kalkışını izlemek için döner. Dinleyen herkesin anlayabilmesi için Eledrian dilinde konuşuyor. İnsanlar da dahil.

Bugün burada bu savaş gelini üzerindeki mülkiyet hakkının kesin olarak belirlenebilmesi için toplandık," dedi. Licornyn *Luinar*'ı Taarthalar Ragnataarthane, evliliği mühürlemek için bakire kanına karşılık ölü sunmaya söz verdi. Bu kanın kendi kanı mı yoksa Uldreyin Hanesi'nden Lord Lurodos'un kanı mı olacağını sadece tanrılar bilir."

Göz kamaştırıcı sesi bile seyircilerden yükselen bağırışlar, kükremeler ve kıkırdamalar arasında neredeyse boğuluyor. Kızın gözleri büyük bir nefretle ona dikilmiş. Sanki bıçağını sakladığı yerden çıkarıp Ruvaen'in boğazına saplayacakmış gibi bakıyor. Dişlerimi sıkıyorum, bu kadar aptal olmamasını diliyorum. Sanki beni duymuş gibi, kakofoni arasında bile, bana doğru bir bakış fırlatıyor. Başımı bir kez sallıyorum. Dudaklarını sert bir çizgiye bastırıyor ama elini tekrar sandalyenin koluna koyup parmaklarını sıkıyor. Rahatlamış bir şekilde yavaş bir nefes alıyorum. Prens hayatına yönelik herhangi bir girişimden sağ çıkamayacaktı.

"Öne gelin dostlarım." Ruvaen iki eliyle işaret ediyor. Canavarlarımızı bırakarak, Lurodos ve ben arenanın doğru ilerliyoruz ve platformun altında duruyoruz. Lurodos derin bir selam verirken ben sadece başımı eğiyorum. "Kan davası yasasına saygı göstereceğinize yemin etmelisiniz," diye devam ediyor Prens. Şiddetinizi çukurla sınırlı tutacaksınız. Belirlenen bu sınırın dışında kalanlara zarar gelmesine izin vermeyin."

"Evet."

"O zaman Tanatar'ın isteğini yerine getirelim."

Prens iki elini gökyüzüne kaldırarak Savaş Tanrısı'na uzun soluklu bir dua başlar ve bunu hem savaşçıların hem de izleyenlerin tansiyonunu yükseltmek için uzatır. Her zaman

kendi eğlencesi için bir kalabalığı nasıl oynatacağını biliyordu. Bu vesileyle Birlik Tanrıçası Nornala'ya kendi duamı gönderiyorum. Dün gece gelinimle aramda kurulan birliği korusun... ve ilk fırsatta bu birliği bozmaya niyetlendiğim için beni affetsin.

Prens sonunda duasının sonuna ulaşır. Uğursuz bir "Öyle olsun," diyerek ellerini indirir. "Şimdi bineklerinize, dostlarım!" diye ilan eder.

Lurodos bana dönüyor ve kocaman sırıtıyor. "Merak etme melez," homurdandı. "Ona öyle bir çılgılık attıracağım ki, mezarından bile duyacaksın."

Cevap vermiyorum. Sadece ona bakıyorum, gözlerimde ölüm vaadi var. Sırtışı neredeyse fark edilmeyecek kadar azalıyor. Sonra bir lanet okuyarak dönüyor ve sürüngeninin beklediği yere doğru yürüyor, korkunç ağzının bir köşesinden kanlı salyalar akıyor.

Bakışlarımın son bir kez kıza kaymasına izin verdim. Hayatımın ve ölümümün sadece birkaç saat içinde açıklanamaz bir şekilde birbirine karıştığı bu yabancıya. Çok ciddi görünüyor, kaşları gergin, gözleri kocaman. Ama bakışımı yakaladı ve başını salladı. Selamlamak için yumruğumu kalbime götürüyorum. Onu bu şekilde onurlandırmak hem garip hem de doğru geliyor.

Yanına döndüğümde Elydark iri, bıçak gibi keskin toynaklarıyla çimleri eşeliyor. Zihnimde konuşmuyor ama ruhundaki savaş şarkısı benimkini yankılıyor. Güçlü omzunu okşuyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Şimdi, dostum. Gazap için. Kan için. Zafer için."

Eyeri kavrayarak, tek ve akıcı bir hareketle ata biniyorum. Elydark başını geriye atıyor ve derin, boğuk bir böğürtü çıkarıyor. İzleyen tüm Noxaurianlar hareketsiz kalıyor. Korku dolu bir sessizlik heyecanlarını yutuyor. Licorneir'in savaş çılgılığı korkunç bir şeydir.

Ama Lurodos sürüngenini bağlayan zincirleri çekip kurtarıırken zalim bir kahkaha sessizliği bozar. "Bu da ne, piçlerim?" diye bağırarak eyerine doğru sallanır. "En sevdiğiniz için hiç alkışınız kalmadı mı? Tanrıların lanetlediği seslerinizi duymama izin verin!"

Çılgınlıklarını bir kez daha yükseltiyorlar, açıklık ve kanla ilgili karanlık sözler mavi gökyüzünde bir ölüm ilahisi gibi yankılanıyor. Lurodos bunu kendi hakkı olarak görüyor ve sürüngenini daireler çizerek döndürüyor. Bir elinde yüksek bir şey tutuyor: bir doz virulium. Parıldayan güneş ışığı cam yüzeyden yansıyor ama içinden karanlık yayılıyor. Lurodos şişenin tepesini ısırarak koparır ve içindekileri boğazından aşağı döker. Çılgınlık bir anda onu ele geçirdiğinde halkı tezahüratlarını iki katına çıkarır. Kıvranmaya ve titremeye başlar,

Eyerinin üzerinde öyle sert sarsılıyor ki, düşmesini ve sürüngenin pençeli ayakları altında ezilmesini bekliyorum.

"Savaş başlasın!" Ruvaen haykırır.

Bu benim için bir şans. Kaçırmayı göze alamayacağım bir şans.

Elydark'ın boynuna eğilip onu ileri itiyorum. Virulium'un etkisine tamamen yenik düşmeden önce Lurodos'u şimdi alaşağı etmeliyim. En fazla birkaç saniyem var ama licorneir'im düşünce kadar hızlı hareket ediyor ve mesafeyi sıçrayarak geçiyor. Belki de rakibimi savunmasızken düşürmeye çalışmak sportmence değil, ama Lurodos'un kıza ne yapmaya niyetli olduğunu düşünürsek, gerçekten umurumda değil.

Arenayı birkaç uzun adımda kat ediyoruz. Elydark'ın ruh ateşi -fiziksel formunun içinde barındırdığı alevli gerçeklik- etrafımızdan fişkırıyor, etindeki yarıklardan yanıyor ve beni yutmak için derimi yalıyor. Alevde ve ruhta biriz, korkunç bir yıkım gücüyüz. Lurodos'un kafasına nişan alarak kılıç kolumu yukarı doğru sallıyorum.

Sürüngen kükrer. Lurodos da kükreyerek eyerinde geriye doğru yalpalıyor; yırtık dudaklarından fişkırarak karanlık bir sızıntıyla patlayan şeytani bir ses. Kılıç darbemden kıl payı kurtuluyor ve siyah metalden korkunç bir savurma savuruyor. Havada ıslık çalarak Elydark'ın böğrüne doğru savruluyor ve eğer yere düşerse sakatlayıcı bir darbe indiriyor. Ama licorneir'im, büyük ve ağır bir canavar olmasına rağmen, ölümcül dikenlerden ustalıkla kaçınıyor.

Düşmanımızı dörtlüye geçip doğrudan çukur duvarına yöneliyoruz. Elydark, zarif bir alev yayıyla sürüngenin kafasının üzerinden atlamadan önce patikanın bir kısmına doğru hücum ediyor. Sürüngen onun karnına doğru hamle yapıyor ve kıl payı ıskalıyor. Licorneir hafifçe yere iner ve hızlanır, ancak Lurodos ve canavarı şimdi peşimizdedir. Kalabalık, şampiyonlarının önünden kaçışımızı görünce kahkahalarla kükrüyor.

Ama Elydark bir canavarın avı değil. Çevik bir şekilde bir tarafa doğru kaçıyor ve ben de vücudumu onunkine göre şekillendirip, sanki tek bir varlığa dönüşmüşüz gibi doğal bir şekilde yerimi koruyorum. Sürüngen, yoluna çok kararlı bir şekilde ilerlerken, Lurodos sırtında yırtıcı bir çılgınlıkla çığlık atıyor. Elydark onlarla yüzleşmek için dönüyor, kudretli göğsü kabarıyor, burun deliklerinden alevler fişkırıyor.

Lurodos canavarını etrafında döndürüyor ve kendi yarattığı kalçalarına acımasızca saplıyor. Yaratık nefes nefese, kanlar içinde ve öfkesini boşaltmak için aç.

Elydark başını eğiyor. Lurodos bunu gözlerinden süzülen siyah yaşların arasından görür. Gülüyor, daha fazla virulium sızıntısı tükürüyor ve

Sürüngenini hücumla geçiriyor. Bir an için kalbim sıkışıyor. Sürüngenleri hiç sevmem; yine de yaratığın ölmesini görmekten nefret ediyorum çünkü efendisi kanı umursamayacak kadar kudurmuş. Ancak bineği Lurodos'tan, licorneir'den daha çok korkuyor. Bu yüzden saldırıyor.

Elydark ben daha komut vermeden onu karşılamak için ileri atılıyor. Baş eğik, neştere benzeyen boynuzu keskin. Sürüngen sığıyor, kocaman pençeleri uzanmış, kocaman çeneleri avını parçalamak için açılmış. Lurodos onun sırtında çılgınca gülüyor, yanaklarından siyah gözyaşları süzülüyor, savurduğu kamçı tepesinde öfkeli bir kasırgayla dönüyor. Elydark başını yukarı sallıyor, boyun kasları dalgalanıyor. Boynuzu canavarın ağzının çatısını, beynini ve kafatasını delip geçiyor. Licorneir'im başını sallayarak sürüngenini bir tarafa savuruyor, Lurodos hâlâ sırtında. Durmadan önce beş kez yuvarlanıyorlar.

Kalabalık çılgına döner, şampiyonlarının başarısından olduğu kadar düşüşünden de heyecan duyarlar. Heyecanlarından birbirlerini itip kakmaya başlarlar, ta ki birkaçı çukurun kenarından aşağı düşene kadar. Duvarlara tutunarak tekrar yukarı tırmanmaya çalışırlar. Şansız ruhlardan biri yere yuvarlanır ve çarpmanın etkisiyle sersemlemiş bir şekilde yatar.

İyi misin dostum? Elydark'ın kafasının içine şarkı söylüyorum. Sürüngenin pençeleri bir omzunda korkunç bir kesik açtı. Benim licorneir'im yelesini sallıyor ve bir başka uluyan çığlık atıyor. Ruh ateşi içime işliyor, kendi boğazımdan sözsüz bir şarkıyla fırlayan muzaffer bir marş.

Ama Lurodos henüz yenilmemiştir. Elleri ve dizleri üzerinde kendini sürüngenin altından çekip çıkarır. Bir sıçrayışla yere düşmüş leşin üzerine atlar, başını geriye atar ve bir hayvan gibi ulur. Kararmış gözleri şeytani bir açlığın içinde kaybolmuş. Vücudu bir şekilde daha büyük, kambur ve çarpık görünüyor ve dişleri uzamış.

Bir tarafta hareketlenme. Lurodos kafasını çevirir, çukurdan çıkmaya çalışan düşmüş Noxaurian'ı görünce dikkati dağılır. Lurodos adama doğru hamle yapar ve adam dehşet içinde tek bir çığlık atar. Lurodos tek eliyle kurbanının boğazını parçaladığında bir şiddet karmaşası ve ıslak, çıtırdayan sesler duyulur.

Daha fazlasını görmek için beklemiyorum. Bu şeytanı bırakmanın zamanı geldi.

Şimdi, Elydark! Diye bağıriyorum ve hayvanım itaat ediyor, buluttan fırlayan bir şimşek gibi sığıyor. Eyerde bir tarafa yaslanıyorum, kılıcım havada ölümcül bir yay çiziyor, Lurodos'u düşen seyircinin üzerinde eğilirken ikiye bölmeye hazır. Ama Lurodos doğal olmayan bir hızla hareket ederek darbemden kaçıyor.

Elydark düzgünce dönüyor, başını eğiyor ve ikinci bir hamleye başlıyor. Lurodos bu sefer onun için hazırdır. Yeleğini savurur, tüm gücüyle sallar. Sivri uçlar Elydark'ın boynuzuyla çınlayarak temas eder. Ona zarar veremez; bu tür silahlar alevler içindeki bir licorneir karşısında hiçbir işe yaramaz. Ama Elydark'ın dengesini bozuyor. Tökezliyor ve ben de yerimde kalmak için mücadele ediyorum.

Başını sallayan Elydark beni birkaç metre daha ileriye taşıdı. *Tükendin mi?* Diye soruyorum ve kafamın içinde bir sıcaklık kükremesiyle cevaplanıyorum. Onu son bir kez daha çeviriyorum, bu geçişle düşmanımın kafasını koparmaya kararlıyım. Tek bir vücut gibi hareket ederek, licorneir'im ve ben dolu toprağın üzerinde uçuyoruz.

Lurodos saldırıma hazırlanıyor. Kılıcım ölümcül bir vuruş için geri çekilirken bile, o savurmasını savuruyor. Zincir silahımın etrafına dolanarak kolumu . Lurodos sıçrayıp beni tutuyor ve eyerden çekip çıkarıyor. Yere sertçe çarptım, yuvarlandım, nefesim ciğerlerimden söküldü. Gözlerimde kir, dişlerimde kum var, kalp atışlarımın gümbürtüsü beni izleyen kalabalığın gürültülü ulumalarını bastırıyor.

Lurodos ben daha nefes alamadan üzerime atladı. Boğazımı kavrayıp sıkıyor, dizi göğsüme saplanıyor. Onunla boğuşuyorum, keskin kenarını kullanarak yüzüne dirsek atmayı başarıyorum. Başı bir tarafa doğru döndü. Yavaşça dönüyor, bana bakıyor, gözlerinden, dudaklarından, dilinden siyah iblis kanı akıyor.

Sırtında bir ateş parıltısı. Lurodos virulium çılgınlığı sayesinde başını kaldırıp ölümün indiğini görecektene kadar farkındalığa sahip. Elydark'ın ölümcül boynuzundan ve toynaklarından kaçarak yolundan çekiliyor. Çaresizce nefes nefese yuvarlanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Kılıcım birkaç metre ötede, hâlâ Lurodos'un savurduğu kılıcın zincirlerine sarılmış halde yatıyor.

"*Shakh lanet olası melez!*" Lurodos kükrüyor, her kelimesinde kara safra kusuyor. Kambur ve hantal olmasına rağmen garip bir çeviklikle hareket ediyor ve licorneir'imden darbelerinden kıl payı kurtuluyor. "Kendi savaşını kendin veremez misin?"

Gerçeği anlamıyor. Bir licorneir ile binicisi arasındaki derin bağın farkında değil. Onlar iki ruhun olabileceği kadar birdir ve birini diğerinden ayırmak bir uzvu kesip atmak gibidir. Yine de ruhumdan bir şarkı gönderiyorum: *Geri çekil, Elydark.*

Licorneir'im başını geriye atıp protesto edercesine tepiniyor.

Hayır, diye ısrar ediyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum, dişlerimi gösteriyorum. Onu kendim için istiyorum.

Sıçrayan sürünen kanı Elydark'ın varlığının ateşinde yanıyor ve havayı keskin bir kokuyla dolduruyor. Büyük licorneir boynuzlu başını sallıyor ama geri çekiliyor,

hala Lurodos'a yakından bakıyor. Avımın etrafında geniş bir daire çizerek yaklaşıyorum. Lurodos hem kamçısını hem de kılıcımı geri alıyor. Çivili top, hipnotik bir sarkaç gibi hafifçe ileri geri sallanıyor. Şu anda her türlü avantaja sahip ama saldırmak için en uygun anı bekleyemez. Virulium onu pervasızlığa sürüklüyor ve kendini bana doğru atıyor.

Onu seziyorum ve hem savrulan sopadan hem de hemen gelen bıçağın parıltısından kaçıyorum. Lurodos tekrar saldırıyor, çok vahşice, ama kıl payı kurtuluyorum. Üçüncü saldırısında, savurduğu kılıç yere öyle bir kuvvetle çarpıyor ki, sivri uçlar sertçe yapışıyor.

Fırsattan istifade, ayağımı zincire geçirip Lurodos'u aşağı çekiyorum, sonra da suratına bir tekme atıyorum. Lurodos geriye doğru devrildi. Kalan bıçağımı çıkarıp hamle yapıyorum.

Lurodos çok hızlı. Kendi çalıntı kılıcımın darbemi engelliyor, sonra bana saldırıyor, kesiyor, biçiyor. Hoş değil, ama o kadar düzensiz ki, artık onu tahmin etmekte zorlanıyorum. Bu sırada Lurodos çığlıklar atıyor, kudurmuş, çılgın, bitmek bilmeyen bir ses bataryası. Bracer'ımla bir darbeyi savuşturuyorum. Lurodos'un saldırısının gücü kolumda sersemletici bir acıyla çınlıyor. Dizlerimin üzerine çökmeme rağmen bıçağımı tutuşumu düzeltiyorum ve bıçağı Lurodos'un korumasız tarafının derinliklerine saplıyorum. Açım yanlış; kalbine ulaşmıyor.

Çığlık atıyor. Acı artık onun için hiçbir şey ifade etmiyor, Virulium'un pençesine hızla yakalanıyor. Bıçağı tutup böğründen çekip çıkarıyor. Yarasından siyah kan fişkırıyor. Hızlı bir ters vuruşla beni kolumun üst kısmından kesiyor, şiddetli bir darbe.

Sendeleyerek geri çekiliyorum, acı tüm duyularımı sarıyor. Ama sonra hissediyorum, acıdan da beter. Yanma. Aceleyi. Lurodos'un kanındaki zehir, şimdi benimkiyle karışıyor. Virulium'u uzun zamandır tatmamıştım. Ama hiç unutmadım.

Bir kükremeyle kendimi düşmanımın üzerine atıyorum, karnına, yüzüne vuruyorum. Darbelerim Lurodos'un rüzgârını kesecek kadar sert, en azından geri çekilip aramıza biraz mesafe koymama yetecek kadar. Nefesim acılı, burkucu geliyor. Görüşümün kenarlarında karanlık yalıyor, hevesli, aç.

Lurodos'un çok fazla kanı akıyor ama bunu hissetmiyor gibi görünüyor. Hissetmez zaten. Öfkeden başka bir şey hissetmek için fazla ileri gitti. Şimdi iki silahımı da aldı ve bana doğru yürüyor, dili sarkıyor, yanından kan fişkırıyor, ağzından zehir fişkırıyor. Onun yüzü ölümün yüzü, acımasız. Bir tane alıyorum

Tek bir adım geri çekilip kendimi hazırladım, gerekirse onu çıplak ellerimle yakalamaya hazırdım.

Havada bir şey parlıyor, gözüme çarpıyor.

Bir sonraki an, kendi bıçağım benden birkaç adım ötede toprağa saplanıyor. Lurodos'un elindeki bıçağın ikizi.

Mucizevi görünüşünü düşünecek zamanım yok. Ona doğru hamle yapıp yakalıyorum. Döndüğümde, Lurodos'un darbelerini savuşturmak için tam zamanında geldim.

Sonra bir çırpıda bıçağı düşmanımın kara gözüne sapladım.

Çığlık atıyor. Ses, sanki cehennemden kendisinden çıkıyormuş gibi, bozulmuş ruhunun en derinlerinden yankılanıyor. Gardını düşürdü, savaş öfkesi bir anlığına şokla dondu. Diğer kılıcımı onun elinden çekip alıyorum. Bu sefer vurduğumda, darbem kaburgalarının altından kalbine doğru ilerliyor.

Ciğerlerinde bir ölüm nefesi patlıyor ve göğsüme safra sıçratıyor. Kendi kılıcımı son bir kez bana doğru savuruyor. Darbeyi savuşturuyorum ve yüzüne bir tekme atarak onu geriye doğru deviriyorum. Lurodos kıvranarak yere düştü. Kendi kanında boğuluyor. Daha doğrusu damarlarında dolaşan iblisin kanında boğuluyor. Siyah bir gayzer tükürüyor. Kalan tek gözü genişliyor, karanlık ve yuvarlanıyor. Her nasılsa, gözbebeğini göremesem de, saf, çığ dehşeti iletiyor. Sanki burada, son nefesini verdiği anlarda, kıyameti olan uçuşuma bakıyor.

Sonra, son bir korkunç nefes tıkırtısıyla ölür.

Arenayı derin bir sessizlik kaplar. Seyirciler olan biten karşısında şok içinde yere bakıyor. Düşmanımın cesedinden uzaklaşıyorum, alnımdaki kanı siliyorum ve vücudumun çeşitli yerlerinde aniden kendini hissettiren acıyla yüzümü buruşturuyorum. Sonra yüzümü iskeleye dönüyorum.

Ruvaen oturduğu yerden fırlayarak ayağa kalkar. Ağzı açık ve gülümseyerek yere bakıyor. Benimle göz göze gelince bir zafer çığlığı atıyor, sonra kolunu kaldırıp izleyenlere şöyle sesleniyor: "İşte Tanatar'ın seçilmiş şampiyonu!"

Noxaurianlar tezahüratlar içinde patladı. Az önce gözlerinin önünde korkunç bir şekilde ölenin kendi adamları, silah arkadaşları, korkusuz liderleri olması neden umurlarında olsun ki? Kan döküldü ve dökülmesinden zevk aldılar. Bu yüzden korkunç sesleriyle beni alkışlıyorlar. Bir ilahi, "*Melez! Melez! Melez!*" sesleri kulaklarımda yankılanıyor.

Onlardan uzaklaşıyorum, tiksinti dudağımı kıvrıyor. Bakışlarım savaş gelinimi arıyor. O da sandalyesinden kalkmış, iskelenin kenarına yakın bir yerde duruyor ve bana bakıyor. Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor ve yırtmaçlı eteğini geriye savurarak çıplak kalçasını ve oraya bağlanmış boş kılıfı ortaya çıkarıyor.

Bakışlarımla buluşuyor. Bir an için kaşlarının sert çizgisi gevşeyip gülümsüyor.

Ve nefesim ciğerlerimden çalındı.

15
ILSEVEL

"Sabahın geri kalanında benim özel pavyonumu kullanabilirsin," diyor Prens Ruvaen, parmaklarıyla kolumun üst kısmını sıkıştırıp beni kampın diğer ucuna, tezahürat yapan insan ve canavar kalabalığının arasına doğru sürüklerken. "İyi dostum Taar'a çabalarından ne kadar memnun olduğumu söyle. Sonra onu dik ve hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmenin bir yolunu bul."

Pavyonun kapağını kenara iterken bile bu son sözüyle bana imalı bir sırıtış fırlatıyor. Ona tokat atmak ya da gözlerini oymak istiyorum. Prens'in ifadesindeki bir şey bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini söylüyor. Kolumu bırakıp alaycı bir selam verdiğinde sırıtışı daha da artıyor. "Leydi Ragnataarthane," diye mırıldanıyor.

Ruhumdaki tüm nefreti toplamaya çalışarak ona ters ters bakıyorum. Krallığımdaki tüm ölüm ve yıkımın sebebi bu fae. Kendi hayatımın bu kadar altüst olmasının sebebi de bu fae. Eğer gizli bıçağımı çoktan Taar'a fırlatmamış olsaydım, eminim ki onu hemen şimdi burada kullanabilirdim.

Ama o bıçağı fırlattım. Bu kaplan gibi adamın karşısında kedi yavrusu kadar çaresizim. O bunu biliyor. Ve bu bilgiden zevk alıyor.

Beni korkutmasına izin vermemeye kararlıyım, çenemi kaldırıyorum, gözlerimi kısıyorum. Sonra tek kelime etmeden köşke ve içerideki sıcak karanlığa süzülüyorum. Ruvaen beni takip etmediği için çok rahatladım. Kapağı indiriyor. Susturma büyülerini anında etkisini göstererek fae sürüsünün devam eden coşku dolu kükremesini engelliyor.

Kısa bir süre duruyorum, omuzlarım kaskatı, kollarım düz, ipek etekleri avuçluyor. Sonra, uzun bir nefes vererek, bu sıkı bağcıklı korsenin izin verdiği ölçüde çökmesine izin veriyorum. Aman Tanrım. Hayatta kalmış. Beni esir alan kişi, düşmanım, damadım... hayatta kaldı. Ve benim hayatım kurtuldu. En azından şimdilik.

Bir yay kirişi gibi sıkı tuttuğum tüm gerginlik bir an için tek bir boğucu hıçkırıkla serbest kalıyor. Ancak ikinci bir hıçkırık kaçmadan önce kendimi yakalıyorum. Çözülemem. Şimdi olmaz. Tüm o kanlı görüntüler ve

Şiddet göz kapaklarımın arkasında oynaşıyor. Onları geri çekmeye zorluyorum ve derin, sabit bir nefes alıyorum. Güçlü kalmalıyım. Biraz daha. Kız kardeşimi bulup bizi buradan çıkarana kadar.

Köşk boş, Taar'dan iz yok. Ama yolda, bundan . Peki zaferini kutlamamı bekleyecek mi? Ruvaen'in ima ettiği tebrikleri sunmamı mı? Hangisinden daha çok korktuğumdan emin değilim: şampiyonumun benden bir şey talep edeceği fikrinden mi yoksa beni elinin tersiyle iteceği fikrinden mi?

Alçak ateşin önünde bir ileri bir geri yürüyorum. Oturacak sandalye yok, çünkü onlar prensin kullanımı için platforma taşındı. Oturulacak tek yer yatak ve ... O tarafa bakmayacağım bile. Şimdi olmaz. Şimdi onun tenime değen nefesinin sıcaklığını hatırlamanın zamanı değil.

Şimdi kanımın damarlarımda nasıl sıçradığını, vücudumun nasıl bir hisle patladığını hatırlamanın zamanı değil.

Elim uyluğuma bağlı boş kılıfa gitti. Bıçağın ağırlığı beni dengelemiş, kaosun ortasında bana küçük bir teselli sunmuştu. Şimdi o bile yok oldu. Dünya tüm mantığını kaybetti. Çalkantılı ve acımasız bir kafa karışıklığı dalgasına kapıldım ve başımı daha ne kadar suyun üstünde tutabileceğimi bilmiyorum.

Çadırın kapağı hareket etti. Döndüm ve hain kalbim, açıklıktaki uzun, karanlık figürü görünce boğazıma sıçradı. "Savaş Lordu!" Nefes nefese kaldım.

Tam içeride durdu. Ağır başını kaldırıp bana bakarken siyah gözlerinin derinliklerinde ateş ışığı parıldıyor. "*Zylnala*," diye gürledi.

Çadırın kapağını indirip dışarıdan gelen sesleri bir kez daha engelleyerek pavyona adım atıyor. Kalbimin durduğu bir an için, beni kan sıçramış, çamurla kaplı kollarına alıp almayacağını merak ediyorum. Damarlarımda bir sıcaklık kabarıyor, umuttan mı yoksa korkudan mı, bilemiyorum. Şimdi bana uzanırsa, direnir miyim?

Ama yapmıyor. Tek kelime etmeden ya da bakmadan yanımdan geçiyor ve bir gece önce yiyecek ve içecek getirdiği dolaba gidiyor. Biraz karıştırdıktan sonra bir şişe ve bir yığın keten peçeteye benzeyen bir şey aldı. Bunları yatağa geri taşır. Kadife battaniyeler ve kürkler üzerinde bıraktığı lekelere aldırmadan yatağın kenarına oturur. Bilekliklerini çıkarıp bir kenara atıyor ve zırhları çıkarmaya başlıyor.

"İzin verin yardım edeyim," diye geveliyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. Elbisemin uzun yırtmacı bacağımlı boylu boyunca ortaya çıkarıyor. Kendimi örtmek için aceleyle hareket ediyorum.

Taar duraksıyor. Beni görüp görmediğini bile bilmiyorum, yüzünü çevirmiş. Ama bir şekilde bir farkındalık hissediyorum. Karanlık bir şarkının akordu gibi, insan algısı için çok düşük perdeli, ama ruhunda mırıldanıyor. On kalp atışı boyunca hareket etmiyor. Sonra yavaşça başını kaldırıp temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Yardıma ihtiyacım yok."

Yutkunuyorum, boğazım daralıyor ve kuruyor. "Yine de sana yardım etmeme izin ver," diyorum ve kendimi fazla göstermemek için biraz daha dikkatli hareket ederek yanına gidiyorum. Zırhın kayışlarını çözüp omuzlarından indirirken parmaklarım titriyor ve kazara terden parlayan tenine her dokunduğumda bunu fark etmediğime kendimi inandırmaya çalışıyorum. Neden onun bu kadar farkındayım? Onun sıcaklığını, büyüklüğünü. Onun kokusu, çamur, kan ve zafer kokusu midemde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor. İstedğim bu değil.

Arkamı dönerek ağır zırhları bir kenara koyuyorum. Tekrar karşısına geçtiğimde yüz ifademın soğukkanlı olduğundan emin oluyorum. "Pekâlâ," diyorum kollarımı kavuşturarak, "onca laf kalabalığından sonra bu işi kısa sürede hallettin."

Taar bana bir bakış attı. Bir adamın hayatının vahşice sona erdirildiği düşünüldüğünde bunun uygunsuz bir söz olup olmadığını merak ederek kızarıyorum. Ama sonra şöyle diyor: "Bunu yapmak için uzun zaman önce bir bahane bulmalıydım." Sesi göğsünün en derin çukurlarında hırıldıyor. "Dünyalar, içlerinde Lurodos gibi bir yaratık olmadan daha iyi durumda."

"Bu konuda kesinlikle hemfikiriz," diye cevap veriyorum, sesimi parlak tutarak ve çalkalanan duygularımın gerçeğine ihanet eden bir titreme olmamasını umarak. "Peki söyle bana, görüldüğü kadar kolay mıydı? Yoksa kendini biraz zorunda mı kaldın?"

Kaşları havaya kalkıyor. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Oh, oldukça," diye cevap veriyorum ve elimle kolunun üst kısmındaki kanayan kesiği gösteriyorum. Oldukça derin ve kenarları garip bir şekilde koyu görünüyor. Lurodos'un Taar'ın bıçağını böğründen çekip çıkardığını ve bıçağın hala kendi kararmış kanıyla damladığını çok iyi hatırlıyorum. Bu anı midemi düğümlüyor ama sadece şunu söylüyorum: "Şüphesiz bunların hepsi gösteriş içindi. Kana susamış kitlelerin yatırım yapmasını sağlamak için. Çok etkili bir şekilde yönetildiğini söylemeliyim."

Dönüp yarasına bakarken yüzünü buruşturuyor. İçinden bir ürperti geçiyor, sanki acı onu daha yeni vuruyormuş gibi. Tek kelime etmeden

içki şişesini alır, ağzını açar ve doğrudan kesiğin üzerine dökmek için harekete geçer.

"Ne yapıyorsun?" Ben haykırıyorum.

Bana dar bir bakış fırlattı. "Yara temizlenmeli." "Bütün bir şişeyi üzerine dökerek mi? Ne israf!"

Kaşlarını bir kez daha kaldırdı. "Bugün en büyük günah Ruvaen'in özel dükkanından bir şişeyi ziyan etmekse, kefarete duaları için nefes harcamayacağım."

"Yine de." Uzanıyorum, parmaklarım işaret ediyor. "Bırak da düzgün bir yapayım. Hazır ellerin varken bir çift elden de faydalanabilirsin, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz. Ama şişenin boynunu kavradığımda . Şişeyi çekip alarak yatağın kenarına, onun yanına tünüyorum ... ve birdenbire burada en son oturduğumda aramızda geçen her şeyin farkına varıyorum. Beni o yumuşak battaniyelerin içine ittiğinde. Bacaklarımın arasına diz çöktüğünde. Kalçalarımı öne doğru kaldırıp beni aç ağzına çektiğinde.

Aman Tanrım. Az önce ölümden, ölümden de beterinden kurtuldum. Zihnim nasıl hâlâ yanlış şeylere bu kadar takılı kalabiliyor?

Başımı hafifçe sallayarak şu keten peçetelerden birine ispirto döktüm ve dikkatli dokunuşlarla yarayı temizlemeye koyuldum.

Zihnimin dağılmasına izin vermeyerek göreve odaklanıyorum. Kir ve döküntü çekip çıkarıyorum ve yırtılmış eti nazikçe dürtüyorum. "Muhtemelen dikiş atılması gerekecek."

Homurdanıyor. Sanırım bir anlaşma.

"Bu senin sağ kolun," diye ediyorum.

"Evet."

"Ama yine de sol elle çalışacaksın, değil mi?"

Bana bakmıyor. Görünüşe göre dikkati dans eden ateşe sabitlenmiş.

"Kendi yaralarım ile ilgilenmeye oldukça alışkınım."

Burnumu çekiyorum ve derisindeki kanı temizlemeye devam ediyorum.

"Annem büyürken neredeyse hiçbir yararlı beceri öğrenmeme izin vermese de, küçük, hassas dikişler yapmayı öğrenmem konusunda ısrar etti."

Gözleri yana kayarak benimkileri yakalıyor. "Ben bir duvar halısı değilim." "Oh, hiçbir zaman goblenin yakınına yaklaştırılacak kadar yetenekli olmadım.

Goblenler. Hayır, hayır, basit, sağlam tamir işleri. Ben bu işte iyiyim.

ve çok az ." İri pazusuna dokunuyorum. "Bu yırtık bir dikişten başka bir şey değil. Seni hemen düzeltereğim."

Taar önce cevap vermiyor. Bakışları benimkileri on nefes boyunca tutuyor, sonra ateşe dönüyor, alnı gergin bir düğüm haline geliyor. Sonunda şöyle diyor: "Şuradaki sandıkta muhtemelen bir kit bulacaksın."

Gösterdiği yere bakıyorum ve çadır direklerinden ikisinin arasında daha büyük bir sandığın üzerinde duran küçük siyah bir sandık görüyorum. İncelediğimde kompakt bir tıbbi kit görüyorum. Bir fae prensinin malzemeleri arasında bulmayı beklediğim bir şey değil. Acaba Ruvaen onun eşyalarına bu şekilde el atmamıza kızacak mı? Bununla birlikte, son yıllarda krallığının ganimetlerinden kendine yardım ediyor; ona herhangi bir sempati göstermeyeceğim.

Taar'ın yanına dönerek kiti açıyor ve inceliyorum. "Fae'lerin yaralarını basitçe büyüleyerek yok edebileceklerini düşünürdüm," diye düşünerek eğri bir iğne ve biraz kalın siyah iplik seçiyorum.

"Öyle," diye yanıtlıyor. "Ama büyüler kanamalarını durdurmaz. Yani, yara izleri olan ya da uzuvları eksik bir fae'yi asla görmeyecek olsanız da, bu onların gözünüzün önünde, çıplak gözle görülemeyecekleri anlamına gelmez. Ruvaen' kendisi de görüldüğü gibi değil. Aslında gerçek Ruvaen'in oldukça farklı bir şey olduğundan şüpheleniyorum."

"Gerçekten mi?" İğneyi geçiriyorum, parmaklarım istediğimden daha fazla titriyor. "Onun güzelliğinin hiçbirinin gerçek olmadığını bilmeliydim."

"Ruvaen'in güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" "Elbette. Siz tüm fae'ler öylesiniz." "Ama ben Fae değilim."

Dişlerimi sıkıyorum, ona bakmayı reddediyorum, beni onun çirkin yakışıklılığına iltifat etmem için kışkırtmasına izin vermiyorum. Odaya girmesinin bile kadınlar üzerinde nasıl bir etki yarattığının farkında olduğuna şüphe yok. Fae olsun ya da olmasın, muhtemelen tepeden tırnağa göz kamaştırıcıdır. Tek açıklaması bu.

İpliğin ucunu düğümlüyorum, kavisli iğneyi ışığa tutuyorum ve ona bakıyorum. "Hazır mısın?"

Dönüp yaralı kolunu gösteriyor. Sol elimle yırtık eti sıkıştırdığımda derisi hafifçe titriyor. Acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamıyorum. Ve bunu düşünmeyeceğim. Bu görevin yapılması gerekirken değil. Kesik yeterince düz, pazu boyunca düzgün bir kesik, iyi bir dört inç uzunluğunda. Ortadan başlıyorum ve o keskin ucu deri ve kas dokusu katmanlarına bastırırken yüzümü buruşturarak çalışıyorum. Bu öyle bir şey ki

Hoş olmayan bir his, kabadayılığımın rağmen yırtık bir dikişini onarmaya hiç benzemiyordu.

Taar irkilmiyor. Çenesi hafifçe geriliyor ama onun dışında acı çektiğini gösteren bir belirti yok. Muhtemelen buna alışkın. Ona bu kadar yakinken, vücudunu delik deşik eden sayısız yara izini tekrar tekrar fark etmekten kendimi alamıyorum. Kendimi onları keşfetmek isterken buluyorum - parmaklarımı çeşitli dokuları ve şekilleri boyunca gezdirmek için. Sert kaslarını nasıl çektiklerini hissetmek için. Şu anda bile, çamur ve kanla kaplı rağmen, dilimin o çıkıntılar boyunca kaymasına izin vermenin bir şey olabileceğini merak ediyorum ve ...

"Titriyorsun, Zylkala."

Birden bakışlarının üzerimde olduğunu farkına varıp başımı . O kadar yakın ki, kirpiklerinin karıştırdığı havayı hissettiğime yemin edebilirim. İşimi değil, beni izliyor. O karanlık gözleri beni yavaşça içine alıyor, yüzümü okuyor, sırlar arıyor. Ama kesinlikle zihnimi okuyamaz. Okuyabilir mi?

"Dur," diyorum, sesim sertleşiyor. "Bana bakmayı kes. Beni sinirlendiriyorsun."

Bakışları sonunda dikişlerime düşüyor. Yeterince düzgün, sıkı ve güçlüler. "Bu senin ilk seferin mi?" diye soruyor. "Bir erkeğe dikiş atmak yani."

Isı boynumu yakıyor. Tanrım, ben allık kullanmam. Öyleyse neden bu acınası yanıma ortaya çıkarmak zorunda? "Hepimiz bir yerden başlarız," diye kısaca cevap veriyorum, dikkatle işime odaklanarak. Ben iğneyi etine batırırken ve ipliği gererken izlemeye devam ediyor. "Odaklanacak sabit bir nokta bulsan daha rahat etmez miydin?" Ben öneriyorum. "Bilirsin, kendini acıdan uzaklaştırmak için?"

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Yeterince dikkat dağıtıcısın."

Donup kalıyorum, parmaklarım havada duruyor.

"Yani," diye devam ediyor, sesi alçak ve düşünceli, "yüzünüz inanılmaz derecede etkileyici. Düşüncelerinizin gözlerinizden birbiri ardına geçişini izleyebiliyorum."

Peki ya az önce göğsünü yalamayı düşünürken? Bunu yakaladı mı?

Dudaklarımı sıkıca ısıyorum ve birkaç saniye boyunca sadece nefes alıyorum. Ruhumun kargaşası içinde bir yerlerde sakin bir çıkıntı bulmalıyım. Omurgamı çelikleştirerek işe geri dönüyorum. Yavaş, hassas. Derisinin kenarlarında anlamadığım garip bir karanlık var. Daha iyisini bilmesem, çürük olduğunu söyledim.

Ama böyle bir yaranın bu kadar çabuk iltihaplanmayacağından emin misiniz?

"Bu gerçekten korkunçtu, biliyorsun," diyorum sonunda, kelimeler dudaklarımdan usulca dökölüyor.

"Evet," diyor, ne demek istediğimi anlıyor. "Ölüm maçları asla hoş bir manzara değildir."

"Onu öldürdüğüne sevindim." "Ben de öyle."

"Ama ..."

"Anlıyorum."

Yine sessiz kaldık. Kendimi açıklamaya çalışmak zorunda olmadığım için rahatladım, o canavarın ölümü karşısında içimde oluşan dehşetin düşük uğultusunu mantıklı hale getirmek zorunda değilim. Çok anlamsız hissettiren bir ölüm. Çok rastgele, çok sebepsiz. Saf gösteri uğruna yapıldığında çok acımasız. Ve ben de bu gösterinin bir parçasıydım: bir kupa, bir nesne. Tüm bu durum beni hasta ediyor.

Sonunda Taar sessizliği bozar. "Benim için endişelendin mi, *Zylnala*?" sorar usulca.

Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum. Çünkü kafamda bir görüntü yanıp sönüyor: Lurodos'un Taar'ı tek boynuzlu attan sürükleyip toprağā çarptığı o korkunç an. Öldüğüne inandığım o an. O an içimi bir korku dalgası kaplamıştı, kendim ve onun ölümünün benim için ne anlama geleceğı için değil, ... ama *onun* için. Çünkü onun ölmesini istemiyordum. Orada değil. O zaman değil. O tezahürat yapan kalabalığın önünde değil.

Bu yanlış. O bir amaç için araç, başka bir şey değil. Şu anki tehlikemin sebebinden bahsetmiyorum bile! Bu küçük detayı unutamam. Belki de bu, onu kurtarıcım, bir çeşit kahraman olarak görmem için beni manipölle eden bazı fae hileleridir. Belki de beni öpücöklere boğarken, yatağın içinde ezilene kadar onu tutup üzerime çekmek neden olan bir büyüdür.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve kendimi onun karanlık bakışlarına hapsolmuş buluyorum. Gerçekten bu kadar şeffaf mıyım? Şu anda bile düşüncelerimi okuyabiliyor mu?

İğne ve ipliğı bırakıp etinden sarkıtarak hızla ayağā kalktım ve geri çekildim. "İşte!" İlan ediyorum. "Bu iş bitti."

Koluna bakıyor. "."

"Bunu kendi başınıza halledebilirsiniz. Ayrıca, gitme vaktimiz geldi. Kız kardeşimi bulmalıyız." Sözcler ağzımdan çıkar çıkılmaz vücudumdaki tüm sıcaklık kayboluyor ve buzla doluyorum. *Aurae*!

Ben burada oturmuş, bu tanrısal devasa parçaya hayranlıkla bakarken

Aurae dışarıda bir canavarın elinde. Yumruklarımı sıkıyorum. "Kaybedecek zamanımız yok. Nereye götürüldüğüne dair bir fikrin var mı? Nereye bakacağımızı biliyor musun?"

Görünüşe göre benim yüzümün aksine, Taar'ın ifadesi okunamıyor. Sol elini kullanarak sarkan ipliği ustalıklı bağlıyor ve iğneyi serbest bırakıyor. Sonra yataktan kalkıyor ve ateşin ışığı kayarak yüz hatlarını karanlığa gömüyor. Bana doğru geliyor, bir adım, sonra bir adım daha. Geri çekilmek istiyorum ama yerimde duruyorum ve çok geçmeden bana dokunacak kadar yaklaşıyor. Ama dokunmuyor. Sadece bana bakıyor, uzun ve sert.

"Yemin ettiğim gibi kız kardeşini bulmana yardım edeceğim," diyor. "Ama keşfettiğimiz şey hoşuna gitmeyebilir."

Bir kez başımı sallıyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Bilmem gerekiyor. Ve sonra onu dışarı çıkarmalıyım."

"Onu her kim satın aldıysa, ondan ayrılmak istemeyebilir. Bedelsiz olmaz."

"Başka bir ölüm maçı mı?" Sanırım umutsuzluk boğazımda düğümleniyor. Taar'dan başka bir savaşta hayatını riske atmasını isteyemem.

"Belki de," diye kabul ediyor. "Ama büyük olasılıkla bir takas."

Bütün kan yanaklarımdan akıyor. Tabii ki. Kız kardeşimin hayatı için kendiminkinden başka ne teklif edebilirim ki? Ve onun bu duruma düşmesinin benim hatam olduğunu düşünürsek, bu teklifi nasıl yapmayabilirim?

"Yapma, *Zylnala*," diye ısrar ediyor Taar, sesi alçak ve biraz sert. "Onun peşinden gitme. Kız kardeşinin öldüğünü düşün - savaşın bir zayıyatı."

Göğsümde ateş kıvılcımları. Ona bakıyorum ve şu anda silahlı olsaydım, hiç tereddüt etmeden saldırırdım. "*Senin* yönettiğin savaş," diye tükürdüm.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Şu anda ondan nasıl da nefret ediyorum. Bu soğukluktan, bu sakinlikten nefret ediyorum. Kız kardeşimin olası kaderinden bahsedişindeki rahatlıktan nefret ediyorum. Böyle bir adam tarafından geçici olarak bile olsa baştan çıkarılmama izin verdiğim için kendimden de nefret ediyorum. Böyle bir canavara. "Ama ölmemiş olma ihtimali yüksek," diye ısrar ediyorum. "O olduğu sürece

devam ediyor, onu bırakmayacağım." Bakışlarımı yere indirerek, siyah ipek elbisenin eteklerinin altından görünen kendi ayaklarımı inceliyorum.

"Özgürlüğümü onunkiyle takas etmem gerekiyorsa, öyle olsun."

Kendini çok büyük hissediyor ve göğsüne derin bir nefes çekerken daha da genişliyor gibi görünüyor. "Dün gece her ne zaten oldu. Hayatını bir kenara atmak onu geri getirmeyecek."

"Sözünden dönecek misin?" Başımı kaldırıyorum, saçlarımı gözlerimden savuruyorum ve ona sertçe bakıyorum. "Her şeye rağmen onu bulmama yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Yüzü sessiz ve ciddi. Bir kez daha insan kulağının duyamayacağı kadar alçak perdeden bir şarkı duyar gibi oluyorum. Derin, yankılanan bir nota, hem karanlık hem de gerçekle dolu. Bunun tanrı vergisi bir yetenek mi yoksa sadece benim çaresizliğim mi olduğundan emin değilim. "Şimdiye kadar sana verdiğim sözü tuttum mu?" diye soruyor sessizce.

Yaptı. Lanet olsun, yaptı. Hatta ölüm noktasına kadar.

Kollarımı kendime doluyor, aniden uzuvlarımı titreten ürpertiye bastırmaya çalışıyorum. Umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyor. Birine saldırmak, savaşmak istiyorum. Ama her seferinde yenik düşünüyorum. Tanrım, keşke annem ağabeyimin yanında silah eğitimi almama izin verseydi! Küçükken temel eğitim almıştım ama yeteneğim ortaya çıktıktan sonra dikiş makasından daha keskin şeye dokunmam kesinlikle yasaklandı. Belki de zorla bu işe yaramaz şekle sokulmamış olsaydım, kız kardeşimi ve kendimi kurtarmak için bir şeyler yapabilirdim.

"Bıçağı bana ver," diyorum aniden, bir elimi uzatarak. Taar bana göz kırpmıyor.

"Lütfen," diye devam ediyorum, ses tonumu biraz yumuşatmaya çalışarak. "Bıçağı almama izin verin. Tek başıma gideceğim. Onu bulacağım. Onun için kendimi takas edeceğim ve sonra ..." Sesim kesiliyor.

Savaş lordu elini kemerindeki iki kılıfa götürüyor. Bıçaklardan birini çıkarıyor, sonra uzattığı elimi tutuyor ve kabzasını parmaklarıma bastırıyor. Derisinin benimkiyle temas ettiği yerde koluma bir ateş kıvılcımı sıçırıyor gibi görünüyor.

"Bıçak sende kalsın, *Zylkala*," diyor. "O senin. Onu bir hediye olarak kabul et. Ama . . . ." Beni tutmayı bırakıyor ve bir adım geri atıyor. Aramızdaki mesafe bir uçurum gibi geliyor. "Ben de seninle geleceğim. Ve böyle bir takas yapmana izin vermeyeceğim."

Elimdeki silaha bakıyorum. "Beni durduramazsın," diye fısıldıyorum.

"Ama ben durdurabilirim. Çünkü yollarımız ayrılana kadar sen hâlâ benimsin, savaş gelini.

Lurodos'un ölüm kanıyla mühürlendi. Seni ne bir insana ne de bir canavara teslim etmeyeceğim."

Konuşamıyorum. Kalbim boğazımda düğümleniyor, yapabileceğim tüm itirazları bastırıyor. Bıçağı yavaşça ters çeviriyorum, ateş ışığının nasıl parladığını izliyorum

kenarından. Sonra büyük bir çabayla yutkunuyorum ve kendimi ona bir kez daha bakmaya zorluyorum.

"Pekala, savaş lordu," dedim. " istersen öyle olsun. Şimdilik."

16
TAAR

İlk görevim ona giymesi için daha kullanışlı bir elbise bulmak. Ruvaen'in zevkleri onun vücudunu kabul etmeye cesaret edemeyeceğim şekilde güzelleştiriyor olabilir ama bu ipek elbisenin yorucu bir yolculuğa dayanamayacağı kesin.

Ruvaen isteğime, maviye boyanmış sağlam *kapitone* kumaştan Licornyn tarzı bir elbise göndererek yanıt veriyor, altında biniciliğe uygun bir etek ve pantolon var. Kısa sürede tam bir Licornyn gibi görünecek. Güzel bir şaka - Ruvaen hiçbir insan gelinimin halkım tarafından kabul edilmeyeceğini gayet iyi biliyor. Zaten bu evliliğin amacı da bu değildi.

O üstünü değiştirirken ben pavyonun dışında duruyorum. Bir yanım o süslü ipek elbiseden çıkmak için yardıma ihtiyacı olup olmayacağını merak ediyor ama gönüllü olarak hizmet etmek istemiyorum. Bunun yerine kollarımı kavuşturup öylece bekliyorum, bir yandan da bu saçma duruma nasıl düştüğümü merak ediyorum. Pişman değilim.

Pek sayılmaz. Hiç değilse Lurodos'un ölmesine sevindim. O adam belaydı ve acımasızlığı sadece kendi halkımın değil, pek çok masumun da ölümüne neden oldu. İndirilmesi gerekiyordu.

Yine de her şeyde bir yanlışlık var - bir sonraki fırsatta terk etmeyi düşündüğüm bir savaş gelini kazanmak için kan döktüğüm gerçeği.

Terk etmek değil, kendime sıkıca hatırlatıyorum. Serbest bırak.

Gerçek bu mu? kim olduğunu ya da adamlarının kim olduğunu bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum. Öyleyse neden onun bana ait olduğu hissinden kurtulamıyorum? Kolumun koruyucu kıvrımının altına güvenle sıkışmış ...

"*Shakh*," diye homurdanıyorum, ön kolumdan acı fişkırıyor, etimi daraltıcı kordonlar gibi sıkıştırıyor, ancak orada deri destekçimden başka bir şey yok. Keşke Elydark burada benimle olsaydı. Licorneir'im savaş tamamlandığında tekrar kulenin menziline ötesine geçti. Ancak bana uzun ve uyarıcı bir bakış atmadan önce değil. Son seçimlerimi Kildorath ya da halkımdan herhangi biri kadar onaylamıyor. Onları gerçekten suçlamıyorum; ben de kendimi onaylamıyorum. Ama artık buraya kadar geldim, diğer tarafı bulana kadar devam edebilirim. Mümkünse kız kardeşini kurtar. İkisini de buradan, Grimsfire'dan ve Ruvaen'in halkından uzaklaştır. Güvende olduklarından emin ol.

Sonra tüm hızımla, ait olduğum yere geri döneceğim. Kendi türüme, kendi diyarıma. Kendi karanlık yoluma.

Keskin bir şey yanağıma çarpıyor, sersemletici bir darbe. İrkilerek elimi kaldırıyorum ve yüzümün önünden hızla geçen bulanıklığa dönüyorum. Gözlerimi kısıyorum. Bir elimle kaptığım gibi, parmaklarımı bir perinin küçük, öfkeli parıltısının etrafına sarıyorum ve onu avucumun içine hapsediyorum. Çığlık atıp küfrederek kurtulmaya çalışıyor. Minik, öfkeli yüzüne bakmak için onu tutuyorum. Uzun üst dudağı, gıcırdayan dişlerini göstermek için geriye doğru kıvrılıyor.

"Bu ne Pompkin?" Hırlayarak talep ediyorum. "Sana bilgi için iyi para ödüyorum ve sen de bana çakıl taşı yağdırarak mı karşılık veriyorsun?"

"Hak ettiğinden fazlasını değil!" haykırıyor küçük bir ses. "Ben güçlü Hopdiddle Klanı'nın bir savaşçısıyım, ama sen bana sıradan bir sayfa gibi davranıyorsun! *Şunu getir, bunu taşı, bana ilginç bir dedikodu bul.* Utanç verici!"

"Ödemeyi sen aldın," dedim kuru bir sesle. Yıllar önce eski bir defterden koparılmış bir parşömen parçasının üzerindeki insan yazısını teslim etmiştim. Bir peri dışında kimse için değersiz. Yazılı kelimelere karşı koyamazlar, ancak kirli küçük ellerini ona uzatabilirler. Eğer onu yutarlarsa, o kelimelerde yakalanan gücün kendilerine aktarılacağına inanırlar.

Aptal yaratıklar, ama motive olduklarında işe yararlar. "Bana borçlusun. , söyle Pompkin. Diğer insan savaş gelini hakkında ne duydun? Hâlâ burada, Grimsfire'da mı?"

Peri bana okkalı bir küfür savurdu, ama bu onun türünün genel nezaketidir. Gözüme tükürerek bitiriyor, bir ayakla ısıkalıyor. Sonra iç çekiyor ve kanatlarını çırpmayı bırakıp avuçlarıma yerleşiyor. "İyi," diye itiraf ediyor sonunda. "Dün geceki müzayedede satılan bir dişi insan daha vardı. Ravagol'a."

Kanım dondu. Bu ismi tanıyorum: Lunulyr Lordu Dormaris'e hizmet eden bir savaşçıya ait. Ne unvan sahibi ne de zengin olan Ravagol, efendisinin ödüllü saldırı köpeği olarak hizmet ederek hayatını vahşilikle kazanıyor.

Zor kazanılmış parasını bir savaş gelini için harcayan kişinin bir kadına el kaldıracak türden bir adam olmayacağını başından beri biliyordum. Ama Ravagol? O bir canavar. Lurodos'un aksine, canavarca yönünü büyülerle gizleme zahmetine asla girmez, ancak çarpık ruhunun tüm dış işaretlerini gururla sergiler. Katıldığı her savaştan iyi kazançlar elde etmiş olsa da, hiçbir fae kadını onu kocası olarak kabul etmez. Eğer bir eş alacaksa, bunun tek yolu bu, zorla ve zalimlikle. Bunu daha önce yaptığından şüpheleniyorum. Ve muhtemelen tekrar yapacaktır.

Başımı yavaşça sallıyorum ve lanet okuyarak nefes alıyorum. Keşke kendi aceleci savaş gelinimi bu konuyu daha fazla takip etmemesi için ikna edebilseydim. Bulduğu şey hiç hoşuna gitmeyecek.

Uçup gitmeden önce bana bir kez daha tüküren periyi serbest bırakıyorum. Tam o sırada çadırın kapağı hareket ediyor ve o dışarı çıkıyor. Gelinim. Bu yabancı şimdi halkımın geleneksel kıyafetlerini giymiş.

Nefesimi tutuyorum. Elbise yeterince sade. Sağlam mavi kumaş bedenine kısıtlama olmadan tam oturuyor. İşlenmiş deri kollar kollarının üstünden ve açıkta kalan köprücük kemiğinden geçiyor ve bir dizi karmaşık kemer ince belini sarıyor. Etek uzun, dolgun ve her iki yandan kalçalara doğru yırtmaçlı, böylece alttaki sıkıca sarılmış pantolonu ve yumuşak botları ortaya çıkarıyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru örmüş ama uzun dalgalarını omuzlarında gevşek bırakmış.

O çok güzel. Ona daha layık, daha uygun başka bir kelime . Her nasılsa, onu bu şekilde görmek - örtülü ve mütevazı, gereksiz tenin tek bir kışkırtıcı bakışını ortaya çıkarmadan - sadece çıplak formunun yumuşaklığını ve tatlılığını daha canlı bir şekilde akla getiriyor.

"Ne?" diye . Ve birkaç dakikadır konuşmadan ona baktığımı fark ediyorum.

Kendimi onun kahverengi gözlerine bakmaya zorluyorum. "Zylnala," diyorum sesim boğazımda düğümlenerek, "sana Cramaer kasabasına kadar eşlik etmeme izin ver. Ashryn Tapınağı'ndan yarım günlük mesafede. Orada kendi türün arasında yardım bulabilirsin."

Göz kırıyor. Sonra sert kaşları çatılır. Cesurca kendini toparlamayı ve aniden bastıran gözyaşlarına karşı koymayı başarıyor. "Haber aldınız mı? Kız kardeşim öldü mü?"

Ona söylemekten hoşlanmıyorum. Gerçeği bilmesini istemiyorum. Çünkü ne öğrenirsek öğrenelim, bu onu kesinlikle kıracak. "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda, dürüstçe. "Olabilir, ama ..."

Kız kendini dik tutuyor. Eli, ona verdiğim ve kemerindeki kılıfında duran bıçağın kabzasına gitti. "Beni ona götür," diye talepte bulundu. "Şimdi."

*****

Lunulyr kampı Grimspire'in kuzey tarafında, Noxaurian'lardan ayrı ama yine de kulenin etkisinden faydalanabilecek kadar yakın bir durmaktadır. Çadırların hepsi koyu mavi ipekten inşa edilmiştir.

Yağlı dumandan oluşan yoğun bir atmosferle birleştğinde, henüz gün ortası olmasına rağmen alacakaranlık izlenimi veriyor.

Dormaris'in köşkü ortada duruyor, Ruvaen'inki kadar büyük değil ama kendi başına etkileyici, beş köşeli bir yıldız gibi yapılandırılmış. Lunulyrian lorduyla çok az zaman geçirdim ama kulağıma pek çok söylenti ulaştı. Ruvaen'in insanlara karşı verdiği mücadeleye sırf kendi merakını gidermek için katıldığı söyleniyor. Bir savaş uzmanı olarak, insanların savaşlarını nasıl yürüttükleri konusunda kendini eğitmeye çalışmış. Lurodos gibi bir vahşi değil, bir bilgin ve bir sporcudur. Birçok yönden ikisinden daha tehlikelidir. Onunla karşılaşmak istemem.

"Dormaris'in karşısına çıktığımızda," diye fısıldıyorum savaş gelinime, mavi ipek çadırların düzenli sıraları arasında benim uzun adımlarıma ayak uydurmak için tırıs giderken, "bırak konuşmayı ben yapayım. Kurnaz bir adamdır ve eğer tetikte olmazsanız sözlerinizi ve iradenizi anında çarpıtabilir. Onun dikkatini hiç çekmemeniz en iyisi olacaktır."

Bana gergin bir bakış fırlatıyor. "O zaman Aurne'yi satın alan adam o mu?"

Aurne. Kız kardeşi. Yanımdaki bu kadının adını değil de onun adını bilmem çok garip.

"Hayır," diye cevap verdim. "O adam Dormaris'in savaşçılarından biri." "O zaman neden doğrudan ona gitmiyoruz?"

"Bu bir hata olur. Söz konusu adam, Ravagol, ne yapacağı kestirilemeyen bir vahşi. Ama Dormaris makul biri. Bize yardım etmeye ikna edilebilir."

Büzülmüş dudakları hoşnutsuzluğunu belli ediyor ama büyük pavyonun dışında durduğumuzda itirazlarını yutacak kadar bana güveniyor. Dormaris'in aile arması - kan kırmızı bir alan üzerinde çapraz kılıç ve savaş baltası - tepesinde çırpınıyor. Geleceğimi önceden haber vermişim ve beni tanıyan muhafızları içeri girip efendilerine geldiğimi haber vermekte tereddüt etmediler. Gerektiğinde kolayca savunma amaçlı çömelmeye dönüşebilecek geniş bir duruş sergileyerek, kurnazca kızın önünde yerimi alıyorum. Yıllar boyunca Dormaris'le olan birkaç etkileşimim yeterince nazikti. Ama ben aptal değilim. Onun gibi bir adamın yanında gardımı düşürmemem gerektiğini iyi bilirim.

Pavyonun perdesi geri sallanır; Dormaris öne çıkar. Boyu bir metreyi geçtiği için eğilmek zorunda kalır ve alnından çıkan sarmal siyah boynuzlar boyunu daha da uzatır. Şarap kırmızısı bir cübbe giyer, önü açık olduğundan bir savaşçının yontulmuş vücudu ortaya çıkar.

Giysisiyle aynı renkteki saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, örülmüş ve küçük kemikler ve kafataslarıyla süslenmiş. Etkisi barbarca olmalı, ama bunun yerine garip bir şekilde zarif görünüyor. Neredeyse krallara layık diyebiliriz.

Keskin, altın gözlü bakışları benim üzerimden geçerek arkamda yarı gizli duran kıza sabitleniyor. Gözbebeklerinin derinliklerinde bir şey parlıyor. Hoşuma gitmeyen bir şey. Onu korumak için duruşumu değiştiriyorum. Ancak o kolumu tutuyor ve engellenmemeye kararlı bir şekilde etrafıma bakıyor. Parmakları gergin ve tenime karşı sıkı.

"Lord Dormaris," diyorum, ses tonum alçak ve dikkatli bir saygı tonuna dönüşüyor. "Adamlarınızdan birini aramaya geldim: Ravagol, savaşçı. Dün gece bir savaş gelini ile kampınıza döndüğünü duydum."

Savaş lordunun bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "*Luinar Taarthalar*," diyor ve bir elini göğsüne koyarak başını eğiyor. "Gerçekten de, evet. Ravagol birçok kişiye yeni ödülüyle övündü. Olaylar hiç beklenmedik bir şekilde gelişti."

Yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. Ancak Eledrian dilinde konuşuyor ve kız da bunu anlıyor. Riske aldırmadan arkamdan atlıyor. "Onu nereye götürdü?" diye . "Ona ne yaptı?"

Dormaris başını eğiyor, siyah boynuzları gün ortası güneşini sarmallarında yakalıyor. Gözleri benden ona ve tekrar ona kayıyor, yüz ifadesi meraklı, temkinli ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey. "Belki de," diyor sonunda, "neler olduğunu anlatmaya çalışmaktansa sana göstermek daha kolay olur."

"Ne?" Kızın yumrukları sıkılır ve öne doğru saldırgan bir adım atar. Majestelerine kıyasla o kadar küçük ki, yüzündeki çaresiz ifade olmasa bu görüntü neredeyse komik olacaktı. "Sen neden bahsediyorsun? Kız kardeşim nerede?" Elimini omzuna koyuyorum ama bıçağına uzanarak kendini kurtarıyor. Bıçağı kınından çıkaramadan kolunu sıkıca kavradım ve onu geri çektim. Sendeleyip bana doğru düştü ve ben de kolumu aceleyle omuzlarına dolayarak onu olduğu yerde sabitledim. "Bırak beni!" diye bağıyor.

Başımı eğdim ve kulağına hırladım. "Lord Dormaris'i gücendirerek kız kardeşine yardım edemezsin."

Hareketsiz kalmadan önce son bir kez daha elimi sıkıyor. Küçük bir çekerek bir kez başını sallıyor. Onu serbest bırakmak yerine bakışlarımı fae lorduna çeviriyorum. Bir adım geri çekildi ve iki muhafızı da kendi silahlarını yarı yarıya çekti. Anlamıyorum. Bu adamlardan herhangi biri

başparmağı ile işaret parmağı arasında onu ikiye bölebilirdi ... ve yine de hepsi savaş gelinime korku sınırında bir yoğunlukla bakıyorlar.

"Onu kontrol altına aldınız mı?" Dormaris kıza bakarak soruyor.

Başımı sallıyorum ve söylemeye gerek olmasa da ekliyorum: "O sizin için bir tehdit değil lordum."

Dormaris gözlerini kısar. Sonra muhafızlarına sert bir söz söyleyerek dönüyor ve kampa doğru adım atıyor. Etrafımıza daha fazla silahlı adam ve kadın düşerken biz de peşinden gidiyoruz. Çok geçmeden vahşi Lunulyrian savaşçıları tarafından kuşatıldık. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Dormaris benim bir müttefik olduğumu biliyor, Prens Ruvaen'e onun gibi yeminlerimle bağlıyım. Peki ya kız? Herkes ona bakıp zararsız olduğunu görebilir. Cesur, pervasız, kararlı, evet. Ama zararsız.

Sıra sıra dizilmiş Lunulyrian çadırlarının arasından geçiyoruz. Yanık et kokusu yoğunlaşıyor ve havadaki duman yoğunlaşıyor. Yanlış giden bir şeyler var. Çok yanlış. Ne olduğundan emin değilim ama şunu biliyorum ki, olsa gelinimi her türlü ifşadan uzak tutardım. Yanımda yürüyor, yüzü acımasız çizgilerle belirlenmiş.

İkimiz de Lord Dormaris'in açıklayacağı şeye hazırlıklı değiliz.

Kampın dümdüz edilmiş bir bölümüne geliyoruz. Çadırlar yerden sökülüş, yere atılmış, direkleri kırılmış, ipekleri yırtılmış. Her yerde kan ve kan izleri var. Sürüklenme izleri, toprakta derin oyuklar. Ve tüm bunların ortasında, bir tür büyük patlamaya benzeyen bir şey.

Duruyorum, warbride'im yanıma yaklaşıyor ve yıkım sahnesine anlamsızca bakıyorum. Dormaris neredeyse tam ortada durana kadar ilerliyor ve yavaşça dönüp katliama bakıyor. "Onu buraya Ravagol getirdi," diyor, sesi neredeyse düşünceli. "Onu açık artırmada kazanınca hemen geri döndü, önce dostlarına gösteriş yaptı, sonra da Noxauria yasalarına göre evliliği tamamladı. İşler böyle yürüyor," diye ekliyor Dormaris, umursamaz bir omuz silkmeye. "Noxaurianlar her zaman barbar bir topluluk olmuştur. Çılgınlıkları kampın her yerinden duyulabiliyordu ama sonra . ." Etrafımızdaki manzarayı göstermek için bir kolunu kaldırıyor. "Sonra bir şeyler değişti. Gece çılgınlıklarını duyduğum benim halkımdı."

İma ettiği şey inanılmaz. "Bunu Warbride'ın yaptığını mı söylüyorsun?" Talep ediyorum. Kesilmiş uzuvlar, dağılmış bağırsaklar var. Yıkık bir çadırın altında yarısı saklanmış kesik bir kafa görüyorum. "Ravagol'u onun öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Ravagol'u mu öldürdün?" Dormaris karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Dostum, o bundan daha fazlasını yaptı. Onu küçük parçalara ayırdı. Henüz tamamını bulamadık.

Sonra döndü ve yakındakilere de aynısını yaptı. Dün gece sonunda bastırılana kadar yirmi savaşçı kaybettim."

Yanımdaki kıza bakıyorum, bir onay işareti için yüzünü inceliyorum. Kız kardeşi bu kadar ölümcül bir savaşçıysa, mutlaka bir şeyler biliyordur. Ama kızın kafası karışmış görünüyor. Dehşete düşmüş.

Bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. "O ... bunu Aurae'nin yaptığını mı söylüyor?"

Başımı salladım.

"Ama ... nasıl?"

"Bilmiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Bu mümkün değil. Aurae çok tatlı. Ve nazik. Bir fareye bile zarar veremez. Ve kesinlikle ..." Hıçkırıklarını bastırarak Dormaris'e doğru döner. Vücudundaki her kemik titrese de, şiddetle soruyor: "Nerede o? Kız kardeşim nerede?"

"Kız kardeşin mi?" Dormaris düşünerek cevap verir. "Aynı kandansınız o zaman?"

Kız başını sallar. "Beni ona götürün. Hemen."

Bir prensesin tüm buyurgan otoritesiyle konuşuyor. Tuhaf bir şekilde Dormaris başını eğiyor. "Bu taraftan," diyor ve bizi katliamın içinden dumanın havada daha yoğun olduğu yere doğru yönlendiriyor.

"Zylnala," diyorum, omzuna uyarıcı bir el koyarak. "Gitme. Kendini bunu görmeye zorlama. Hiçbir yararı olmaz."

Bana cevap vermiyor, bana bakmıyor. Sadece ileriye doğru adım atıyor, duman gözlerini yakarken bile yüzü sabit.

Dormaris bizi kampının uzak tarafındaki açık bir yere götürüyor. Orada kokunun bana zaten söyleyeceği şeyi bulduk: bir ateş. Cesetler üst üste yığılmış ve yanıyor. Dün geceki katliamın kalıntıları ateşte temizlenmiş. Neredeyse yanmış ve geriye küller ve cesetlerin bükülmüş kabuklarından başka pek bir şey kalmamış.

"Hayır," diye fısıldar kız. "Hayır, , hayır.." Her kelimeyle birlikte sesi öyle bir dehşet, öyle bir keder feryadına dönüşene kadar yükseliyor ki, tüm kampta yankılanıyor. Bana bir matem şarkısı gibi çarpıyor, doğrudan kendi kayıplarımın bulunduğu, bastırılmış ama unutulmamış içimin derinliklerine dalıyor. Bir an için beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyor.

Her nasılsa kafamın içinde bir mantık çıkıntısı buluyorum ve kendimi sabit tutmayı, bu yanan et ve dehşet dolu yerde varlığımı sürdürmeyi başarıyorum. Dumanların arasından bakıp kızı arıyorum, ancak onun ateşe doğru savrulduğunu görüyorum.

"Zylnala! Dur!" Bağırıyorum ve peşinden hücum ediyorum. Kendini kalan alevlerin içine atmasından korkuyorum, ölümden kız kardeşine katılmaya kararlı. Onu tam iğrenç yığına ulaştığında yakalıyorum ve kollarımı beline dolayarak tekmeleyerek ve çığlık atarak geri çekiyorum. Onu göğsüme bastırıyorum, kulağına çılgın bir hayvanmış gibi mırıldanıyorum. "O gitti, Zylnala. Gitti. Acısı sona erdi. Bırak gitsin. Bırak gitsin."

Kız göğsüme vuruyor, pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla yüzümü yırtıyor. Ama onu bırakmıyorum. O çığlık atarken onu tutuyorum ve acısı kalbimi bir savaş çekici gibi dövüyor. Lunulyrialı savaşçıların izleyen gözleriyle çevrili o iğrenç ölüm tepesinin önünde ne kadar süre böyle oturduğumuzu bilmiyorum. Bir süre sonra elinde bir şey tuttuğunu fark ediyorum, yangından çıkardığı bir şey. Neredeyse tanınmayacak kadar yanmış ve lekelenmiş bir kumaş parçası.

"Bu onun," diye hıçkırıyor kız, ben onu tutarken o bezi göğsüne bastırıyor. "Bu onun dua örtüsü. Bunu ne zaman takıyordu ... ne zaman ..." Sözüünü bitiremiyor. Yüzünü o parçaya gömüyor ve ben onu göğsüme bastırıyorum, kollarım onu sarıyor.

Lord Dormaris yaklaşıyor, bakışları temkinli. "Tanrı vergisiydi," diyor bana hitaben. "Savaş Yeteneği. Bu fenomene dair hikâyeler duymuştum ama böylesini hiç görmemiştim."

Başımı salladım, yavaş yavaş anlamaya başladım. Gelinim dün gece bana büyü gücüne sahip olduğunu söylemişti. Tanrı vergisi bunu açıklıyor. Bu tür armağanlar nadir olsa da, ortaya çıktıklarında genellikle ailelerde görülürler. Küçük kız kardeşi tapınak saldırısı sırasında baygın yatarken görmüştüm. Küçük, narin ve çok genç görünüyordu. Hiç de ölümcül bir savaş aleti değildi. Ama tanrılar bazen böyledir; en beklenmedik yerde, kendi nihai ve açıklanamaz amaçları için armağanlar verirler.

Bu amaç burada, dumanı tüten bir ceset yığınının içinde aniden sona erdi.

"Bu senin savaş gelinin mi?" Dormaris kollarımdaki kızı başıyla işaret ederek soruyor. "Satomakla ilgileniyor musun? Sana cömertçe ödeme yapacağım. Sonuçta, eğer o başka bir tanrı vergisi ise-"

"O satılık değil," diye .

Lunulyrian lordu iki elini kaldırıp bir adım geri çekildi. "Ah, şey... Savaş Yeteneği'nin zaten her nesilde bir kez ortaya çıktığını söylüyorlar. Ne yazık."

Daha fazlasını duymak için beklemiyorum. Kızı kollarımın arasına alıp kucaklıyor ve onu o dehşet sahnesinden, gözleri faltaşı gibi açılmış, korku dolu savaşçılardan uzaklaştırıyorum. Onu kampın tamamen dışına, etrafını çevreleyen ormana, kulenin etki alanının ötesine, gölgelerin derin, serin ve korunaklı olduğu yere götürüyorum.

Boncuklu nakış deseni hâlâ görülebiliyor. Kanın içinden. Küllerin arasından. Narin yıldız patlamaları ve çiçekler, her bir parlak boncuk büyük bir özenle yerleştirilmiş. Aurae bunu sık sık takardı, benim hiç olmadığım kadar dualarına sadıktı. İkimizden birinin, çok sevdiği tanrıların korumasını daha çok hak ettiği düşünülebilir.

Aurae. *Aurae* . . .

Bu doğru olamaz. O yıkım, kan dökme, dehşet alanı. Bunların herhangi biri nasıl kız kardeşimin işi olabilir? Hediyesinin ortaya çıktığı günü hâlâ hatırlıyorum. Hepimiz büyük bir merak içinde beklemiştik. Faraine'e olanlardan sonra, tanrıların güçleriyle dokundukları kişilere hangi hediye seçeceklerini kimse bilemez.

Ama Aurae'nin tezahürü özel bir şeydi. İlk başta hiçbir şey olmadı. Kutsal Tanrılar Salonu'nun ortasındaki güneş ışığı havuzunda sessizce oturdu, başı şu anda bile elimde tuttuğum dua örtüsünün altında eğikti. Sonra, sanki duyamadığı bir şarkı duymuş gibi, ayağa kalktı ve hareket etmeye başladı. Her zaman zarif bir yaratıktı, küçük bir çocukken bile, ama bu hareketler başka bir şeydi: mutlak kontrol, engellenmenin mutlak serbest bırakılmasıyla uyumluydu. Başının tepesinden parmak uçlarına ve ayak tabanlarına kadar vücudunun her parçası senkronize olmuştu. Akan suyun üzerinde dans eden ışık gibiydi, sonbahar esintisine kapılmış yapraklar gibiydi, hızlı ve ısıltılıydı.

Müzik çalmamasına rağmen, onun hareketinin ruhunu yakalayarak ve ona ses vererek seslendirmeye başladım. Kendi yeteneğim zaten yıllar önce ortaya çıkmıştı ve şarkım onun dansıyla o kadar mükemmel bir şekilde harmanlandı ki, sanki birlikte var olmak için yaratılmış gibiydik. Benden beş yaş küçük olmasına ve mizaç olarak zıt rağmen, birbirimizin arkadaşlığında bir bütünlük hissediyorduk.

Müzik ve dans. Ritim ve şarkı. Kalp ve ruh kardeşliği.

Baba elbette hayal kırıklığına ama tanrıların çocuklarını dişlerini geçirebileceği hediyelerle kutsamasını beklemekten uzun zaman önce vazgeçmişti. Bu yüzden rahiplere küfretti ve bir tütsü mangalını tekmeledi.

en azından Aurae'nin yeterince güzel bir şey olduğunu ve eninde sonunda onun için bir kullanım alanı bulacağını ilan etti.

Aurae'nin kendisi de gittiği her yere tatlılık ve ışık yaymak için yaşıyordu. Ciddiyetiyle Faraine'e çok benziyordu ama Faraine'in özel yeteneğinin yükünden kurtulduğu için daha kaygısız bir yaşam sürebiliyordu. Kendi iradesiyle bakıcı rolünü üstlendi, Gölge Kral'ın kur yapması sırasında bana teselli sundu ve Kızlık Yolculuğumda benimle birlikte at sürmeye gönüllü oldu. Her zaman kendisinden çok başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilendi. Dün gece bile, yakın bir ölüm ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda bile, beni mahkûm arkadaşlarımız için şarkı söylemeye teşvik etmedi mi?

Aurae'nin Savaş Hediyesi'ni taşıması mümkün değil. Buna inanmam. İnanmayacağım. O fae . . . belki açıkça yalan söyleyemezdi, ama bir oyun oynuyor, bundan eminim. Aurae'nin öldüğüne inanmam için beni kandırmış olabilir mi? Onu bulmak için o yanmış ceset yığınıni karıştırmadım. Peçe parçasını kavrayan o kömürleşmiş eli gördüm, ama ya ... ya ... ?

Başımı dikleştirip farkındalığımı şimdiki zamana geri çekiyorum. Neredeyim ben? Etrafımda ağaçlar var, karanlık ve derin gölgeli, sadece ara sıra güneş ışığı kalın dallar ve yapraklar arasından süzülüyor. Ağır, ritmik toynak sesleri altımdaki toprağı sarsıyor ve bir tek boynuzlu atın geniş, kırmızı sırtında olduğumu fark ediyorum. Taar'ın tek boynuzlu atı. Ve bunlar da Taar'ın bana sıkıca sarılmış kolları.

Suçluluk duygusu damarlarıma ateş gibi doluyor. Bu öyle korkunç bir telaş ki, o anda yanıp kül olacağımdan korkuyorum. Neden? Neden? Neden, neden, neden kendimi onun kollarında buldum? Neden beni aşağılanmaktan ve ölümden kurtarmak için bana teklifte bulunmayı seçti? Kız kardeşim kan gölünde vahşice öldürülürken, bedeni alevler içinde parçalanıp kirletilirken, bana bildiğim şeyin ötesinde zevkler vermeyi. Bunu anlayamıyorum.

"Beni geri götür." Ses dudaklarımdan fısıldıyor, çatlak ve kırık. Taar cevap vermiyor. Beni duyduğundan emin değilim.

"Beni geri götür," diyorum tekrar, bu sefer kuvvetle, ama kelimeler daha çok artikülasyondan yoksun donuk homurtular gibi geliyor. "Beni geri götür, beni geri götür, beni ..."

Birdenbire suçluluk duygusuyla birlikte bu adama karşı nefret kıvılcımı da çakıyor. Beni tutan, benim için koruma yemini eden, benim için savaşan, benim için kan döken bu adam. Ve hepsi ne için? Hiçbir sebep yok. Hem de hiç. Saf, rastgele bir şans beni onunla buluşturdu. Ben bunu hak etmedim. Eğer bu

İkimizden biri, Aurae olmalıydı, tatlı, nazik Aurae. Onu görmeli, ona karşı merhamet duymalı ve beni canavarlara bırakmalıydı. Bunu yapmamış olması onu da bir canavar, diğerlerinden daha kötü biri yapıyor ... ya da o anda çıldırmış ruhum öyle ısrar ediyor. Küçük bir parçam artık mantıklı düşünmediğimi biliyor. Ama umurumda değil.

Bana verdiği bıçağı kınından çıkarıp kolunun tam ortasına, bilekliğinin üstündeki yumuşak yere saplıyorum. Derin ısırıyor ama şokun etkisiyle dudaklarından bir şaşkınlık kükremesi dökülüyor. Kolunu geri çekiyor ve tek boynuzlu atı korkunç, gürleyen bir böğürtü çıkararak arka ayakları üzerinde şaha kalkıyor.

İkinci bir şans için beklemiyorum. Bir an için onun elinden , eyerden kaydım, sertçe yere çarptım ve bir an için sersemlemiş bir şekilde yattım. Bağırıldığını duyuyorum: "*Zylnala!*" ve bu kelime uzuvlarımı harekete geçiriyor gibi görünüyor.

Kendimi dik tutarak sendeledim, tökezledim. Sonra koşuyorum. Körü körüne. Nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şekilde o kampa geri dönmem, Aurae'yi bulmam gerektiği. Çünkü o ölmedi. Ölmüş olamaz. *Ölmesine izin vermeyeceğim.*

Dallar yüzümü kesiyor. Bıçağı hâlâ bir elimde tutarak onları kesip uzaklaştırıyorum, sık çalılıkları bastırarak ve iterek geçiyorum. Yumuşak botlarım engebeli zemine basıyor ve ağaç kökleri neredeyse yükseliyor, ben ilerlerken bana çelme takmaya çalışıyor. Daha iyisini bilmesem, bu ormanın bilinçli olduğunu söyleyebilirdim. Yaprakların arasından fısıldayan kahkahalar ve dallarda çıtırtılar duyduğuma neredeyse yemin edebilirim.

"*Zylnala! Dur!*" Taar'ın sesi gürliyor. Tek boynuzlu atının devasa toynakları ayaklarımın altındaki zemini titretirken, bedeni ağaçların arasına dalıyor. "Nereye gittiğini bilmiyorsun! Orman tehlikeli, seni yutacak!"

Onu duyuyorum. Ama ona inanmıyorum, daha doğrusu inanmak istemiyorum. Şu anda tek umursadığım ondan uzaklaşmak, kız kardeşime geri dönmek. Korkunç, korkunç derecede yanlış giden her şeyi düzeltmek.

Önümde soluk gri kabukları ve yoğun yeşilliğiyle bir kızılağaç korusu beliriyor. Açılıyor gibi görünüyorlar, ortalarında bir yol beliriyor. Ayaklarımı o yöne çeviriyorum, umutsuzca daha kolay bir yol arıyorum. Taar'ın uyarıları kafamda çınlıyor, ama aldırmadan ileriye atılıyorum ve ağaçların gölgelerine doğru sendeliyorum.

Hemen arkamdan yaklaşıyorlar. Ve birden buranın ölümlüler diyarının ormanı olmadığını anlıyorum. Çocukken dinlediğim peri masallarından bir şey gibi. Ağaçlar önümde değişiyor, belli belirsiz insansı şekillere bürünüyorlar.

Şekil. Bana doğru uzanıyorlar, iffetsiz parmakları bedenimi dürtüyor, eteklerimi yırtıyor. kurtarmak için çekiyorum ama arkamda bekleyen kol dallarına doğru sendeliyorum. Beni kavlıyorlar, göğüslerimi okşuyorlar, boynuma yapışıyorlar. Diğer ağaçlar yaklaşıyor ve kumaşın yırtıldığını duyuyorum, daha kuru parmakların kalçamda süründüğünü hissediyorum. Boş boş gözler ve oyuk ağızlar sırtıyor, . Dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

Gözlerimde ışık patlıyor, bir ısı ve parlaklık patlaması. Ağaçlar çığlık atıyor, içi boş boğazları deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen kutsal olmayan sesler çıkarıyor. Kızılağaçlar geri çekilirken topraktan dalgalanan kökler fişkırıyor. Karmakarışık görüşüm, kırmızı tek boynuzlu atın büyük boynuzuyla dalları keserken ve gövdeleri şişlerken rastgele parlayan görüntülerini alıyor. Alev alev yanan burun deliklerinden ateş homurdanıyor ve vahşi gözlerinden kıvılcımlar saçıyor. Bu ateşten dehşete düşen ağaçlar, hem alevden hem de boynuzdan kaçmak için çaresizce birbirlerine sokuluyor.

Dizlerimin bağı çözüldü. Artık kızılağaç korusu olmayan ama güneş ışığı alan küçük bir açıklıkta ormanın zeminine çöküyorum. Ciğerlerim kabarıyor, tam bir nefes almak için mücadele ediyorum.

Üzerime bir gölge düşüyor. Savaş lordu kocamın karanlık silüetine bakıyorum, önümde kılıcını çekmiş duruyor. Ona verdiğim kesikten koluna kan damlıyor. Ancak o zaman fark ediyorum ki, kızılağaçlarla mücadelem sırasında bıçağımı düşürmüştüm. Ayaklarının dibinde duruyordu. Onu aldı, ters çevirdi.

Sonra diz çöktü ve bıçağı bana uzattı.

O güzel bıçağa, sapında göz kırpan sitrin mücevherine bakıyorum. Uzun bir an boyunca görüş alanımın tamamını kaplıyor gibi görünüyor.

Sonra keskin bir nefes alarak kabzayı tutuyorum ve bıçağın ucunu doğrudan gözüne nişan alarak kesiyorum. Darbeyi engelliyor. Sanki bunu bekliyormuş gibi. Belki de bekliyordu. Ve silahı benden almıyor, sadece beni kendine çekiyor, boğazımı, ruhumu parçalayan büyük hıçkırıklarla başımı omzuna bastırıyor.

"İşte, işte, küçük bülbül," diye mırıldanıyor, sesi sert ama yine de bir şekilde nazik. "Öfkelenmen gerekiyorsa öfkelen. Gerekirse ağla. Gerekirse kırıl. Ama bunu benim kollarımda yap. Parçalara ayrılırken seni tutmama izin ver. Benimle kırılmak için güvendesin."

Sözlerinin ne zaman söz olmaktan çıkıp şarkıya dönüştüğünü bilmiyorum: anlam dolu, zengin ve gizli bir kuyu kadar derin, ruhunun derinliklerinden fişkıran sözsüz ses. Bir noktada tek boynuzlu atı da ona katılır. Sesi çok yönlü bir yankıdır, tıpkı bu şarkının çıktığı toprağın sesi gibi.

orman büyüyor. Uyum içinde birleşen şarkıları yıkanıyor, acı veriyor ama yine de arındırıyor.

Yavaşça, yavaşça, suçluluk duygusu kalbimin üzerindeki etkisini bırakıyor. Kaderin beni hayatta tutarken kız kardeşimi korumadığı için duyduğum suçluluk. Günahtan değil, koşullardan doğan suçluluk. Ancak çekildikçe, yerini keder alıyor. Ama bu daha da kötü... Çünkü suçluluk duygusu bana kendimi sabitleyebileceğim bir öfke sunarken, bu keder derin, derinliklerine düşersem beni boğacak karanlık bir su çalkantısı. Gözlerimi kapatıyorum, Taar'ın göğsüne bastırıyorum, bu keder dalgası beni ezerken titriyorum.

Sadece burada yalnız olmadığımı fark ettim. Karanlık, korkunç... ama şarkı hala var. Taar ve tek atının şarkısı beni sımsıkı sarıyor, tamamen sürüklenmemi engelliyor. Böylece keder beni yıkıyor, temizliyor ama korktuğum gibi beni boğmuyor. Çünkü yalnız değilim.

Burada benimle birlikte. Bu yabancı. Lanet olası kocam. Onun gücüne yaslanıyorum ve gözyaşı kalmayana kadar hıçkırıyorum.

18
TAAR

Wanfriel Ormanı'nın içinde büyüdüğü dünyalar arası alana girip çıkmak her zaman tuhaftır.

Fae'ler diyarlar arasında güvenli bir şekilde dolaşmak için Wanfriel'i kullanır, insan dünyasında görünmek ve gerektiğinde Eledria'ya geri dönmek için gizli kapılar aracılığıyla seyahat ederler. Kapıların çoğu kadimdir, uzun çağlar önce muazzam güce sahip fae kralları ve kraliçeleri tarafından kurulmuştur. Ancak Ruvaen, Grimsfire'in yönlendirdiği büyüyü kullanarak ölümlüler âlemine çok sayıda geçici kapı açmış ve bu sayede baskınlarını gerçekleştirip fark edilmeden tekrar Araf'ın gizemli derinliklerine kaçabilmiştir.

Şu anda önümde böyle bir geçit duruyor; Lurodos ve benim sadece iki gün önce Ashryn Tapınağı'na yaptığımız talihsiz saldırıda kullandığımız geçit. Büyünün zayıfladığını hissedebiliyorum. Dünyalar arasında bir geçit tehlikeli bir büyüdür ve bu geçici portallar en iyi ihtimalle kaotiktir. Başka bir seçeneğim olsaydı bir daha kullanmazdım.

Ama savaş gelinimi halkına geri götürmeye yemin ettim. Ve bu en kısa yol.

Elydark'a sessizce işaret ediyorum ve o da kapıdan birkaç adım ötede duruyor. Bu, birbirine çok yakın büyüyen, dalları umutsuzca birbirine dolanmış, ok gibi düz, fısıltı kadar ince iki çam ağacından başka bir şeye benzemiyor. Gövdeleri arasındaki dar alanda hava garip bir şekilde hareket ediyor, atmosferin o rahatsız edici kıvrımı, çalkalanması gerçekliğin perdelerindeki inceliğe ihanet ediyor. Bu çalkantının ötesinde, puslu bir manzara süzülen görüşümün önünde yüzüyor. İnsan dünyası.

", *Zylnala*," diyorum usulca. Sesimi duyunca sanki derin bir uykudan uyanmış gibi kıpırdandı. Başını hafifçe sallıyor ve son birkaç saattir omzuma yaslandığı yerden kaldırıyor. Önümüzdeki kapıyı işaret ediyorum. "Oradan sizin dünyanız geçiyor. Cramaer kasabası şu iki tepenin arasında yer alıyor, birkaç milden fazla değil. İsteğiniz buysa sizi oraya götürebilirim. En yakın insan

Yerleşim yeri, tapınaktan uzak değil. Tabii gitmek istediğiniz başka bir yer yoksa?"

Cevap vermiyor. Onu tanıdığım kısa süre içinde, bu küçük insan bedenine sığdırılmış meydan okuma ve ateşten başka bir şey değildi. Şimdi kollarımda gevşek duruyor, sanki tüm gücü vücudundan gibi.

Beni duyduğundan emin olmadığım için sorumu tekrarlıyorum. Yanıt vermemeye devam edince Elydark'ı ileriye doğru itiyorum. Geçitten geçmek, bir licorneir yoldaşıyla bile tatsız bir deneyim. Elydark gibi varlıklar gerçekliğin birçok katmanında, çoğu zaman aynı anda var olmak üzere yaratılmışlardır ama benim bedenim sadece et ve kandan oluşuyor. Onu perdelerin arasından göndermek, bir deri tabakasının soyulduğunu hissetmek gibidir ve altında kalan şey yumuşak ve maruz kalmaya karşı savunmasızdır. Hem saniyeler hem de yıllar bir fırtına gibi üzerimden geçerken, zaman bizim geçişimizin ardından kayıyor ve hareket ediyor.

Sonra sendeleyerek büyüğü tüketmiş havaya çıkıyoruz. Elydark başını sallıyor, kendi varlığına hiç de uygun olmayan bu âleme dönüşümümüzden hoşnut değil. Kız şiddetle titriyor. Eğilip midesindeki her şeyi kusmasına yardım etmek için tam zamanında yetişiyorum ve bacağımı birkaç santimle kaçırıyorum. İnsanlar dünya seyahatine benim türümden bile daha az uygun.

Ama artık bitti. Başını kaldırıyor, elinin tersiyle dudaklarını siliyor ve etrafındaki manzaraya donuk donuk bakıyor. Dünyasının bu bölümünde kış mevsimi yaşanıyor - ağaçlar çıplak ve gri, tarlalar nadasa bırakılmış, önümüzde uzanan yol, oluklarda biriken çamurlu su birikintilerine dalgalar gönderen keskin ıslıklı rüzgârlar dışında bomboş.

"Beni burada mı bırakıyorsun?" diye soruyor, sesi kısık ve boğuk. Onu kızılağaçların aç kollarından kurtardığımdan beri, saatlerdir ilk kez konuşuyor.

"Seni kasabanın yakınlarına kadar götüreceğim," dedim. "Orada sana yardım edebilecek insanlar var mı?"

Uzun bir süre hareketsiz kalır. Sonra başını

sallıyor. "Gitmek istediğin başka bir yer var mı?"

Bir başka uzun duraklamanın ardından başını kısa bir süre salladı.

"Pekala o zaman."

Elydark'ı ileriye doğru itiyorum ve o boş, çamura bulanmış yolda ilerliyoruz. Bu konuda hiçbir şey içime sinmiyor. Kız sırlarını saklamakta çok kararlı. Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, bir şekilde ellerime düşen bu yaşayan muamma. Keşke onu terk etmek zorunda kalmasaydım.

onun gizemlerini daha derinlemesine keşfetmek için zamanım oldu. bir ses keşfedilecek şey olduğunu ve bu keşiflerin çabaya değeceğini söylüyor.

Ama bu başka bir adam için bir zevk. Sonunda onun güvenini ve kalbini kazanmayı başaran adam için. Asla seçmediği kocası için değil, onu iradesi dışında satın alan, onu esarete taşıyan kişi için. Onun güvenini kesinlikle hak etmiyorum. Onun sevgisini hak etmiyorum.

Ve ben bunu aramıyorum. Benim sorumluluğum bitti. Onu Lurodos'tan kurtardım. Kız kardeşinin kaderini öğrenmesine yardım ettim. Şimdi onu kendi türüne teslim edip . Halkımın bana ihtiyacı var. Ashika, Kildorath ve diğerleri Luin Taşı'nda benim gelmemi bekliyor ama daha fazla bekleyemezler. Saklı Şehir'in Licornyn Süvarilerinin korumasına ihtiyacı var. Zaten çok uzun zamandır uzaktayız.

Bakışlarım önümdeki yoldan göğsüme yaslanmış kızın karanlık başına kayıyor. Yapmamaya çalışsam da, vücudunun yuvarlak yumuşaklığını, bacaklarımın arasına nasıl yerleştiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Bu his başka anıları canlandırıyor; burnumda onun kokusu, dilimde onun tadı. Tanrılar aşkına, neden beni bu kadar etkiliyor? Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu, evet, ama o bir yabancı. Birlikte geçirdiğimiz zamanın her zaman kısa olması gerekiyordu. Bir gecelik tutku ve sonra veda. Anlaşmamız böyleydi. Ona kesinlikle daha fazlasını teklif edemem.

Yine de beline gevşekçe sarılmış kolum hafifçe geriliyor. *Kadife* kordonun tenime işleyen daraltıcı yanığını yeniden hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nefesim göğsümde daralıyor.

Vellar, Elydark'ın şarkısı kafamın içinde ***mırıldanıyor***, ***Dan4er***'in ***ileride olduğunu hissediyor musun?***

Hayır, dostum, onu temin etmek için acele ediyorum. *Hayır, her şey yolunda.*

O zaman kalbin neden bu kadar hızlı atıyor?

Ona söylemek istemiyorum. İçimde çalkalanan hastalığı, öfkeyi ve korkuyu itiraf etmek istemiyorum. Belki de ona söylemezsem, böyle olmamasını sağlayabilirim.

Sonunda yolun bir dönemecine geldik. Kasaba uzanıyor, iki tepe arasında sıkışmış, bu hüznü gri manzarada tüm bodur gri binalar. Bulutlar yuvarlanıyor, yanlarında cızırtılı bir yağmur taşıyorlar. Beklentiye dair her şey kasvetli, hüznü ve renksiz.

"Buradayız," diyorum, sesim göğsümün derinliklerinde. "Burası gitmeye cesaret edebildiğim en uzak yer. Ben ona binerken insanlar Elydark'ı da beni de göremez. Ama görecekler.

sizi havada süzülürken görürseniz, bunu açıklamakta gerçekten zorlanırsınız. En iyisi attan inip buradan yürümeniz."

Başını sallıyor. Benim yardımımıyla Elydark'ın sırtından kayıyor ve aşağıdaki zemine hafifçe iniyor. Çok tuhaf görünüyor, bu insan kızı, insan dünyasında duruyor ama benim halkımın giysilerini giymiş. Licornyn pelerininin kıvrımlarına büzülmüş, bakışları aşağı bakıyor. Nemli hava koyu renk saç tellerini yanaklarına yapıştırıyor.

Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Sonra önceden hazırladığım heybelerimden birini çözerek ona uzatıyorum. "İşte," diyorum. "Erzak. Yiyecek, yedek giysi. Hatta biraz insan parası. Fazla değil ama... Umarım işe yarar."

Başını sallıyor, çantayı göğsüne bastırıyor.

"Peki burada sana yardım edebilecek insanlar olduğundan emin misin? Seni ailene kim geri götürebilir?"

"Evet, eminim." Sesi yumuşak ve alçak. Hafifçe titreyen derin bir nefes alır. Sonra: "Yeterince şey yaptınız, savaş lordu."

Kelimeleri kötü niyetle ya da ısırmadan söylüyor ama ben yine de suçlamayı duyuyorum. Şu anda bile acısı için beni suçluyor. Bunu nasıl inkâr edebilirim? Belki daha fazlasını yapabilirdim. Belki hem onu hem de kız kardeşini koruyabilirdim.

Ancak olan oldu. İyi ya da kötü seçimlerim geri alınamaz. Ona pişmanlıktan ve benden kurtulduktan sonra hayatının daha iyi olacağına dair bir umuttan başka sunabileceğim bir şey yok.

Ben de başımı salladım. Sonra içimden gelen bir dürtüyle eyerime yaslanıp uzanıyorum ve bir parmak eklemimle yanağına dokunuyorum. Titriyor ama geri çekilmiyor, ben de parmağımı çenesine doğru götürüp yüzünü geriye doğru eğiyorum ki bakabileyim. Sonunda o kahverengi gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştu. Birlikte geçirdiğimiz karanlık ve gizli saatlerde kanımı kaynatan o ateş, o kıvılcım gitmiş. Geriye sadece küller kaldı.

"İyi ol, *zylkala*," diye mırıldanıyorum. Bu kadına, bu eşe, bu yabancıya daha ne söylenebilir ki? Keşke bir şeyler sunabilseydim, bu son birkaç saatin benim için ne anlama geldiğini biraz olsun anlayabilseydim. Ama ben bile anlamıyorum. Eğilip onu öpmek için içimden bir dürtü geliyor ve neredeyse buna boyun eğiyorum. Ama bunun ne yararı olabilir ki? O benim değil. Ondan böyle zevkler alamam.

Elimi geri çekerek Elydark'ın başını çeviriyorum ve omzumun üzerinden bakmamaya kararlı bir şekilde sırtımı ona dönüyorum. Onu son bir kez daha görmek için değil.

Büyük, gri, kışa yakalanmış dünyada orada duran kimsesiz figür. *Git, Elydark!* Licorneir'imın kafasına şarkı söylüyorum. Önce dörtlüde sonra dörtlüde koşmaya başlıyor. Boynuna yaslanıyorum, kapı ile mesafeyi kat etmeye hevesliyim, bu dünyayı geride bırakmaya hevesliyim.

Birkaç adım sonra nefesim kesildi. Ani bir acı kolumdan yukarı fırlıyor. O kadar keskin, o kadar beklenmedik ki, kafamın içinde ışık patlayacak gibi oluyor. Nefes almakta zorlanıyorum ve neredeyse eyerden düşüyorum.

Vellar? Elydark'ın sesi içimde uğulduyor. ***Vellar, acı çekiyorsun.***

Ben iyiyim, diye cevap veriyorum acımasızca, başımı sallayarak, yaşadığım şoku üzerimden atmaya çalışarak. *Çıkar bizi buradan.*

Onun gitmesine izin vermemelisin. Kalp bağın .

O benim değil. Şarkım licorneir'imın kafasında sessizce çınlarken bile boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. *Biz bağlı değiliz.*

Elydark aniden ayağa kalkarak, yarı kükreyerek ve borusunu savurarak karşılık verir. ***Yanılıyorsun,*** diyor. ***Yanılıyorsun, ruh kardeşim. Ona ettiğin yeminlerle bağlısın.***

Baskı altında söylenen yeminler bağlayıcı değildir. Gerçeği kesin bir inançla söylüyorum ve ayrılmaya kararlı bir şekilde topuklarımı Elydark'ın yanlarına sürüyorum. Gitmeliyim, hem de hemen. Daha önce ondan uzaklaşmalıyım.

Başka bir yakıcı acı kolumdan yukarı doğru ilerliyor, başımda patlıyor ve vücudumda dalgalanıyor. Bu acıyla birlikte başka bir şey uyanıyor - karanlık ve derin bir şey. Başım dönüyor, pazumdaki dikişli kesiğe bakıyorum. Bir şeyler mi görüyorum? Dikişlerin altındaki deri bakışlarımın önünde kararıyor mu? Karanlık dallar oradan fışkırıyor, etimi kemiriyor, omzuma tırmanıyor.

Virulium. Gerçek bana bir darbe gibi çarptı. Lurodos beni kendi zehirli kanıyla boyanmış bir bıçakla kesti. Ve şimdi o zehir yayılıyor.

Vellar? Elydark'ın sesi zihnimde çıldırmış ve öfkeli bir şekilde çınlıyor. Ama cevap veremiyorum. Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlanıyor. Eyerden kayıyorum, düşüyorum ve karanlık beni ele geçirmek için içeri doluşurken bile yolun kenarındaki toprağa yığılıyorum.

Bir noktada, sanırım, bir çeşit plan yapmam gerekecek.

Ayaklarım kendiliğinden hareket , birbiri ardına adımlar atıyorum. Yoldaki su birikintilerinden kaçınmak gibi bir kaygıları yok, aksine su birikintilerinin içinden geçerek elbisemin eteklerini ıslatıyorlar. Kendimi garip bir şekilde o ayaklardan, bu bedenden kopmuş hissediyorum. Tüm bu dünyadan. Ama yakında tekrar diğer insanlarla yüzleşmek zorunda kalacağım, onlara adımları vermek, hikayemi anlatmak zorunda kalacağım.

Ya da yapmazsam? Şimdiye kadar ülkenin bu kısmındaki herkes tapınağın yıkıldığını öğrenmiş olmalı. Yakında haber yayılacak ve babam ortadan kaybolduğumu ve muhtemelen öldüğümü duyacak. Kaybına öfkelenecek ama yas tutmayacak ve Gölge Kral'la ittifakı kurtarmak için hızla planlar yapmaya başlayacak. Annem gözyaşı dökebilir ve Faraine iki kız kardeşini kaybettiği için kesinlikle ağlayacaktır. Ama bu illa ki onlara dönüp teselli vermem gerektiği anlamına mı geliyor? Kral Larongar'ın benim için belirlediği role geri mi dönmeliyim?

Sonuçta Gölge Kral'la evlenecek miyim?

Acı karnımı yakıyor. Tüm umutsuz entrikalarımın rağmen sonunda ne elde ettim? Mektubum Artoris'i tapınağa getirdi ve onunla birlikte Fae'leri de. Ona hiç yazmamış olsaydım, sadece babamın isteğine boyun eğseydim, onun seçtiği adamla evlenseydim, benim için emredilen hayata adım atsaydım ... pek çok hayat kurtulmuş olacaktı.

Belki de geri dönmek benim için en iyisidir. Teslimiyetin anlamını öğrenmek, başımı eğmek, sesimi alçaltmak ve kendimin ihtiyaç duyulan versiyonu olmak. Faraine gibi. Tanrım, neden en başından beri ablamı örnek almadım ki? Öyle olsaydım, belki Aurae hâlâ hayatta olurdu.

Ayrıca Fae istilacılarının tahribatını bizzat gördüm. Prens Ruvaen'in gözlerinin içine baktım ve onun nasıl bir canavar olduğunu anladım. Dışlerim sert ve acımasız bir gülümsemeye dönüştü. Eğer Gölge Kral'la evlenmek elimdeki tek intikamsa, öyle olsun. Onunla evleneceğim. Ve o ve onun

Canavar savaşçılar Fae'lerin saflarına dalıp onları domuz gibi katledecek. Böylece kız kardeşimin ölümünün intikamı alınacak.

Sürün, sürün, sürün. Ağır ayaklarım beni caddenin ortasından kasabanın içine taşıyor. Her yer garip bir şekilde sessiz. Belki de yağmur herkesi içeri sürükledi, ancak bunun havadaki hayalet gibi durgunluğu açıkladığından emin değilim. Yine de yakında biri beni fark edecektir. Onları kimliğim konusunda ikna etmek zor olacak mı? Başımı kaldırıp Lamruil'in tapınağının bulunduğu vadinin karşısındaki tepeye bakıyorum. Yıkıntılardan hâlâ dumanlar yükseliyor. Bu yangın kilometrelerce öteden görülmüş olmalı. Belki de kasaba halkı bunu görünce çevredeki ormanlara kaçmış, fae'lerin bir sonraki saldırısının kasabalarına olacağından korkmuşlardır.

Şehrin merkezine doğru ilerliyorum, en büyük evler bir meydanda karşılıklı duruyor. Tüm pencereleri boş, kapıları hızla kapanıyor. Kimse beni selamlamak için dışarı çıkmıyor. "Merhaba?" Sesleniyorum, sesim garip bir şekilde yankılanıyor. Pelerinimi delip geçen soğuk bir rüzgâr dışında yanıt yok.

İç çekerek en büyük eve dönüyorum, yerel taştan inşa edilmiş, saz yerine kiremitli, ön pencerelerinde uygun cam bölmeleri olan, muhtemelen kasabanın yaşlısının evi olan üç katlı bir yapı. Kasabalıların dönmesini beklemek için iyi bir yer gibi görünüyor. Kapıya doğru bir adım atıyorum, içeriden birinin beni duyacağını umarak kapıyı çalmaya niyetleniyorum.

Ancak daha ikinci adımı atamadan arkamdaki sokakta bir borazan sesi yankılanıyor. Ağır kalbim yerinden fırlıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum. Büyük bir şaşkınlıkla, büyük kırmızı tek boynuzlu at dörtnala caddeden aşağı iniyor ve doğruca bana doğru geliyor. İri ve güçlü, ruhunun parıltısı o kadar parlak ki, fiziksel bedeninin sınırlarından alev dilleriyle fişkırıyor, her ortamda muhteşem bir yaratık. Ama burada, bu gri binaların ve bu çukurlu sokağın aksine, kesinlikle dehşet verici.

Taar onunla değil. Kaşlarım gerildi. Bir terslik olmalı. Onu son gördüğümde, savaş lordu bu hayvanın başını döndürmüştü ve nemli arazide hızla dörtnala gidiyorlardı, beni ve dünyamı son kez görmek için can atıyorlardı. Tek boynuzlu at neden yalnız dönsün ki?

Taar'ın bana verdiği erzak çantasını göğsüme bastırarak kendimi destekliyorum ve tek boynuzlu atın yaklaşmasını bekliyorum. Küçük bir parçam bu kudretli yaratığın boynuzuyla beni kalbimden vurmasını bekliyor ama bunun nedenini bilemiyorum. Tek boynuzlu atın beni umursamadığına dair belirgin bir izlenim edindim. Önsezi diyelim.

Ancak beni rahatlatmak için benden birkaç adım ötede durdu, ateşli başını salladı ve korkudan donmuş sokakta yankılanan bir çığlık daha attı. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne?" Talep ediyorum.

Canavar başını tekrar eğip bana bakıyor. Yanan gözlerinde garip ama inkar edilemez bir şarkı duymaktan ziyade hissediyorum. Ruhunun müziği gibi, kelimelerden çok daha derin anlamlarla dolu, tam olarak kavrama ya da anlama yeteneğimin ötesinde bir anlam. Sadece parçalar halinde algılayabiliyorum: korku, gerginlik. Sıkıntı.

"Efendinize bir şey mi oldu?" diye sordum.

Tek boynuzlu at ateş püskürüyor ve tek toynağıyla yere vuruyor. Yanağımın içini ısııyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Savaş lordundan ayrılalı daha yarım saat bile olmamıştı. O zamandan bu zamana başına ne gelmiş olabilir? Bir Miphat grubuyla mı karşılaştı? Elbette bir şeyler duymuş ya da görmüş olmalıydım.

Ama bu devasa tek boynuzlu atın gerçekliğini inkar edemem, burada duruyor, kocaman ve yanıyor ve ... ve bana *şarkı söylüyor*. Duyamadığım ama iliklerime kadar hissettiğim bir şarkı söylüyor. Ürkütücü, biraz acı verici ve görmezden gelinmesi kesinlikle imkânsız.

Etraftaki boş kasabaya bir kez daha bakıyorum. Hâlâ kimseden iz yok. Ne yapmam gerekiyor? Evlerinden birine girip ayaklarımı bir tabureye uzatarak kasaba halkının dönmesini mi bekleyeceğim? Ya da bu tek boynuzlu at ile gidip...

Başımı sallayarak tekrar canavara dönüyorum. "Her ne , her ne olduysa, bu beni ilgilendirmez. Efendin ve ben yollarımızı ayırdık. İşimiz bitti."

Tek boynuzlu atın gözleri parlıyor. Homurdanır ve ayağını yere vurur. Toynağının etrafındaki kaldırım taşlarından ateş dilleri fişkırıyor. Bir iki adım geriye sıçırıyorum, sonra ona ters ters bakıyorum. "Ona hiçbir şey borçlu değilim!" Hırlıyorum. "Yani hayatımı kurtardı ... ne ? Ayrıca en tehlikeye attı. İşimiz bitti. *Bitti*, anlıyor musun beni?"

Büyük canavar ileri geri volta atmaya başlıyor, ruhundan yayılan şarkı çok acil, çok çaresiz. Şarkının kafamın içinde ittiğini, ittiğini, ittiğini hissediyorum, sanki anlamsızlığıma anlam katmaya çalışıyormuş gibi. pathiyor ve neredeyse bir kelimeye benzeyen bir şey duyuyorum, sadece bir kelimeden daha net. Daha çok bir güç gibi.

Lütfen.

Dudaklarımdan ürpertici bir nefes kaçıyor. Böylesine görkemli bir varlığın yardım için yalvarması çok korkunç bir şey. Hem de *benim yardımım* için yalvarıyor. Ama burada güzel bir şey de var. O tek kelimede, tek boynuzlu atın binicisine duyduğu sevgiyi duyuyorum ve ... gerçek şu ki, bu sevgi karşılıksız değil. Hayatıma kattıkları için bu adamdan nefret edebilirim ama onurunu inkar edemem. Cesaretini. Gücünü ve kararlılığını. Hiçbir nedeni yokken benim için hayatını tehlikeye attı. Benden elini çekseydi ve bir saniye bile düşünmeden gününe devam etseydi kimse onu suçlamazdı. Çoğu erkek öyle yapardı.

"Peki!" Homurdanıyorum, öfke ve teslimiyet göğsümde egemenlik için savaşıyor. "Tamam, seninle geleceğim. Ama uzun süre değil, beni duyuyor musun? Geri geleceğim."

Tek boynuzlu at beni çok iyi anlayarak kaldırım taşlarının üzerine diz çöküyor ve görünüşe göre sırtına tırmanmamı bekliyor. Derisini yalayan ateş sönüyor ve geride katı bir et bırakıyor. Tereddüt ediyorum. Bu yaratıkların savaşta alev alev yandığını, o alevin binicilerini nasıl ezdiğini gördüm. Taar çukurda Lurodos'la dövüşürken canlı bir meşaleye benziyordu. Eğer bu tek boynuzlu at aniden bir kez daha alevler içinde patlarsa, muhtemelen oracıkta kül olurum.

"Şişle onu," diye mırıldanıyorum ve tek boynuzlu at yükselirken bir elimle yelesini tutarak eyere . Başım dönüyor. Tanrılarım, ama bu canavar çok uzun! Binicisi için değerli bir binek. Her zaman atlara ilgi duymuşumdur, binicilik annemin yetiştirilmem için uygun gördüğü birkaç açık hava aktivitesinden biriydi. Ama genellikle soylu ve narin hanımları taşımak için özel olarak yetiştirilmiş zarif avcılara bindirilirdim.

Bu öyle bir şey değil. Bana bunun yerine gizlice çıkıp Gloridel'e, babamın destrier'ine bindiğim zamanı hatırlatıyor. Yaşlılık ve emeklilik onu uysallaştırmıştı ama hala kas gücüyle dalgalanıyordu. Onu dörtnala koştırmaktan öteye götüremedim ama ayaklarının altındaki zemin kesinlikle titriyordu. Tüm bu gücü altımda hissetmenin verdiği heyecan beni diğer atlara karşı şımartmıştı. Yakalandığımda ağır bir şekilde cezalandırılmama ve bir daha Gloridel'in ya da diğer savaş atlarının yanına yaklaşmama izin verilmemesine rağmen, o duyguyu asla unutmadım.

Bu da onun gibi bir şey, ancak neredeyse gülünecek kadar büyük bir ölçekte. Bu canavar sadece boyut olarak devasa değil, aynı zamanda ruhunun hiçbir atın eşit olmayı umamayacağı ezici gücüne sahip. İnkâr edilemez bir his var ki, onun varlığından çok daha fazlası var.

Bu beden ne kadar muazzam olursa olsun, bu bedenin fiziksel sınırları içinde yer alıyor. Sanki ruhu cennetin mahzenlerinde ışıl ışıl yanan bir yıldız olması gerekirken, gerçek doğasının gücünden hiçbir Şey kaybetmeden bu forma sığacak Şekilde sıkıştırılmış gibi. Korkutucu, ezici ve tamamen heyecan verici.

Parmaklarımı yelesine doluyorum, o harekete geçerken sıkıca tutuyorum. Kasabayı arkamızda bırakmadan önce tek bir sıçramadan fazlasını hissetmiyoruz. Gözlerimi kırpıştırıp dar ciğerlerime bir nefes çektiğimde, çoktan açık araziye çıkmış, o ıssız toprak yolda hızla ilerliyorduk. Rüzgâr soğuk, yüzüme keskin bir Şekilde vuruyor ama göz kapaklarımı aralayarak önüme bakıyorum.

Sonunda onu görüyorum-Taar, yolun ortasında duruyor. Sırtı bana dönük, kolları iki yanında gevşek. Manzaraya bakıyor gibi görünüyor ama ötesine baktığında dikkatini neyin çektiğini göremiyorum. İleride ormandan başka bir Şey yok, herhangi bir yaşam belirtisi, düşman ya da tehdit yok.

Sıkılı dışlerimin arasından bir nefes verdim, onu dik ve bütün gördüğüm için itiraf etmek istediğimden daha rahatlamıştım. Ama tek boynuzlu at neden beni almak için yolundan ıktı? Bunu anlayamıyorum.

Tek boynuzlu at hızını yavaşlatarak binicisinden birkaç metre geride durur. Yelesini sallayarak garip bir ses çıkartıyor, hırıltı ve sızlanmanın birleşimine benziyor. Tırnakları yerinde zıplayarak yolun çamurunu alkalıyor. Taar tepki vermiyor, tek boynuzlu atının sesine dönmüyor. Bir heykel gibi duruyor ve sadece saçlarını karıştıran rüzgâr herhangi bir yaşam belirtisi gösteriyor. Kaşlarını çatarak dudağımı ısıırıyorum. Ona seslenmeli miyim? Duruşunda doğal olmayan bir Şeyler var.

"Neye bu?" Tek boynuzlu atın boynuna doğru eğilip kelimeleri arkaya doğru eğilmiş kulaklarına .

Tek boynuzlu at titriyor. Boynunun derisinde ince çatlaklar açılıyor gibi. Kırmızı ışık, tıpkı yeryüzündeki yarıkların çekirdeğindeki magmayı açığa çıkarması gibi ısı yayarak parlıyor. Birden rahat edemeyeceği kadar sıcak oldu.

Ani bir alev patlamasından korkarak aceleyle eyerden kayıyorum. Sırtından yere kadar biraz mesafe var ve iniş ayak bileklerimin kemiklerini sarsıyor. Tek boynuzlu attan aceleyle uzaklaşıyorum, kalbim kt küt atıyor. Başını tekrar sallıyor ve gırtladığndan çok yanlış gelen garip bir hırıltı daha çıkartıyor. Ancak bu saldırgan bir ses değil, yalvaran bir ses.

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Sesimi yükseltmekten ve Taar'ın dikkatini üzerime çekmekten garip bir şekilde çekinerek mırıldanıyorum. Orada dururken çok tuhaf görünüyor. Bunu açıklayamıyorum. Sanki şimdiye kadar farkında olmadığım bir algı beni bir konuda uyarmaya çalışıyor. Çok uzaklardan gelen bir şarkı gibi.

Tek boynuzlu ata tekrar bakıyorum. Kılcal çatlaklar derisinde hızla yayılıyor, altındaki ateş yoğunlaşıyor. Tanrılar, bu iyi olamaz. Pelerinimi etrafıma çekiyorum, bir çeşit dayanıksız kalkan. Sonra, başka ne yapacağımı bilmediğim için Taar'a dönüyorum. "Savaş Lordu?" Yumuşakça sesleniyorum.

Beni duymuyor. Belki de sesim yeterince yüksek çıkmadı. Boğazımı temizledim ve ona doğru üç adım attım. "Savaş Lordu?" Tekrar sesleniyorum, bu sefer biraz daha güçlü bir şekilde. "Senin şu lanet olası canavarın beni kovaladı ve sana geri getirdi. Bir şeylerin ters gittiğini düşünüyor gibi." Birkaç tereddütlü adım daha atıyorum, kaşlarım geriliyor. "Bir sorun mu var savaş lordu? Sen .

. . beni mi çağırdınız?"

Şimdi daha yakındayım, nefes alışını duyabiliyorum - derin, ağır, yorucu nefesler. Göğsü büyük ölçüde genişleyip daralıyor, omuzlarındaki kaslar çabıyla hareket ediyor. Kolları gevşek durmaya devam etse de parmakları pençeye benzer bir gerginlikle kıvrılıyor, sonra gevşiyor, sonra tekrar kıvrılıyor.

Havadaki neme rağmen dudaklarım kuru ve çatlak. Onları huzursuzca yalıyorum. Sonra, bunu nasıl yaptığımı açıklayamasam da, ona uzanıyorum - elimle değil, ruhumla. Müziği hisseden, şarkının dilini ve şeklini sadece dile meydan okuyacak şekilde anlayan parçamla.

Karanlık bir şeyin dalgasıyla çarpıldım. Beni öyle aniden durduruyor ki nefesim kesiliyor. Başımı sallayarak bir adım geriye sendeledim. Etki çoktan gitmiş, ardında artçı şoktan başka bir şey bırakmamıştı. Neydi o? O ekşi ses, o uyumsuzluk? Amatör müzisyenlerin çalmaya ya da şarkı söylemeye çalıştıklarını duymuştum; zayıf seslerin notalara basamadığını, eğitimsiz parmakların tellere takıldığını duymuştum. Ama bunlar hep hataydı; denenen şarkının doğruluğunu asla etkilemezlerdi.

Ancak bu bir hata değildi. Bu . Sanki şarkının kendisi bir şekilde kan kaybediyordu. Kırılmış, süzülmüş, onu müzik yapan şeylerden arındırılmıştı. Bir uyumsuzluk, tüm melodinin deliliğe dönüşmesi, mutlak bir niyetle yapılmıştı.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. Şakaklarımda donuk bir ağrı zonkluyor, ama ... ama sadece hayal mi ettim? O *şarkıyı*? Kesinlikle olmalı. O her neyse, gerçek olamayacak kadar kısaydı. Kulaklarım çınlıyor ama şu anda duyduğum tek ses Taar'ın derin nefes alışı ve benim kalbimin güm güm atışı. Garip bir senkronizasyon içinde çalışıyorlar, kendilerine ait küçük bir kontrpuan şarkı yapıyorlar.

Neden bu seslerin hepsinin kağıt inceliğindeki bir gerçekliğin parçası olduğu gibi garip bir hisse kapılıyorum? Gerçek dünyanın, gerçek şarkının, tam olarak duyamadığım o boşluğun altında var olduğunu...

Birden topuklarımda üzerinde dönmeyi ve buradan kaçmayı çok istiyorum. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, kaçmaya yarı hazırım ama tek boynuzlu at yolun ortasında duruyor ve kaçışımı engelliyor. O da zor nefes alıyor ve derisindeki çatlaklar hızla yayılıyor. Gözleri yanıyor, küçük kırmızı ışık titreşimleri göz kapaklarında kirpikler gibi dans ediyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, duadan çok bir lanet gibi. Omurgamı çelikleştirerek tekrar savaş lorduna dönüyorum. Başka ne yapacağımı bilemeden ona doğru iki adım daha atıyorum. "Taar?" Geçici olarak sesleniyorum.

Adını duyunca dönüyor.

Onun yüzü olan kâbus önümde belirirken bir çılgınlıkla boğuluyorum. Siyah gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, şişmiş gözlerinden perçem perçem akıyor ve sakallarının arasından geçerek kabaran göğsüne sızıyor. Dudakları dişlerinden geriye doğru yuvarlanıyor ve sızan safra çenesinden akarak her nefesinde fişkırıyor.

O göremez. O gözyaşlarıyla göremez. Yine de odağının bana sabitlendiği anı hissediyorum. Ağzı iğrenç bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Kaç," diye hırlıyor.

İçimde, damarlarımda şimşek gibi çakan panik-heyecan verici dehşet sarsıntısının altında, mantıklı bir yanımda kaçmamam gerektiğini biliyor. Eğer kaçarsam, peşimden gelecektir. Bu konuda başka bir seçeneği olmayacak. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, tek umudum yerimde durmak.

Ama artık aklımda mantığın yeri yok.

Eteklerim ve pelerinim telaşla savruluyor ve ayaklarımda beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde çukurlu yoldan geri dönüyorum.

Avım kaçıyor. Peşinden gitmeliyim.

Avın neşesi titretiyor. Beni çağırdığını hissediyorum -çenemdeki kemiğin çatırdamasına, boğazımdan kan fişkırmasına duyduğum o şehvet. Çarpan bir kalbin son çaresiz nabzını avuçlarımın içinde kekeleyerek atması hissi. Katliam ihtiyacı içimde yanıyor, beni özümnden dolduruyor.

Hareket, ısı ve avım olan o gölgeli hiçlikten yayılan korkunun parlak ışıltısından başka bir şey görmüyorum. Ona sahip olmalıyım. Onun korkusunu kendime mal etmeli, ölümün eşiğindeki o mahrem dehşet anında ona sahip olmalıyım. Damarlarımda siyahlık kaynıyor, ve tanrılar! Bunu özlemişim! Gizliden gizliye arzuladım, savaştım, direndim ama hep özlem duydum. Bu his gibisi yok, ruhumda dolaşan bu mutlak güç gibisi yok. Tatmin edilmesi gereken ve edilecek olan bu açlık gibisi yok.

"Asla daha canlı hissetmeyeceksin."

Ses hafızamda fısıldıyor, baştan çıkarıcı ve yumuşak, boynumdan ve omurgamdan aşağı inen nazik parmak uçları gibi.

"İnan bana, aşkım. Bu varoluşun ruhunun ta kendisidir - yaşam ve ölümün iç içe geçmiş dansı. Bunu kendin deneyimlemelisin. Ve bunu yaptığında, gerçeği bileceksin. Her zaman ne olman gerektiğini bileceksin."

Haklıydı. Her zaman olduğu gibi çok haklıydı. Verdiği dozu ilk kez tattığımda bunu anlamıştım. O gece, ikimiz birlikte karanlıktan fırlayıp bölgemizin sınırına çok yakın kamp kurmaya cüret eden insan askerlerinin üzerine saldırdığımızda. Onlar çığlık atarken etlerini parçalamanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyorum. O çığlıklar kulaklarıma müzik gibi geliyordu ve kanları sıcak ve lezzetliydi. Ruhum onların ölümleriyle beslendi.

Neden vazgeçtim? Neden varoluşun özünden vazgeçtim? Korkağın tekiydim, yaşadıklarımından korkuyordum, beni ne hale getireceğinden korkuyordum. Artık korkmuyorum. O zamanlar hazır olmadığım gibi şimdi de hazırım. Varoluşun gerçeğini kucaklamaya hazırım. Dönüşmeye hazırım.

"Biz ölümüz," diye mırıldanıyor sesi kafamın içinde. "Biz perdenin arkasından gelen unutkanlığız, gecenin köründe kudretli adamların yataklarında sinmesine neden olan şeyiz. Biz ölümlülüğün son büyük korkusuyuz ve durdurulamayız."

Biliyorum. Oh, Shanaera, aşkım, sonunda gerçeği biliyorum! Senden nasıl şüphe edebilirdim ki?

Ben de o kaçan formun peşinden atıldım. Ben geyiği kovalayan bir kurdum, karşı konulamayacak kadar ilkel bir içgüdüyle hareket ediyorum. Kendimin şimdiye kadar olduğum en gerçek, en gerçek, en bütün haliyim. Etrafımdaki dünya karartılmış, görüşümün üzerine karanlık bir perde inmiş. Görmek zorunda değilim - beni yönlendiren duyular görüşten daha güçlü, sıradan bir insanın dünyasını algıladığı herhangi bir duyudan daha güçlü. Avımı yakalamak, hayat bağına koparmak için elimi uzatıyorum. Omurilik sıvısının tatlı akışını, iliğin lezzetli yapışkanlığını şimdiden tadabiliyorum. Kalbim onun ölümüne, acısına aç.

Aniden ışık. Kırmızı bir parlaklıkla parlıyor, siyah filmi mızrak gibi delip doğrudan gözlerime giriyor.

Vellar!

O yakıcı ses kafamın içinde patlıyor, karanlığın içinden var olduğum bu ölüm ve açlık diyarına ulaşıyor, sonra daha da derinlere ulaşıyor. *Erkekliğin* titreyen solucanının hala varlığının merkezinde kıvrandığı yere kadar.

Vellar! Sesimi duy! İblisin oğlunun4 içine düşme!

Solucan benliğim çırpınıyor, hastalıklı başını kaldırıyor, egemenlik kurmaya çalışıyor. Işığa doğru sendeleyerek geri çekiliyorum, iki elimi havaya kaldırıyorum, kafamın içindeki şarkının gürültüsünü bastırmak için böğürüyorum. Avım nerede? Algımın geçti, o ışık varlığının arkasına saklandı. Ama ona ihtiyacım var, onun ölümüne ihtiyacım var.

"Bana içki ver," diye bağılıyor kafamın içindeki aç ses. Shanaera'nın sesi mi? Artık emin değilim. Bir şekilde daha derin ve çok. Bir lejyon ses tek ve açgözlü. *"Bana içki ver, Taarthalar. Kanını dök bana."*

Işığa sırtımı dönüp sendeliyorum ve karanlığın kucağına koşuyorum. beni ve açlığımı bekleyen daha çok av var. Kokusunu . Onu bulacağım. Kanını dökeceğim.

İbadet kurbanımı içimdeki karanlığa sunacağım.

21
ILSEVEL

Tek boynuzlu at sıçrarken kendimi yere atıyorum. Göğsüm çamura çarpıyor, ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve birkaç dakika boyunca tepemde yanan bir ışık yayıyla yükselen korkunç sıcaklığın ötesinde hiçbir şeyin farkında değilim.

Sonra kendimi dik tutup etrafımda döndüğümde, tek atın arka ayakları üzerinde doğrulduğunu ve efendisiyle benim aramda durduğunu görüyorum. Boynuzundan şimşek gibi kırmızı bir ışık fışkırıyor. Ama bu görüntüler neredeyse hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü görüşüm sesle, şarkıyla karşılaştırıldığında zayıf bir şey. Tek boynuzlu atın ruhunun mutlak öfkesi, onu boğmaya çalışan o *şarkısız* karanlığa karşı yükseliyor. Bir an için hangisinin diğerini yeneceğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu iki gücün aynı düzlükte var olamayacağı, tüm dünyayı kendileriyle birlikte yıkmadan var olamayacakları.

Bir andan fazla sürmez - aydınlık ve karanlık, şarkı ve *un-song*.

Başımı sallıyorum, nefes nefese kalıyorum ve fiziksel gözlerim yanıp sönererek etrafımdaki dünyaya tekrar odaklanıyor. Tek boynuzlu at önümde duruyor, titriyor, kırmızı postu alevlerle kaplı. Onun ötesinde, bir canavar gibi kamburlaşmış ama hızlı hareket eden Taar, tarladan kaçarak çok da uzak olmayan ormana doğru ilerliyor.

Titreyen bir iç çekiyorum ve başımı çamurlu yola bırakıyorum. Sonra bir lanetle titreyen kollarımın üzerinde doğruluyorum. Tepeden tırnağa çamura bulanmış durumdayım. Rüzgâr estiğinde, ıslak kumaşın içinden geçip kemiklerime kadar işliyor ama her uzvum titriyor olsa da soğuğu hissetmiyorum.

Dizlerimin çözülüp beni bir kez daha devirmesinden korkarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve tek boynuzlu atla yüzleşiyorum. Kocaman başını çeviriyor, kafatasının içine hapsolmuş iki güneş gibi alev alev yanan küre gözlerinden bana bakıyor. Devasa göğsü sanki bu büyük ruhu et ve kemiğin fiziksel sınırları içinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi sertçe genişleyip daralıyor. Her an patlayabilir.

"Sen . ... beni kurtardın," diye alıyorum.

Tek boynuzlu at başını geriye atarak vahşi bir borazan sesi çıkarır.

Sırılsıklam olmuş pelerininin kıvrımlarını kavrayarak ürperiyorum.

Yukarıdaki Tanrılar, Taar'ın elinin boynuma dolandığını, omurgamı kırdığını ve beni parçalara ayırdığını *hissettiğime* yemin edebilirim! Zihnim hâlâ bunun gerçekleşmediğine tam olarak ikna olmuş değil. Taar'ın geri çekilen formu neredeyse ağaçların hizasına ulaştı. Yakında o derin gölgelerin içinde kaybolacak.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, sanki çılgınca atan kalbimi durdurabilmişim gibi. Bu nasıl oldu? İblis kanının izleri apaçık ortadaydı ama bu sabah o kadar kararlı bir şekilde kanı almayı reddetmişti ki. Fikrini ne değiştirmiş olabilir? Görünürde düşman yok, benden başka yaşayan tek bir ruh bile yok. Peki şimdi ona ne olacak?

"Eğer bir saat içinde öldürmeyi başaramazlarsa, kendileri öleceklerdir."

Hafızamda onun sesini duyuyorum, sadece birkaç saat önce yaptığı uyarıyı. Taar'ın kaderi bu mu olacak? Tek at beni öldürmesini engellediğine göre, zehrin etkisine yenik mi düşecek?

"Karanlık çok sıcak yanıyor ve iç organlarını sıvılaştırıyor, sonra da her delikten siyah akıntılar akıyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Oh, yukarıdaki tanrılar, hayır." Tek boynuzlu at beni izliyor. Yakıcı bakışlarını hissediyorum ve umutsuzca ona dönüyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Cevap vermiyor, kafamda bir şarkı tınısı bile yok.

Elimi yüzüme sürüp çamur ve pislikleri siliyorum. Çaresizlik içimde çalkalanıyor. Taar'la savaşamam! Onu zapt edemiyorum ve zapt edebilseydim bile anlattığı gibi iblisin kanının onu öldürmesini engelleyemezdim. Beni öldürmesine izin mi vermeliyim? Ama tek boynuzlu atın istediği buysa, beni bu yüzden buraya getirdiyse, neden müdahale etsin ki?

Gökyüzünde bir çığlık patlıyor, hemen ardından bir diğeri ve bir diğeri geliyor. Seslerin geldiği yöne dönerek olduğum yerde dönüyorum. Ağaçların arasından insanlar - fae'saklanmak için ormana kaçan kasaba halkı. Onları görebiliyorum, tarlaya yayılmışlar: erkekler, kadınlar ve çocuklar.

Taar yeni bir av buldu.

Dişlerimi gıcırdatarak tek boynuzlu ata dönüyorum. "Sana tekrar binersem beni diri diri yakacak mısın?" Talep ediyorum.

Kocaman başını sallıyor. Bir ürperti bedeninde dalgalanır gibi olur ve kılcal çatlaklar birbiri ardına kapanır. Işık tekrar vücudunun içine batıyor. gerilimi, harcadığı yoğun çabayı hissedebiliyorum ama birkaç dakika içinde yeniden etten ve kandan oluşan büyük, kırmızı bir canavara dönüşüyor. Diz çöküyor ve büyük başını beklentiyle bir yana eğiyor.

"Şişle beni" diye homurdanıyorum. "Cehenneme kadar yolum var!"

Sonra kendimi tek boynuzlu ata doğru fırlatıp eyerine tırmanıyorum. Tarlalarda dörtnala koşmaya başlamadan önce bacağımı savurmamı ve yelesinden bir avuç kapmamı bile beklemiyor. Adımları uzun ve akıcı, ayakları yere hiç değmiyor gibi. Uçuyor da , sırtına yapışmış, boynuna eğilmiş ve düşüp vücudumdaki her kemiği kırmamak için ayak uydurabilecek herhangi bir tanrıya dua ediyor olabilirim.

İnsanlar çılglık atarak ve çılgınca kaçma ihtiyacı duyarak tarlada kaçışıyor. Kadınlar çocuklarını kucaklarken, erkekler derme çatma silahlar sallıyor, yüzleri dehşetle kaplanmış. Tek boynuzlu atı görmüyorlar, beni de görüyor gibi görünmüyorlar, ki bu da iyi bir şey. Onlardan çevikçe kaçıyor, o kadar hafif hareket ediyor ki, orada hiç olmasalar da olur.

Ağaçların arasından küçük bir yolun çıktığı ormanın kenarına geliyoruz. Burada terk edilmiş arabalar, çuvallar ve erzaklar, aceleyle yapılmış kaçışın tüm işaretleri var. Ve orada, ortada Taar, düşmüş bir eşeğin üzerine eğilmiş. Eşek son bir kez panikle anırıyor, toynakları sallanıyor, tam o sırada Taar dişleriyle boğazını parçalıyor. Geriye yaslanmış, başı yukarıda, ağzı açık. Kan ve kara safra akıntılar halinde çenesinden ve boğazından aşağı yuvarlanıyor.

Bir hareket gözümü alıyor. Eşek leşinin ötesine, çektiği arabaya bakıyorum. Tekerleklerden birinin arkasında bir çocuk çömelmiş. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmış, ailesi kaçarken geride bırakılmış.

Ben çocuğun varlığının farkına vardığım anda Taar da farkına varıyor. Başını iki yana sallıyor, korkunç, siyah havuzlu , arabanın arka ucundan kaçmaya çalışan o küçük figüre kilitleniyor. Taar'ın ağzı daha da açılır. Uzamış siyah dişleri çenesinden fırlıyor.

Düşünecek zamanım yok. Topuklarımı tek boynuzlu atın yanlarına doğru sürüyorum ve o da tereddüt etmeden karşılık veriyor. Kaslarını gererek ileri fırlıyor, kaçan son birkaç kasaba halkının başlarının üzerinden süzülerek doğruca Taar'ı hedef alıyor. Taar ile çocuğun arasına iniyor, doğal olmayan bir zarafetle dönüyor ve kükrüyor. Alevler yanlarını ve omuzlarını yalıyor ve ateşler içinde kalmadan önce sadece birkaç dakikam olduğunu fark ediyorum.

Yele ve eyerdeki tutuşumu bırakarak tek boynuzlu atın sırtından, sağrı ve kuyruğunun üzerinden kayıyorum. Sert bir şekilde yere düştüm, rüzgâr beni savurdu, görüşümde ısı ve alev patladı. Yüzümü korumak için kollarımı havaya kaldırarak yuvarlanıyorum. Durduğumda, yüzüstü yatmış, arabanın altından fırlamış ve ağzı açık, sessiz bir çığlık atarak duran çocuğun yüzüne bakıyordum. Yuvarlak gözleri, bu alevli haliyle kesinlikle görebildiği tek boynuzlu ata sabitlenmiş.

"Kaçın!" diye bağırdım. Çocuk beni duymuyor, bu manzaranın dehşeti ve güzelliği karşısında büyülenmiş. Dişlerimi sıkarak, vücuduma yayılan ağrı ve sızıları görmezden ayağa kalkıyorum. Sendeliyorum, dengemi sağlıyorum ve çocuğa doğru koşarak onu omuzlarından kavıyorum. "Git! Çık buradan, hemen!" Onu sertçe sarsarak ağlıyorum.

Bana göz kırpmıyor, sanki birdenbire ortaya çıkan bu vahşi, çamura bulanmış kadına bakıyor. Beni görmesiyle ilgili bir şey onu gerçekliğe geri döndürüyor. Bir gıcırtyla dönüyor ve diğer kasaba halkının peşinden orman yolunda koşuyor, küçük çıplak ayakları soğuk, kışlık zemine çarpıyor. Onu son kez gördüğüme sevinerek bir iç çekiyorum, sonra Taar ve tek boynuzlu ata doğru dönmeye başlıyorum.

Tapınakta bana bir şey çarptı.

, düşünüyorum ama asla yere çarpmıyorum. Güçlü bir el beni omzumdan yakalıyor ve tekrar ayağa kaldırıyor. Görüşümde kıvılcımlar patlıyor; acı her duyumda patlıyor. Bir an için bana neler olduğunu anlayamıyorum.

Sonra kendimi Taar'a bakarken buluyorum.

O çok iri. Büyük ve , dağ gibi bir adam. Hayır, adam değil. . . . bir canavar. Tanıdığım Taar'dan hâlâ biraz iz kalsa da, gözlerinden ve ağzından fışkıran karanlık onu korkunç bir şeye dönüştürmüştü. Uzun siyah dişleri artık sarkık çenesine sığmıyor ve parmaklarının uçları da uzamış, tırnakları zalim pençelere dönüşmüştü. Omurgası kamburlaşmış, kemikleri çıkıntı yapmış, deriden pürüzlü çıkıntılar halinde fırlamakla tehdit ediyor. Dilinden damlayan safraya kan karışıyor, gözlerinden akıyor.

Eşek kanı, insan değil.

Bu düşünce korku dolu zihnimin arkasına çekiliyor. Hiç kimseyi öldürmedi ama onun yerine canavara saldırdı. Bu, yarattığın bir parçasının hâlâ Taar olduğu anlamına mı geliyor? İblis zehrinin çekimine direnmek için hâlâ savaşıyor mu?

Kocaman elleri başımı kavıyor, iki yanımda birer tane. Ellerin korkunç gücünü hissediyorum, kafatasımı narin bir porselen parçası gibi ne kadar kolay ezebileceğini. Yüzüne, o uçurum gözlerine bakıyorum. Nabzımın zonklamasıyla onu hissediyorum - o şarkısızlığı, o yapısızlığı, o uyumsuzluğu. Onun özünden fışkırıyor, bir zamanlar ruhunda uyum ve bütünlük olan her şeyi yutuyor.

Ama o hala orada, . Olmak zorunda.

"Taar!" Adını haykırıyorum, ses boğazımdan yırtılıyor. Tam o çığlığın sonunda, sesimi derinleştiriyorum, daha fazla bir şeye dönüşmesine izin veriyorum. *Şarkıya* dönüşmesine izin veriyorum. Tanrı vergisi sesim dilimin üzerinde dalgalanıyor ve kulaklarında patlıyor, yankılanıyor ve tekrar yankılanıyor, ormanı net, umutsuz bir notayla dolduruyor.

Taar kükrer ve başını sallar. Bir adım geri çekiliyor, siyah gözyaşlarını kırıştırıyor. Bir anlığına -o kadar kısa ki, acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum- o yapışkan filmin arasından bana bakan gözlerini görüyorum. Bir adım daha geri atıyor ve pençe uçlu elleri başımdaki tutuşunu bırakıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, rahatlayarak nefes alıyorum. Yine de geri çekiliyor, her seferinde sendeleyerek bir adım atıyor, vücudu ve varlığı o tek şarkı patlamasının ardından titriyor.

"Taar," diye tekrar soluyorum, sesim müzikal olamayacak kadar düzensiz. Başımı arkaya eğip tekrar deniyorum, çıplak bir fısıltı gibi. "Taar." sefer işe yarıyor: Tanrı'nın armağanı dudaklarımdan tekrar çıkıyor, net ve doğru.

Çığlık atıyor. Korkunç elleri kendi başına gidiyor, gürültüyü engellemek istercesine kulaklarını kapatıyor. Uyumsuzluk ağzından, ruhundan yayılıyor, beni dümdüz eden bir güç dalgası. Tepemdeki kıştan çıplak ağaçların dönen dallarına, uzaktaki bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyorum.

Sonra her şey kararır.

*****

O orman yolunun ortasında sırtüstü ne kadar yattığımı bilmiyorum. Gözlerimi bir kez daha açtığımda bulutlar geçip gitmişti. Onların ötesindeki berrak gökyüzü alacakaranlıkla morarıyor ve en yükseklerde birkaç soluk yıldız görünüyor.

Yavaşça, acı çekerek dirseklerimin üzerine çıkıyorum. Tanrım, her yerim acıyor! Giysilerimdeki ve derimdeki tüm çamurlar kurumuş, kekremsi pullar haline gelmiş ve bir ya da iki kaburgamı kırdığımdan oldukça eminim. Etrafımdaki terk edilmiş arabalara ve yola saçılmış sırt çantalarına bakıyorum. Kaçan kasaba halkının mallarını aramak için geri dönmeye cesareti yoktu. Eşek leşi görünüyor

Özellikle de yarı aydınlıkta, etrafı kan gölüne dönmüş bir halde. Fırsatçı bir kuzgun karnının üzerine oturmuş bana şeytani bir bakış atıyor.

Taar'dan hiçbir yerde iz yok. Tek boynuzlu attan da.

Her uzvum titreyerek ayağa kalkıyorum. Bunu yapmamayı tercih ederdim; aslında başımı öne eğip bilinçsizliğe doğru sürüklenmekten son derece mutlu olurum. Ama gecenin soğuğu çökerken, bu ölümcül bir hata olurdu. Bu gece hayatta kalmak istiyorsam, hareket etmeli ve kanımı sıcak tutmalıyım. Kasabaya yürüyerek dönebilir miyim? Çok uzak olamaz. Yolda bir adım atıyorum.

Sonra duruyorum. Ve ormana bakıyorum.

Taar'a ne oldu? Bir saat oldu mu? Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Zehre yenik düştü mü, iç organları sıvılaştı ve cesedinden süzüldü mü?

Kollarımı karnıma sararak içimde kabaran mide bulandırıcı hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum. Ona yardım edemedim. Onu kurtaramadım. Sonunda tanrı vergisi yeteneğim hiç olmadığı kadar işe yaramaz hale geldi. Korkudan ilham alan o tek şarkı benim hayatımı kurtarmış olabilirdi ama onunkini kurtaramazdı.

Tek boynuzlu at neden benim için geldi? Bu soru beynimi kemiriyor ve gitmeme izin vermiyor. Yapabileceğim bir şey olduğuna inanıyordu ... ama ne?

Artık çok geç. İkisi de gitti. Ve saat de muhtemelen doldu. Taar öldü. O öldü; olmalı. Ve ona yardım edemedim, kız kardeşime yardım edemediğim . Daha önce olduğum yerdeyim, sadece şimdi üşüyorum, ıslağım, bitkinim ve vücudumun her yeri yara bere içinde. Orman yolunda ilerlerken ayaklarım ağırlaşıyor. Ama elimde başka seçenek yok, başka nereye gidebilirim ki? Başka ne yapabilirim ki?

Tekrar duruyorum. Dönüp omzumun üzerinden ormana bakıyorum. Orada bir şey var, belli belirsiz bir ışık parıltısı. Gerçekten göremiyorum ama hissediyorum, ince ve narin, ağaçların arasından süzülüyor ve ... ve bir şekilde bileğime dolanmış görünüyor.

Kaşlarımı çatarak ön koluma bakıyorum. Bir an için sıska genç rahibin elimi Taar'inkine bağladığı ipi yeniden görür gibi oluyorum. Sadece dün gece miydi? Bu pek mümkün görünmüyor. Aradan geçen saatler içinde o kadar çok şey oldu ki, kendimi o zamanki ben gibi hissetmiyorum. Elleri güçlü bir savaş lordu yabancının kenetlenmiş duran başka bir Ilsevel olmalıydı.

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce *"Bu velra,"* diye açıkladı, *"halkım için kutsal olan ilsevel çiçeğinin köklerinden dokunmuş. Etkisi birkaç saatten fazla sürmez ama bizi geçici olarak birbirimize bağlar."*

Hâlâ Taar'a bağlı mıyım? Kordon hâlâ canlı mı? Öyle görünüyor, çünkü kolumu hareket ettirdiğimde ilerideki ağaçların arasından parladığını gördüğüme yemin edebilirim. Ve eğer hala yaşıyorsa, bu onun ... ?

Daha fazla sorgulamak için beklemiyorum. Damarlarımda yenilenmiş bir enerji yanıyor, beklenmedik bir umut ve kararlılık dalgası. Eteklerimden bir avuç toplayarak patikadan fırlıyor ve o narin parıltının peşinden ormana doğru ilerliyorum.

"Bana içki verin! Bana ziyafet verin!"

"Susadım! Açım!"

Onun susuzluğunu ve açlığını sanki benimmiş gibi hissediyorum. Onun kana, ölüme ve yeniden yaratılmaya olan ihtiyacını hissediyorum. Kafamın içindeki ses hala bazen Shanaera gibi geliyor, bana yalvarıyor, ruhunun tüm çaresizliğiyle yalvarıyor, kalbimi hayatın kanıyla sıkıyor.

Ama duyduğum gerçek Shanaera değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Ziyafetimi vereceğim, Taarthalar. Öyle ya da böyle."

Kudurmuşluğun, dehşetin altında, ölümlü ruhum olan o küçük, solucan benzeri parçam, neyin geleceğini bilerek dehşet içinde kıvrılıyor. O açlığa istediğini vermedim, bu yüzden onun yerine benden alacak. Bunun daha önce de olduğunu gördüm; Virulium'un deliliğinde geri alınamayacak kadar ileri gidenlerin cesetlerini, kendi sıvılaşmış iç organlarının havuzlarında yatan kalıntılarının kabuk benzeri kabuklarını gördüm. Ancak daha da kötüsü, bu ıstırapın uzak tarafında bekleyen şeydir. Bu kadar bozulmuş bir ruh Tanrıça tarafından sahiplenilmeyi nasıl umabilir? Hayır, öldükten sonra gideceğim yer Nornala'nın ışığı değil.

Cehennem beni alacak. Sonsuza dek kalbimde ziyafet çekecek.

Kör bir şekilde sendeliyorum, gözlerim etrafımdaki dünyaya karşı karanlık, ruhum kulaklarımdaki çığlık yaygarası dışında her şeye karşı ölü. Uzak bir parçam suyun akıntısının ve çalkantısının farkına varıyor ve virulium tarafından delirtilen herkesin yaptığı gibi bu akıştan geri çekilerek duruyorum. İlerleyemiyor, geri çekilmek istemiyor, dizlerimin üzerine çöküyorum. Demek ki sonum burada olacak. Bedenimin içi yanıyor, kanım kaynıyor, terim ağzımdan, gözlerimden, burnumdan ve kulaklarımdan akan pisliğe karışıyor. Artık çok az kaldı.

Vellar.

Kalbime bir şimşek çakıyor, gümüş bir şarkı mızrağı.

Kardeş ruhu.

Başımı salladım. İstediğim bu değildi. Elydark ... burada benimle . Eğer öyleyse, bu sadece benim licorneir'imın de aynı şekilde zehre yenik düştüğü anlamına gelebilir.

Git! Git! Diye haykırıyorum, sesim kafamın içinde çaresizce yanan karanlığın uğultusuyla boğuluyor. *Git, Elydark, git buradan! Bu ölümden beni takip etme!* Ruhumuzun parçalanmasından sağ çıkamaz. Ama hala tanrıçaya yükselmeyi umut edebilir. Bu yolda bana katılmasına gerek yok.

Onu hissediyorum, şimdi bile uyumsuzluğu kırmak için çabalayan şarkısının acısını hissediyorum. ***where you 4o, I 4o, brother-soul.***

Sonra çılgınlık atmaya başlar.

Tökezleyerek ve bitkin bir halde, ormanın uzayan gölgeleri arasında hiçbir şeyin ışıltısını takip ediyorum. Attığım her adımda zamanın elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Taar'ın saatine kaç saniye kaldı? İblisin kanı onu parçalara ayırırken, o şimdi bile son acı dolu nefeslerini mi veriyor? Onu bulduğumda adamdan geriye tanıyabileceğim bir şey kalacak mı? Belki de onu asla bulamayacağım ... belki de hayatı sona erdiğinde bu bağlantı kordonu basitçe yok olacak ve ben burada, ormanın ortasında, kışın ölüsünde yalnız kalacağım. Dul bir kadın.

Çok tuhaf ve saçma olan bu kelime dudaklarıma yarı kahkahalı bir huff getiriyor. Hızımı iki katına çıkararak ilerliyorum. En azından Taar'ın bana verdiği bu pelerin çalıların arasından kolayca kayıyor gibi görünüyor, yapışan dallar parlak kıvrımlarına tutunamıyor. Aksi takdirde gerçekten de kötü zaman geçiriyor olurdum. Nefesim yüzümün önünde küçük buzlu bulutlar halinde soluyor ve ciğerlerime hava çekme çabasıyla kaburgalarım ağrıyor.

Savaş lordu kocamı bulmayı başarırsam tam olarak ne yapacağım? Hâlâ bir planım yok. O tek şarkı patlamasının onun üzerinde bir etkisi olmuş gibi görünüyordu, kafatasımı çıplak elleriyle parçalamamaya ikna etmeye yetecek kadar. Ama öylece gidip ona şarkı söyleyemem. Söyleyebilir miyim? Tanrı vergisi olsa da, nasıl yardımcı olacağını hayal bile edemiyorum.

Tanrılar neden Savaş Yeteneği'ni kız kardeşimin yerine bana vermedi? Aniden ortaya çıkan büyüü onun gibi yanlış . İçimdeki gerçek gücü fark eder ve onu kullanırdım. Aurae'yi kurtarırdım. Kendimi kurtarırdım. Tüm bunların olmasını en başından engellerdim.

Bunun yerine tanrılar bir hata yaptı. Ya da kötü niyetle tam olarak yaptıkları gibi yapmayı seçtiler. Hangi fikrin beni daha az rahatlattığından emin değilim.

Çocukken, yeteneğim ortaya çıkmadan önce, büyük ve görkemli bir amaç için yaratıldığımı hayal ederdim. İnsanlar yaklaşan yeteneğimden saygıyla bahsederlerdi. Bu dünyada tanrıların bir aracı, krallıkların kurtarıcısı ve kaderlerin şekillendiricisi olmam gerekiyordu. Şaka gibi. Bu

Sonunda her şey kibir ve aptallıktan başka bir şey değildi ... ve şimdi tanrılar yüksek göklerinden hepimize gülüyor, biz ise aşağıda kendi düzenledikleri karmaşa içinde debelenip duruyoruz.

Öfkeli küfürler göğsümde kaynıyor, kanımı ısıtıyor ve zamana karşı umutsuz yarışında beni daha da hızlandırıyor. Tam dişlerimi gıcırdatan bir dizi küfür savuracaktım ki, aniden bir çalılıktan geçip akan bir nehrin önündeki açık alana fırladım. Kısa süre durdum.

Taar orada. Sırtını bana dönmüş diz çöküyor. Tavırları bana onu yolda gördüğüm zamanki halini hatırlatıyor ve midemi . Ancak bu kez yüzüne baktığımda ne beklemem gerektiğini biliyorum. Ağzından ve gözlerinden akacak yozlaşmanın karanlığını biliyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde kendimi destekliyorum. Ona yaklaşmak aptalca görünüyor, ama şimdi bunca yolu geldiğime göre, burada öylece durup ... başına gelecek korkunç sonu mu izleyeceğim?

İşte o zaman tek boynuzlu atı gördüm. Onu neredeyse tamamen kaçıırıyordum, çünkü ruhu tamamen kararmış ve şarkısı tamamen bastırılmıştı. Diz çökmüş binicisinin yanında duruyor, gölgeler arasında bir gölge, sadece çıplak gözle . Kaslı boynu bükülmüş, uzun boynuzu Taar'ın eğik omuzlarına dayanmış. İkisi de o kadar hareketsiz ki, insan neredeyse taşa dönüştüklerine inanabilir.

Bilinçsizce sağ ön kolumu ovuyorum, görünmez kordonun gerginliğini tekrar hissediyorum. Şimdi ne yapacağım? Yola ilk çıktığım zamankinden daha iyi bir fikrim yok. Ama arkamı dönüp geri gidemem. Ben buradayım. Bir şeyler yapmalıyım.

"Taar?" Yumuşakça sesleniyorum.

Hareket etmiyor ya da beni duyduğuna dair herhangi bir işaret vermiyor. Ancak tek boynuzlu at hafifçe kıpırdıyor. Tek bir göz kapağı kalkıyor. Zayıf bir ışık parıltısı bana bakıyor, varoluştan neredeyse yok olmuş bir ruhun son parıltısı.

Bir an tereddüt ettim. Sonra kaderci bir omuz silkmeye ikisine, insan ve hayvana yaklaşıyorum. Titreyen bir elimi uzatarak tek boynuzlu atın geniş yanağına dokunuyorum. Gözleri bir kez daha kapanıyor ama içinde bir şey hissediyorum; bir tını, bir nabız. Bir şarkı mı? Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Sadece birkaç basit melodi dizesi, duyulmuyor ama hissediliyor.

Elimi tekrar çekip tek boynuzlu attan Taar'a dönüyorum. Midem düğümleniyor. Gözlerinden akan siyah sızıntıyla o kadar korkunç, o kadar iğrenç ki. Daha dün gece benimle sevişen adamı göremiyorum. O artık yok.

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor, yanaklarımdan süzülüyor. Onları uzaklaştırıyorum, sinirli ve öfkeliyim. Neden bu yabancı için ağlayayım ki? Bu düşman, beni esir alan. Gözyaşlarımı hak etmiyor, ama yine de ... ve yine de buradayım, onu tamamen ele geçirmeden önce ölümünün yasını tutuyorum. Bunu engellemek için parmağımı bile kıpırdatamıyorum.

Tek boynuzlu at tekrar yer değiştiriyor. Bu hareket beni ürkütüyor ve bir adım geri çekiliyorum ama o sadece boynuzunun açısını ayarlıyor. Artık Taar'ın omzunda durmuyor, onun yerine pazusunu işaret ediyor gibi görünüyor. Kendimi sadece birkaç saat önce diktiğim kesiğe bakarken buluyorum. Gözlerim açılıyor. *Nabızı atıyor*. Tüm dikişler patlamış ve kesikten siyah sızıntılar akıyor.

Açıklayamasam da, karanlık bir şekilde o noktadan nabız gibi atıyor ve Taar'ın vücudunun geri kalanına yayılıyor.

Farkına varır: Zehirlenmesinin kaynağı budur. Lurodos'a sapladığı hançer iblis kanıyla lekelenmişti. Lurodos hançeri yanından çekip Taar'a sapladığında ona da bulaştı. Tepki vermesi zaman aldı, tam dozdan ziyade bir zehir lekeliydi, ama sonuçta etkileri aynıydı.

Tek boynuzlu atın gözü yine bana sabitleniyor, son bir kez, titrek bir parıltıyla. O ışığın her an söneceğini biliyorum, ama ... "Ne yapmalıyım?" Yumuşakça soruyorum. "Zehri durduramam. Üzgünüm ama burada işe yaramam!"

Kafamın içinde bir başka hafif müzik tınısı, tanıdık ve yumuşak. Daha önce duymuştum. Bir şekilde, nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayabilirsem her şeyin değişeceğini hissediyorum.

"Lütfen," diyorum, uzanıp tek boynuzlu atın kara yanağına bir kez daha dokunarak. "Lütfen, bu şarkı nedir? Bana söyleyebilir misin?"

Şarkı yoğunlaşıyor, kafamın içine daha da derinlere işliyor. Duyabildiğim bir müzik değil, ama daha dolgun, daha net, daha yabancı. Bu his, fiziksel algının ötesine geçerek şimdiye kadar deneyimlediklerimin hepsinden daha gerçek bir müzik biçimine dönüşüyor. Tanrı vergisi sesim karşılık veriyor, ses olmayan bu yeni sesi kucaklamak için hevesle sıcıyor. İçinde çok fazla yücelik, çok fazla potansiyel var ve beni çağırıyor.

Birden keskin bir nefes alıyorum. Bu şarkıyı tanıyorum: Taar'ın dün gece elimdeki kesiği iyileştirirken bana söylediği sözsüz melodi. Avucuma, o narin beyaz yara izine bakıyorum. *"Birlik Tanrıçası licorneir'in şarkısında yaşıyor,"* demişti. *"Bu şarkı, doğru kanalize edildiğinde, bölünmüş bedene bütün olmanın ne demek olduğunu hatırlatabilir."*

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sonra bir kez daha tek boynuzlu ata bakıyorum. "Ben şarkı söyleyemem."

Kafamdaki müzik öfkeleniyor, eğer böylesine görkemli bir ses böyle bir şey .

Yüzümü buruşturuyorum. "Pekâlâ, tamam. Şarkı söyleyebilirim. Ama ."

Bu tek boynuzlu at için yeterince iyi değil, toynağını yere yeri sarsıyor. İrkildim. "Neden şarkı söyleyeyim ki?" Hırlıyorum. "Aurae öldü. Tanrılar bana onu kurtarmak için kullanamayacağı işe yaramaz bir güç verirken, ona da asla kontrol edemeyeceği bir güç verdiler. Bu dünyada doğruluk yok, adalet yok, iyilik yok. Öyleyse neden şarkı söyleyeyim, lanet ? Neden söyleyeyim ki?"

Tek boynuzlu atın şarkısı direncime baskı yapıyor, taştan bir duvara çarpan bir gelgit gücü gibi. Her kırılışında, yeniden biçimleniyor ve yeniden yıkılıyor, beni yıpratıyor. Tıpkı insan yapımı bir yapının denizin tecavüzüne dayanamaması gibi, benim burçlarım da bu varlığın ruhunun ebedi yanışı altında parçalanıyor. Belki bana öfkeyle, intikamla ya da kederle gelseydi daha güçlü olabilirdim. Ama bu derin ve kalıcı bir aşkın şarkısı. Önümde diz çöken bu adama olan sevginin. Aralarındaki bağ derin ve gizemli. Anladığımı iddia edemem ama varlığını da inkâr edemem.

Bakışlarımı tek boynuzlu atın yanan gözlerinden ayırıp bir kez daha Taar'a bakıyorum. Ondan nefret ediyorum ya da en azından ettiğimi düşünüyorum. Ama emin değilim. Aurae'nin ölümü için onu suçlamak istesem de, onu kendimi suçladığımdan daha fazla suçlayamam. Ve şimdi de benim hayatımı kurtarmak için savaşıırken aldığı zehirli bir yaradan ölüyor. Nedense tüm bunlardan sonra ölmesi gerektiği fikrine katlanamıyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Ben özgür ve temiz bir şekilde uzaklaşırken olmaz.

." Tek boynuzlu atın bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum. "Şarkı söyleyeceğim. Ama . . . Nasıl söyleyeceğimi bildiğimden emin değilim."

Tek boynuzlu at, **"Önemli değil, sadece beni takip et"** der gibi başını sallar.

Ne yapacağımı bilemeden bir elimi tek boynuzlu atın yanağına bir kez daha koyuyorum ve diğer elimi Taar'ın yarasının üzerine koyuyorum. Sıcak, siyah sızıntı avucumu haşlıyor ve geri çekilmek zorunda kalıyorum. Dudağımı ısırarak elimi tekrar uzatıyorum ve yırtık etin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Sonra tek boynuzlu at şarkı söylemeye başlıyor: derin, inişli çıkışlı, güzel bir şarkı. O sarmal boynuzdan derime, iskeletime, aşağıya doğru akıyor gibi görünüyor.

Varlığımın tam merkezine. İstesem bile cevap vermeye direnebileceğimden emin değilim - cevap veren bir şarkı içimde kabarıyor, dudaklarımdan dökülüyor. Bu bir aydınlık ve karanlık şarkısı, yüksekliklerin ve derinliklerin şarkısı. Yapılmamış şeylerin yeni ve bütün hale getirildiği bir şarkı. Bir mihrabın önünde diz çökerken söylediğim tüm dualardan çok daha dua dolu bir birlik şarkısı.

Damarlarımda bir şey yanıyor. Ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor: büyü. Tek boynuzlu atın sesiyle benimkine karışan ham büyü. Başım dönüyor ve etrafımdaki solgun ormanın derin kasvetine rağmen görüşüm ışıkla doluyor. Sanki üçümüz - ben, Taar ve tek boynuzlu at - yumuşak, gümüşü bir şarkının küçük bir küresinde tutuluyormuşuz gibi hissediyorum.

Ama şarkıya açıldıkça, farkındalığıma başka şeyler de giriyor. Bu yaradaki uyumsuzluğu hissediyorum. Sanki onu duyabiliyorum, çürümüş bedeninin yanlışığını, uyumsuzluğunu, kırılmışlığını. Her şey birliğe ve iyileşmeye karşı çalışıyor. Bu beni korkutuyor ama tek boynuzlu atın sesine doğru eğiliyorum. Yavaşça, emin adımlarla, yeni melodi çizgileri duymaya başlıyorum. Bu kırılmışlığa bir şekilde şifa getirebilecek bir uyum.

Tek boynuzlu ata bakıyorum. Beni izliyor, şarkısı hiç susmuyor, gücü boynuzundan dalga dalga akıyor. Bir yanımda her şeyi berbat etmek üzere olduğumdan korksa da, o yeni armoniyi söylemeye başlıyorum. Sesim tek boynuzlu atın şarkısıyla oynuyor ve bir şekilde, yavaşça, onunla Taar'ın yarasının uyumsuzluğu arasında bir bağlantı kuruyor. Sanki sesim kayıp bir halkaydı, bütünü anlamlandırmak için gerekli kontrpuan. Garip ve ürkütücü ama hayatımda ilk kez, yıllardır taşıdığım tanrı vergisinin gerçek *gücünü* hissediyorum.

Kendimi şarkıya, yaptığım armonilere, tek boynuzlu at ve benim kırılmışlıktan yarattığımız güzelliğe o kadar kaptırmışım ki Taar'ın kıpırdanmaya başladığını neredeyse fark etmiyorum. İnliyor, sesi yoğun konsantrasyonumu bozacak kadar yüksek. Göz kırıyorum. Aydınlık, karanlık ve dans eden ses dalgalarının görüntüleri gözlerimden uzaklaşıyor ve etrafımdaki dünyayı bir kez daha görüyorum. Hâlâ şarkı söylerken, savaş lordunun yüzüne bakıyorum. Rengi çok daha iyi. Yüzündeki kara safra buharlaşıp gitmiş gibi görünüyor ve geride belli belirsiz lekelerden başka bir şey bırakmıyor. Kaşları büzülüyor; ağzı hareket ediyor.

Sonra, sanki büyük bir ağırlıkla mücadele ediyormuş gibi, yavaşça bana döndü. Kafam müzikle dolu olsa da kulaklarım yine de onun boğuk sesinin duyuyor: "*Zylnala?*"

Gözleri tekrar kapanır. Küçük bir iniltiyle nehir kıyısında bir tarafa devriliyor. Şarkım küçük bir "Oh!" ile kesiliyor ve onun üzerine eğiliyorum,

Korkmuş bir şekilde ellerimle kolunu kavradım. Yakınına eğildim, loşlukta görmek için mücadele ettim.

Yarası açık ve çiğ ama zehir gitmiş. Tekrar dikilmesi gerekecek ama artık o iltihaplı siyahlık yok, iblis kanından eser yok.

Tek boynuzlu ata bakıyorum, sanki bir mil koşmuşum gibi aniden sert nefes alıyorum. "Şimdi iyi olacak mı?"

Büyük canavar ciddiyetle bana bakıyor. Sözlerini anlayamasam da şarkısının anlamı zihnimi dolduruyor: ***Bir daha asla eskisi gibi olmayacak.***

Bir nehrin kenarına geliyorum, heybelerin üzerine uzanmışım, vücudum bir seyahat battaniyesinin kaba kumaşıyla kaplı. Yüzüm ya terden ya da yağmurdan nemli.

Ağır bulutlar tepemden kayboluyor ve açık, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü gözlerimin önünde sonsuz bir ihtişamla yaylanıyor.

Neredeyim ben? Bu soru kafamın içinde çınlıyor. Bu berrak genişliğin altında, neredeyse kendimi bir kez evimde olduğuma inandırabilirim. Ama hayır, bu yıldızlar çok uzak, bildiğim yakın ve berrak yanan küreler değil ve takımyıldızları benzer olsa da çocukluğumdan hatırladıklarım değil.

Sonra bir ciğer dolusu havayı göğsüme çekiyorum ve atmosferdeki ölümlülüğün acılığını tadıyorum. Ve : Hâlâ insan dünyasındayım. Lanet olsun.

Anılar zihnimde çalkalanıyor, karışık, karanlık ve ... şiddetli. Dilimde kan tadı ve öğürmemeye neden olan başka, acı bir kaplama var. Eğer daha iyisini bilmeseydim, ...'dan geri döndüğümü düşünürdüm.

Gözlerim parlayarak açıldı. Dönerek koluma bakıyorum, yarayı, virulium zehrinin karanlık yayılımını görmek için mücadele ediyorum. Yüzen görüşüm sadece bir sıra düzgün dikişle karşılaşıyor. Yeni dikişler, eğer tahminimde yanılmıyorsam.

Kaşlarım çatık, etrafımı daha iyi görebilmek için yavaşça dönüyorum. Elydark yakınımnda, formu kasvetin içinde silik ve parıltılı. Birden kafamda bir görüntü beliriyor: Zifiri karanlık ve kaosun içinden beliren, bir yıldız kadar büyük ve yanan licorneir'imın görüntüsü. Bu tam olarak bir görüntü mü? Yoksa zihnimi küçük algılarımın kavrayamayacağı kadar büyük bir gerçeklikle dolduran bir şarkı mı? Emin değilim. Tek bildiğim yanıyordum, kaybolmuştum ve Elydark bana geldi.

Ama yalnız gelmemişti. bir başkası daha vardı, sırtına binmiş küçük bir figür, ihtişamla parlıyordu.

Melek. Kelime aklıma geliyor ama tam olarak doğru değil. Başımı sallıyorum ve tekrar deniyorum. *Zylnala.*

Elbette tüm bunları halüsinasyon olarak görmüş olmalıyım; şiddeti, kana susamışlığı. Tanrım, çıplak dişlerimle bir eşeğin boğazını mı parçaladım? Hayır. Hayır, ateşin getirdiği bir rüya olmalı. Kesiğime bulaşan zehir o kadar azdı ki, beni böyle bir deliliğe sürüklemiş olamazdı.

Ama göğsüme baktığımda, viruliumun çirkin lekeleri tenimi lekeliyor. Bu lekeleri biliyorum. Ve bir iblis öfkesinin ardından gelen çöküşe eşlik eden damarlarımdaki yanmanın artçı şokunu da biliyorum. Eğer bu gerçekse, peki ya ...

Bakışlarımı kaydırıyorum, çaresizlik aniden kalbimi büküyor. Ve işte orada! Onu görüyorum; benden birkaç adım ötede Licornyn pelerinine sarınmış, kollarını bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine dayamış o küçük figürü. Nehrin aşağısına bakıyor, suyun geceye doğru akıp gidişini izliyor.

Savaş gelinim.

İlk başta onun burada ne yaptığını anlamaya bile çalışmıyorum. Sadece oturuyorum, hareketsiz ve sessiz, onun yakınlığını içime çekiyorum. O yolun ortasında, o insan köyünün fonunda solgun ve kimsesiz duran, onu hatırladığım son görüntümün son görüntüm olmadığı gerçeğini içime çekiyorum. Kader bir şekilde bizi tekrar bir araya getirdi; şimdilik nasıl ya da neden diye endişelenmeyeceğim. Ruhum rahatlıyor ve ben de rahatlamasına, akıp gitmesine izin veriyorum. Ona aç olan gözlerim, alabildikleri her küçük ayrıntıyı alıyor - yanağındaki o koyu leke, kaşının derin çatıklığı, alt dudağının tarif edilemez derecede cazip olan doğal bir dudak bükme şekliyle çıkıntı yapması. Diğer ayrıntılar daha yavaş netleşiyor, örneğin yanaklarını lekeleyen gözyaşları. Ve gizlice ön kolunu ovuşturması gibi.

Bu son ayrıntı kafamda bir şeyleri harekete geçiriyor. Yavaşça yanımda yerde duran kendi ön koluma bakıyorum. Hâlâ ağrıyor ama şimdiki acıdan ziyade hatırladığım acıyla. Kaybolan *kadife* kordonun gerçekliği devam ediyor. Neredeyse orada parladığını görebiliyorum, narin bir altın iplik, sarmallar şu an için gevşek ama bağlayıcı. Açıkça görülebilen bir şey olmamasına rağmen, gözlerim bu sarmalları takip ediyor, kaçınılmaz olarak ona götürürken yerde oluşturdukları deseni izliyor gibi görünüyor.

Bakışlarım tekrar onun üzerine indiğinde karşılıyor. sert kaşları geriliyor. "Savaş Lordu," diyor, sesi soğuk.

Homurdanıyorum. Belki en nazik yanıt bu değildi ama şu anki durumumda elimden gelenin en iyisini yapabildim. Dik durmaya çalışıyorum ve tazeliğime bakıyorum-

yarayı tekrar diktim. Sağlıklı et görmek ve siyah lekeden eser bir mucize.

Anılar kıpırdanıyor; önümden kaçan çığlık atan yabancıların görüntüleri. Ve kafamın içinde çok iyi hatırladığım, beni katliama çağıran o ses. Sonra o kız. Bu kız, yüzü karanlığın içinden bir güneş ışığı patlaması gibi belirdi. Bana şarkı mı söylüyordu? Duyduğum onun sesi miydi, Elydark'inkiyle karışarak damarlarımda dolaşan bir güç şarkısı mıydı?

Elbette bu . Licorneir bir seferde yalnızca bir biniciye bağlanır ve yalnızca o biniciye bineğinin eşsiz şarkısını duyma yeteneği bahşedilir. Bu kutsal bir şeydir, ruh bağı, üçüncü bir tarafın girebileceği bir şey değildir.

Yine de Elydark büyüünün iyileştirici gücünü doğrudan kanalize edemezdi. Şarkısının gücü beni öldürür, içten dışa doğru yakardı. Saf, ham büyüünün bu derecedeki gücü filtrelenmelidir, yoksa etten ve kandan yaratıkların dayanamayacağı kadar yoğun, çok vahşidir.

Kavrayabileceğimden çok daha fazlası. Başım hala çarparken, vücudum ağrırken ve ölümle burun buruna gelmem hala farkındalığımın sınırlarında gezinirken olmaz. İçimi çekerek sırtımı heybelere yaslıyorum ve başımı eğerek gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlar parıldıyor ve dans ediyor, havadar özgürlükleriyle benimle hafifçe alay ediyorlar. Ayın ince bir şeridi ağaç tepelerinin hemen üzerinde süzülüyor ve melez gözlerimin etrafımdaki dünyayı neredeyse gün kadar berrak bir şekilde ayırt edebilmesi için yeterli ışığı sunuyor. Büyüsü tükenmiş havayı bir ciğer dolusu daha içime çekiyorum, geceyi bu diyarda geçirme ihtimali midemi bulandırıyor. Ama şu anda Wanfriel'e tekrar girecek kadar güçlü değilim. Şimdilik olduğumuz yerde kalmak daha güvenli.

Kız öksürüyor. Gerçek bir öksürük değil ama boğazını belirgin bir şekilde temizliyor. Bakışlarımı tekrar onunkilere çektim. Bana oldukça bir şekilde bakıyor. İnsan gözleri karanlıkta iyi görmüyor. "Senin tek boynuzlu atın," diyor önsözsüz. "Beni geri getirdi."

Kaşlarımın çatılması ağzımın kenarlarını çatıyor. Biraz ötedeki ağaçların arasında durmuş nöbet tutan Elydark'ın titrek izlenimine tekrar dönüyorum. Bana doğru bakmıyor, ama elimi uzattığımda duyguları bana her zamanki gibi açık: rahatlamayla karışık endişe, hepsinin altında belli bir kızgınlık var. Tüm bu durum için beni suçluyor. Ve bunu yapmakta haksız da değil.

İçimi çekerek bir kez daha ayağa kalktım ve kıza döndüm. "Sen . . . ?" Sorumu nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için yaralı koluma başımı sallamakla yetiniyorum.

"Evet," diye kısaca yanıtlıyor. "Yapabileceğimi bilmiyordum. Görünüşe göre tanrı vergisi yeteneğim bir işe yarıyor." Homurdanıyor ve solgun elleriyle kollarının üst kısmını ovuşturuyor. "Kimin aklına gelirdi ki?"

Ah! Bu doğru: O tanrı vergisi. Bu onun Elydark'la bağlantı kurma yeteneğini açıklıyor olmalı. O karmaşık armoniyi söylemek şöyle dursun, başka türlü licorneir şarkısını bile algılayamazdı. Tanrılar beni bağışlasın, bir kurbanı virulium zehirlenmesinden geri getirebilecek herhangi bir *vel-hariar-ruh-şifacısı* bilmiyorum! Mucize üstüne mucize.

"Sana borçluyum, *zylhala*," diyorum sonunda, aramızdaki uzun sessizliği doldurarak.

Yine homurdanıyor. "Kısa tanışıklığımızda ikiniz de hayatımı o kadar çok tehlikeye attınız ve kurtardınız ki, herhangi bir borcun kaldığından emin değilim. Ödeştüğimizi düşünüp öylece bırakmayı tercih ederim."

Başımı salladım. "Yine de döndüğün için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için."

Dolgun dudakları ince bir çizgi halinde sıkışıyor. "Başka seçeneğim var mıydı?" Ön kolunu kaldırıyor, yumruğunu sıkıyor. "Yoksa bunun onunla bir ilgisi var mıydı?"

Bir an için gözlerim beni yanıtlıyor, neredeyse o parıldayan altın *kadife* bobini gerçekten gördüğüme inanmam için beni kandırıyor. Görsem de görmesem de, kesinlikle mevcut. Hareket ettiğinde, kendi bedenimdeki çekişi, ön kolumu daraltan baskıyı hissediyorum.

Ağzım kuruyor, boğazım . Kelimeleri oluşturmak bir mücadeledir. "Ben . . . emin değilim. Ama evet, sanırım öyle."

Gözleri parlıyor. "O zaman bana açıklamak ister misin?"

Açıklayamam. Açıklayabileceğimden emin değilim.

Cevap vermeyince ayağa kalkıyor ve pelerinini ince bedeninin etrafına sıkıca sarıyor. Sert gözleri bana bakarken bile çenesi dik ve başı yukarıda, beklenmedik derecede buyurgan görünüyor. Ne kraliçe olurdu ama.

Shahk. Bunu ben mi düşündüm?

"Daha önce göremedim," diye homurdanıyor. "Ama şimdi, burada ay ışığında otururken . . . Neredeyse göz ucuyla bir parıltı yakalayabiliyorum. Ve onu hissediyorum. Ne zaman gitmeye çalışsam, ne zaman seni burada bırakıp . . . ve . . . ve hayatıma devam etmeye çalışsam, sıkılaşıyor." Dişleri parlıyor, vahşi bir yüz buruşturma. "Üç kez çekip gitmeye çalıştım.

Artık güvendesin; elimden gelen her şeyi yaptım. Tanrılar tarafından lanetlenmiş tek boynuzlu atın bile kalmamı umursamıyor gibi görünüyor. Sana borçlu olduğum her şeyi geri verdim ve işimiz bitti." Yavaşça başını sallıyor. Omuzları çöküyor.

Dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçıyor. "Yine de bir şekilde kendimi burada buluyorum. Ve bunu seçip seçmediğimi bile söyleyemiyorum."

Onun suçlayıcı bakışlarına dayanamayarak arkamı dönüyorum.

"Ee?" diye soruyor, bana doğru bir adım atarak. Ölümlü bir dişi olmasaydı duruşu ve ses tonu korkutucu olabilirdi.

Hafifçe fısıldanan bir "*Shakh*" içeren bir iç çekişle elimi yüzümde gezdiriyorum. Ancak bundan kaçış yok. Elimden geldiğince ona anlatmalıyım.

"Licornyn geleneğinde," diyorum sonunda, "iki düğün töreni vardır. İlk törende *kadife* kordon bağlanır ve düğün gecesini gerçekleştirir. Bunu zaten biliyorsunuz."

Ay ışığında bile yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyorum. Gözlerini benden kaçırıyor, dudaklarını tekrar büzüyor ve kısaca başını sallıyor.

"İkinci tören," diye devam ediyorum, ses tonumu eşit ve alçak tutmaya dikkat ederek, "bir ay sonra, *silmael'de*, yeni ay gecesinde yapılır. O zaman gelin kocasının yeminine sadık kaldığını teyit eder ve karşılığında kendi yeminini eder. Geleneğe göre, aradaki zaman tamamen birbirlerinin yanında geçirilir. Karı koca birbirlerinden ayrılmamalıdır ve bu"-kolumu kaldırıyorum ve göz yanılması olduğundan emin olsam da, aramızdaki bağın havada parıldadığını gördüğüme neredeyse yemin edebilirim-"bu bağın bir sembolüdür. Ama daha önce hiç bu kadar gerçek anlamda tezahür ettiğini duymamıştım."

Beni dikkatle inceliyor, ay ışığında yüzümdeki ifadenin samimiyetini anlamaya çalışıyor. Ona mümkün olduğunca net bir görüş sağlamak için yüzümü kaldırıyorum. "Yani" diyor yavaşça, "bana bir çiftin bu şekilde *bağlı* olmasının normal olmadığını mı söylüyorsun?"

"Böyle bir şeyi kesinlikle daha önce hiç duymadım."

"O zaman ..." Uzun, sakinleştirici bir nefes alıyor. "*Dokuz cehennemde bize ne oldu?*"

Kelimeler o kadar gergin ve gergin bir sesle çıkıyor ki, yine de bir şekilde avazı çıktığı kadar bağırmasından daha fazla güç taşıyor. Önünde oturuyorum, bacaklarımı uzatmışım, yaralı kolum biraz uyuşmuş ve gevşemiş. Soru kafamın içinde yankılanıyor, tamamen açıklanamaz. Yine de ona bir açıklama sunmalıyım. "Belki de," diye öneriyorum, "bunun senin tanrı vergisi yeteneğinle bir ilgisi vardır."

"Ne?"

"Size bizzat tanrılar tarafından bahşedilmiş nadir bir büyüye sahipsiniz. Bu armağanlar büyük gizemlerdir, dünyanın en bilgili büyü bilginleri tarafından bile az anlaşılır." Omuz silkiyorum. "Bana şarkı söylediğinde, tanrı vergisi yeteneğin el sıkışma töreninin uykuda olan büyüüne tepki vermiş ve onu bir şekilde uyandırmış olabilir."

Bana göz kırpmıyor, gözleri gümüşle çevrili karanlık havuzlar gibi. "Bu bir teori, sanırım." Başını eğerek bir an için yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve derin derin nefes alıyor. Ağlıyor mu? Gözyaşlarını benden saklamaya mı çalışıyor?

"*Zylnala*," diye başlıyorum, bir kez daha kendimi dik tutmaya çalışarak.

"Bana şunu söyle," diye araya giriyor, ellerini bırakıyor ve bir kez daha bakışlarımı yakalıyor. "Bunu bilerek mi yaptın? Bunun biliyor muydun, sana bağlanacağımı biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım."

"Peki ya bilseydiniz... o zaman ne yapardınız?"

İmkansız bir soru. Durumu tam olarak anlamış olsaydım ne yapacağımı nasıl bilebilirdim? Ettiğim yeminlerin beni bu kıza hayal ettiğimden çok daha güçlü bağlarla bağlayacağını fark etseydim?

Onun yanından ayrılmak bile beni doğal yarı-fae direncimin kolaylıkla savuşturması gereken büyü lü etkilere açık hale getirdi. Bir yabancı için kendimi böyle bir riske atar mıydım? Çok zor. Bu çok fazla bağlılık, çok fazla sorumluluk. Bir kadınla tek bir gece sevişmek başka bir şey; onunla bir ay boyunca birlikte olmak başka bir şey.

Ama görmezden gelseydim ve çekip gitseydim ona ne olacağını biliyorum.

"Kesin bir şey söyleyemem," diye cevap veriyorum sonunda.

"Söyleyebileceğim tek şey şu: Seni kurtardığım için mutluyum. Lurodos'un eline düşmediğin için mutluyum. Şimdi burada benimle olduğun için mutluyum." Devam etmek istemeyerek kendimi orada durduruyorum. Onu yere bırakmanın ve o insan kasabasına göndermenin neredeyse katlanabileceğimden daha fazla olduğunu itiraf etmek istemiyorum. Böyle şeyler söylemeye ne var? Muhtemelen gerçek bile değil, sadece şu lanet olası bağlama büyüü iş başında.

Başını sallıyor, dudağındaki hafif kıvrılmaya rağmen sözlerimi kabul ediyor. "O zaman ne yapacaksın? Bundan kurtulmanın bir yolu var mı?"

"Evet. Yeni ayda, yeminlerinizi söylemeyi reddederseniz, bağımız kopacak."

"Ama bunun bir ay sonra olacağını söylemiştin!" Tüm vücudu sanki hazırmış gibi titriyor. "Şimdi yapabileceğimiz bir şey var mı? Bu gece? Şu anda?"

Başımı iki yana sallıyorum ve o daha öfkeli bir tırat atamadan hemen ekliyorum: "Eğer cevabı bilmesi gereken biri varsa, o da Elanlein'li Onor Gantarith'tir."

"Öyle mi? Peki tam olarak neresi?"

"Saklı Şehir."

"Bu şeyi büyük ölçüde açıklığa kavuşturuyor, değil mi?"

Kuru alaycılığının üzerimden akıp gitmesine izin veriyor, zihnimde şekillenen plana odaklanıyorum. Gerçi bu bir plan sayılmaz; daha çok puslu bir imge, bir izlenim gibi. Kendimi Elydark'a binmiş, anavatanımın geniş düzlüklerinde dörtnala giderken görüyorum, kız kollarımın arasında korunuyor. Kestane rengi saçları yüzümü gıdıklıyor ve kıvrak vücudu sanki benim için yaratılmış gibi bacaklarımın arasına rahatça yerleşiyor. Hayalimde, mavi gökyüzünün ve geniş çayırların oluşturduğu bu ortamda kendini o kadar doğru hissediyor ki, cesur yürek cesur bir ülkeye dönüyor.

Elbette hepsi aptallık. Hiç şüphesiz, duyularımı manipüle eden bu lanet *velra* bağından doğan aptallık. İnsan olduğu için halkım tarafından asla hoş karşılanmayacak. Onun türünü Saklı Şehir'e getirmek yasak. Ben bile Büyükler'in kanunlarına karşı gelmeye cesaret edemem.

Yine de başka ne seçeneğim var ki? Bırakın bir ayı, halkımdan bile uzun süre uzak kalamam. Ve kara büyü etkisine daha fazla açık olma riskini almadan onu burada bırakamam ... bu risk gittiğim yerde kısa sürede ölümcül olabilir.

"Benimle eve gelmek zorundasın," diyorum, sesim kararlı. "Onor Gantarith'le konuşacağız, olanları açıklayacağız ve bağı koparacağız. Sonra sana verdiğim ilk sözü yerine getireceğim ve seni en yakın insan yerleşimine bırakacağım."

İtirazların, tartışmaların ve suçlamaların dilinde biriktiğini hissedebiliyorum. Bir şey onları yutmasını sağlıyor, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bağırsaklarına safra gibi yerleşiyorlar. Sadece "Peki senin için ev tam olarak neresi?" diyor.

Bu haberi nazikçe vermek yok. "Halkım Cruor topraklarında yaşıyor."

İstesem de onu daha fazla şok edemezdim. Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha atarak pelerininin kıvrımlarını sıkıca kavradı. "Sen ... .."

beni *Cruor*'a götürür
müsün?" Başımı
salladım.

"*Cruor*'dan mısınız?"

"Ben *Licorna*'lıyım. Ama *Licorna* yok edildi ve geriye *Cruor*'dan başka bir şey kalmadı. *Licornyn* halkı hâlâ bu toprakların sınırlarında yaşıyor ve ben *Licornyn*'den *Luinar*'ım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben *Licornyn* hükümdarıyım."

"Bir kral mı? Sen bir kral
mısın?"

"Nasıl istersen."

"Eğer istersem?" diye yineliyor, bana bakarken ağzı açık kalıyor. Omurgasından aşağı bir ürperti akıyor. "*Cruor* hakkında hikayeler duydum. Canavarlarla dolu kabus gibi bir yer olduğu söyleniyor."

Ağzım hafifçe titriyor. "Evet, ama çok güzel manzaralarımız var."

Sonra ellerini havaya kaldırıyor ve aniden durmadan önce benden birkaç adım uzaklaşıyor. Onu bana bağlayan görünmez bağın sonuna mı geldi, yoksa daha fazla devam edemedi mi bilmiyorum.

Omuzları çökmüş, yüzü ay ışığıyla aydınlanmış bir halde arkasına bakıyor.

"Demek tek boynuzlu at binicilerinin kralı beni canavarlarla dolu bir kâbus âlemine kaçırıyor." Dudaklarından keskin bir nefes, sessiz bir kahkaha çıkıyor. "Haşlanmış sebzelerimi bitirmezsem, bakıcımın bana olacağını söylediği bir şeye benziyor."

"O kadar da kötü değil." Parmaklarımı başımın arkasında birleştirip sırtımı heybelere yaslıyorum. "Halkım *Cruor*'da bir dereceye kadar güvenle gezinmeyi öğrendi. Benimle birlikte olduğun sürece, yeterince güvende olacaksınız."

Uzun bir süre cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, bana bakıyor, gece esintisi saçlarını karıştırıyor ve pelerinin kenarlarını çekiştiriyor. Ayağa kalkma, aramızdaki mesafeyi kapatma, ona uzanma isteğinin giderek daha fazla farkına varıyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Bütün bir ay boyunca ellerimi ondan uzak tutmak kolay olmayacak, hele ki bu lanet olası kalp bağı her dakika beni sürüklerken. Ama onun benim için doğru kişi olmadığını biliyorum.

Bu yabancı, adını bile bilmediğim bu insan.

Titriyor. Birden aklıma, gün batımından sonra kış şartlarına maruz kaldığı için çok üşümüş olabileceği geliyor. İnsanlar böyle aşırı sıcaklıklara dayanmak için yaratılmamışlar. Nefesi dudaklarının önünde küçük bulut pufı oluşturuyor ve dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.

Hâlâ oldukça uyuşuk ve itiraf etmek istediğimden daha olmama rağmen kalkıp ateş yakmaya koyuluyorum. Elinin altındaki tek yakıt gün boyu yağan yağmurdan sırlıklam olmuş durumda ama Elydark'ı çağırıp basit bir *rhuenar* büyüü yapıyorum ve o da kendi büyüünden bir kıvılcım ekliyor. Çıra hemen tutuşuyor ve alevler canlanıyor. Kız tüm bu olanları uzaktan izliyor, omuzları kambur, gözleri temkinli. Ama yavaşça sıcaklığa yaklaşıyor, neredeyse iradesi dışında ona doğru çekilir.

"İşte," diyorum, heybeleri karıştırıp ona sert ama besleyici bir *ume* keki atıyorum. "İnsan tüketimi için güvenli, yemin ederim."

Elindeki yuvarlak küçük pastaya bakıyor. "Sana inanıyorum. Hiçbir fae ölümlü bir damak tadını böyle bir şeyle baştan çıkarmaya çalışmaz."

Kıkırdıyorum. "Tadı görüldüğünden daha güzel. Malzemeler de basit: toz kök sebze, domuz yağı ve tat vermesi için biraz *kiteri* balı. Dişlerinizi kırabilir ama karnınızı doyuracaktır."

Ateşin önüne yerleşerek, pelerininin içinde hâlâ kambur durarak rahatça kadar yakın oturuyor. Elindeki keki bir süre inceledikten sonra sonunda "Pek aç değilim" diyor.

"Yemek yemeyeli uzun zaman oldu," diyorum, dün gece ona ikram ettiğim ekmeği hatırlayarak. Ama dün geceyi düşünmeye cesaret edemiyorum. Ateşin içine bakıyorum, dans eden alevlerin kafamda şehvetli resimler çizmesine izin vermemeye kararlıyım. "Önümüzde uzun bir yolculuk var. Gücünü korumalısın."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra zarif bir koklama kulağıma ulaşıyor. Yukarı bakıyorum ve ağladığını görüyorum. Gözyaşları yüzünden akıyor ve durdurmak için hiçbir şey, farkında bile değil gibi görünüyor. Keki küçük ellerinde tutuyor ve sanki umutlarının ve hayallerinin duman olup gidişini izliyormuş gibi ateşin yanışını seyrediyor.

Yanağımın içini çiğniyorum. Ailemi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Annem ve babam aynı gün can verdi, durmaya cesaret edemediğim korkunç ölümler. Ve Shanaera. . . onun kaybı her saat aklımdan çıkmıyor. Üç yıl önce öldü ve ben hala onun yarı çürümüş yüzünü bir savaşın ortasında hayal edecek kadar etkileniyorum.

Bu kız çok genç, deneyimleri dar, kayıpları az. Onu tanıdığımı varsaymasam da, yakın tarihe kadar korunaklı bir yaşam sürdüğünü ve bu dünyanın yıkımlarından nispeten zarar görmeden geçtiğini tahmin ediyorum. Kız kardeşini kaybetmesi yeni ve kalp kırıcı bir deneyimdir. Hâlâ dimdik ayakta, hâlâ ateş dolu ve hâlâ

...yeteneğini zavallı tutsağına yardım etmek için kullanması, onun kalbinin büyüklüğünü ve cesaretinin gücünü gösterir.

"Lütfen, *zylkala*," diyorum sonunda. " çalış. Kız kardeşin denemeni isterdi."

Elindeki pastaya bakıyor ama yine de tatmak için bir hamle yapmıyor o.

Düşünerek yavaş bir nefes alıyorum. Sonra, doğru şeyi yaptığımı umarak "Kız kardeşinin adı neydi?" diye nazıkçe sordum. Elbette zaten biliyorum Ama içimden bir ses bunu yüksek sesle söylemenin ona iyi geleceğini söylüyor.

"Auræ," diye cevap veriyor, sesi hafifçe titreyerek. Burnunu çekiyor ve bir elinin tersiyle aceleyle gözyaşlarını siliyor. "Onun adı Auræ'ydi. *Parlaklık* anlamına geliyor. Bu . . . ona yakışıyordu."

Bir an için bu hatırlama alanında birlikte oturuyoruz. Kız kardeşini hiç tanımamış ve hayattayken sadece bir kez görmüş olmama rağmen, bu anıyı bu kederli kadınla birlikte onur ve saygıyla anıyorum. Böylece yıldızlar, çağlar boyunca yaptıkları gibi, aşağıdaki bu dünyada yaşayan ölümlü yaratıkların hem kayıplarını hem de sevinçlerini gözlemleyerek yavaşça başlarının üzerinde dönüyorlar.

"Bu şartlar altında," diye devam ediyorum bir süre geçtikten sonra, "isminizi benimle paylaşmak ister misiniz?"

Alevlerin üzerinden bana bakıyor. Arka arkaya birkaç sahte isim deneyip atarken bakışlarındaki hesaplamayı görebiliyorum. Ama hepsini anlayacağımı zaten biliyor. Sonunda iç geçiriyor ve teslimiyetle şöyle diyor: "Ilsevel."

Kaşlarını kalktı. "Ilsevel mi dedin?" Başını sallıyor.

"Ve ... sizin dilinizde bu ne anlama geliyor?"

Başını bir yana eğiyor. "Bilmiyorum. Babam bana bir keresinde yabancı bir ülkede seyahat ederken gördüğü bir tür kır çiçeği olduğunu söylemişti. Hoşuna gitmiş ve bu ismi yanında taşımış."

Gözlerimi kırıştıyorum, ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Çünkü bu ismi biliyorum. Ve anlamını da biliyorum. Basitçe "*ruh çiçeği*" anlamına gelen bir Licornyn kelimesi.

Birden vücudum ısındı, kızardı. *Ilsevel* çiçekleri Cruor'daki günlük varlığımız için hava, su ve alev kadar hayati önem taşıyor. Bakışlarımı ondan ayırıyorum, gözlerimde görmesi gerektiğinden emin olmadığım bir şey göreceğinden korkuyorum. Çünkü göğsümde garip ve hiç beklemediğim bir his filizlendi: umut. Bunların hiçbirinin, onunla karşılaşmamın

Bu kız, onun esareti, açık artırma, düğün gecemiz, Lurodos'un dökülen kanı tesadüfen oldu. Belki de burada iş başında olan daha güçlü güçler vardır.

Belki de tanrılar buluşmamızı emretmiştir.

25
ILSEVEL

Sadece iki akşam önce, neredeyse tam olarak, Lamruil'in mihrabında diz çökmüş, önümde uzanan hayattan kaçmak için tüm kalbimle umutsuzca dua ettiğimi anlamak zor.

Ne diyorlar? Ne için dua ettiğinize dikkat edin; tanrılar gerçekten dinliyor olabilir.

Soğuk kış rüzgârına karşı pelerinime sokuluyor, küçük kamp ateşimizin büyüyle kurutulmuş odunların üzerinde dans edişini izliyorum. Son birkaç saatin olayları gözlerimin önünde karışık ve çarpık bir şekilde canlanıyor. Bir an kendimi Aurae'yle birlikte, o kafes vagonda titreyen ellerimizle birbirimize tutunarak ilerlerken görüyorum. Bir sonraki an ise tek boynuzlu bir ata binmiş, Taar'ın kollarında, bildiğim dünyanın bir parçası olmadığından şüphelendiğim, değişen gölgelerden oluşan tuhaf bir ormanda ilerliyorum. Göz açıp kapayınca kadar, loş köşkteki o devasa yatağa geri dönüyorum, bileklerim bağlı, yabancı damadımın gelmesini bekliyorum.

Şu an karşımda oturan damat. Hala bir yabancı ve yine de açıklanamaz bir şekilde ... değil.

Gizli bakışlarımı alevlerin üzerinde gezdiriyor, hayatını merakla birbirine karıştırdığım adamın yüzünü inceliyorum. Adımın ortaya çıkması onu sessizliğe gömdü; o zamandan beri tek kelime etmedi ama tamamen ateşi incelemeye odaklanmış görünüyordu. Onu suçlayamam. El bağlama töreni sırasında dudaklarından *ilsevel* kelimesi döküldüğünde ben de şok olmuştum. Ellerimizi birbirine bağlamak için kullanılan kordonun ilsevel çiçeklerinin saplarından örüldüğünü söylemişti. Hiç şüphesiz, babamın uzun zaman önce Cruor -ya da o zamanki adıyla Licorna- topraklarına yaptığı yolculukta hoşuna giden çiçeklerin aynısıydı.

Savaş başlamadan önce. Taar ve ben zorunlu olarak düşman olmadan önce.

Şimdi kirpiklerimin altından onu inceliyorum. Bu yabancı, bu koca. Beni neredeyse parçalayacak olan bu canavar. Muhtemelen hayatımda güvenime layık olduğunu kanıtlamaya çalışan tek adam.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Tanımadığım bir adama bu kadar kolay güvenecek kadar aptal mıyım gerçekten? Daha önce de kandırıldım.

Sevmemem gereken yerde sevdim, kalbimin tüm enerjisini şimdi tamamen değersiz olduğunu bildiğim bir adam hakkında uydurduğum bir fikre adadım. Kalbimi tekrar vermek için bu kadar acele etmeyeceğim, ama yine de ...

Ve yine de Taar benim için ölür. Bunu çoktan kanıtladı. Elbette bunun bir anlamı olmalı.

Başımı hafifçe sallayarak bakışlarımı ondan çeviriyorum, onun yerine tek boynuzlu atının durduğu, parıldayan, neredeyse yarı saydam ağaçlara bakıyorum. Hayalet gibi bir görüntü ama yürek parçalayacak kadar güzel. Uzaktan bile şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. Kalbim kıpırıyor, o şarkının bedenimi ve ruhumu yakmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Sanki ... Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sağır olmak ve kulaklarımın mucizevi bir şekilde açılarak ilk kez müzik duymak gibiydi. Bir vahiy. Bir uyanış. Yardım edemem ama bunu yaşadığım için mutluyum.

Alt dudağımı emiyorum, sertçe ısıriyorum. Nasıl böyle düşüncelere dalabilirim? Aurae öldü; bundan memnun muyum? Onun hayatı benim bu yeni deneyimlerim için değiş tokuş etmeye değer mi? Kesinlikle değmez. Ve Taar'la birlikte onun garip diyarına seyahat etme, gururlu savaş lorduyla birlikte daha fazla zaman geçirme ihtimalinin damarlarımda yarattığı heyecan... bu duygular bastırılmalı. Niyeti her ne olursa olsun, bu adam kız kardeşimin ölümünden sorumludur.

Ve eğer benim gerçekte kim olduğumu bilseydi.

Ürperiyorum, pelerinimi omuzlarımdan biraz daha sıkı çekiyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, bu sırrı korumalıyım. Kimin kızı olduğumu ya da halklarımız arasındaki bu savaşta nasıl bir rol oynayacağımı bilmesine asla izin vermemeliyim. Ve aramızdaki bağ kopar kopmaz babamın evine dönüp Gölge Kral'la evleneceğim ve bu savaş sonsuza dek sona erdirmek için üzerime düşeni yapacağım. Aurae'nin anısını onurlandırmanın tek yolu bu.

Yanaklarımdan iki sıcak gözyaşı süzülüyor, her iki taraftan birer tane. Onları hızla uzaklaştırıyorum, utaniyorum. Çünkü ben yaşadım ve kız kardeşim yaşayamadı. Çünkü benim aptalca özgürlük arayışım böyle bir yıkıma ve ölüme yol açtı. Çünkü . . . çünkü . . .

Çünkü bu evlilik bağının Taar'dan ayrılmamı engellediği için mutluyum. Çünkü , alınıp satılıyor, büyülü zincirlerle bağlıyım ve yine de ... özgürlük umudu göğsümde daha önce hiç olmadığı kadar parlak yanıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, o kadar alçak sesle ki ateşin çıtırtısı her türlü sesi bastırıyor. Bakışlarım bir kez daha kocamın yüzüne kayıyor, tüm o keskin, yontulmuş düzlükler kırmızı parıltılarla çevrili. "Ona aşık olmayacağım. Yemin ederim."

EPILOG

Uçurumun eşiğinde, düşüşten önceki o son dönüm noktasında duruyor. İçindeki küçük bir parça -hâlâ bir şeyler hisseden bir parça- o eski duyguyu arıyor. Adı neydi? Korku. Dalışın dehşeti ve acı ihtimali, hepsi de sonun ötesindeki karanlıkta bilinemez varoluşun dehşetiyle vurgulanıyordu. Basit bir dizi duygu, ama incelikleri ve tonları bakımından sonsuz çeşitlilikte.

Şu anda bunların hiçbirini hissetmiyor. Korku yok, dehşet yok, en ufak bir tedirginlik bile yok. Kendini bu uçurumdan aşağı atsa bile, aşağıdaki taşların üzerindeki her kemiği kırsa bile, onun için bir son olmayacaktı. Her halükârda henüz değil.

Onun arkasında, ateşe yakın bir yerde toplanmış olan büyücü bitmek bilmeyen ağıtına devam ediyor. "Evisar'a dönemem!" haykırıyor, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından tükürerek. "Prenses olmadan olmaz. Ben Morthiel'in son ve elim boş dönmek mi? Buna katlanılamaz."

Cevap vermiyor. Ayak parmaklarının üzerinde durup, o boşluğa doğru biraz daha eğiliyor. Yaşlı bedeninin tepki vermesine cesaret ediyor. Belki de hâlâ içinde gizli kalmış, içgüdüsel bir hayatta kalma dürtüsü vardır. Ama hiçbir şey yok. Heyecan yok, dehşet yok, küçük bir baş dönmesi bile yok. Topuklarının üzerine geri çöktü. Nefes alabilseydi iç çekecekti ama ciğerleri göğsünde gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

"Ayrıca," diye devam etti büyücü, parmaklarını solgun saçlarında gezdirerek, "o lanet olası melez tılsımı aldı. Onsuz Evisar'a ulaşmaya çalışmak intihar olur ve başka bir tane yazmak aylar sürer. Bu arada ya Fae'ler büyüü nasıl kullanacaklarını öğrenirlerse? Ellerindeki her şeyle kaleyi kuşatacaklardır. Onları savuşturmak için halkımın onlarca yıldır biriktirdiği tüm ihtiyaç olacak. Peki bu Morthiel için ne anlama gelecek?"

Gözlerini gökyüzüne doğru yuvarlıyor, boş boş yukarıdaki uzak danslarında yıldızları inceliyor. Büyücünün küçük planlarının hiçbirisi umurunda değil. Evet, tanrı vergisi prensesin kaybı bir darbe... ama bunun ölümcül bir darbe olduğunu düşünmüyor. Büyücü Artoris ise kızın savaşta öldüğünü varsayıyor,

Aksinden şüpheleniyor. Ne de olsa Taar'ı tanıyor. Sevgilisinin nasıl düşündüğünü biliyor. Başı dertte olan bir genç kızı canavarların elinde ölüme terk etmezdi. Hayır, hayır. Muhtemelen kızı kurtarmış, esir almıştır. Dudakları hain bir gülümsemeyle titrer. Küçükleri ve zayıfları korumak için her zaman tehlikeli bir şekilde kendini yok etme ihtiyacı duymuştur. Bu onun tek büyük zaafı.

"Beldroth'a dönmem gerekecek," diyor Artoris sonunda, kıvılcımların uçuşmasını izlemek için uzun bir sopanın ucuyla ateşini karıştırırken. "Tanrılar beni kahretsin, o lanetli yeri bir daha asla görmek istemedim! Ama kralı Ilsevel'in ölümünden haberdar etmeli ve onu Gölge Kral'la yaptığı evlilik anlaşmasını bir şekilde yerine getirmeye teşvik etmeliyim. Başka kızları da var; onlardan biri kesinlikle Ilsevel'in yerini alabilir. Fae'ler kapılarımıza dayanırsa Evisar'ı savunmak için bir Trol ordusu gerekecek."

Sonra kadının durduğu yere döner, tam da kenarında. Eğer onun güvenliği için endişeleniyorsa, bu ne sesinden ne de ifadesinden anlaşılıyor. "Seni ve halkını burada tutmayacağım, Shanaera," diyor. "Gücünü yenilemek için Cruor'a dönmen gerektiğini biliyorum. Her halükarda sana orada ihtiyacım var. Gelecek olanlardan sağ çıkabilmemiz için Evisar'ın sürekli tek boynuzlu at kanına ihtiyacı olacak. Bunu yapabilir misin?"

Yapabilir mi? Bir zamanlar savaş kardeşleri olan adamların çarpık , bir zamanlar kutsal bir saygı duydukları yaratıkları avlayarak, evleri olan harap olmuş topraklara götürebilir mi? Hayatta kalmak için olması gereken, yiyip bitiren ve aç bir canavar olabilir mi? Kalbinde gizlice tasarladığı doğru sonu gerçekleştirmek için?

Büyücüye gülümsüyor, yarı çürümüş ağzı . "Kesinlikle yapabilirim."

Ve Licorneir'i avlarken, gözünü Taar ve küçük prenses için açık tutacak. Çünkü bir şey ona -buna sezgi de diyebilirsiniz- birini bulduğunda diğerini de bulacağını söylüyor. O zaman her şey yoluna girecek. Krallığı teslim edilecek, bu tanrıların lanetlediği Mifatlar yok edilecek ve o ve Taar yeni özgürlüğüne kavuşmuş Licorna Krallığı'nda kral ve kraliçe olarak hüküm sürecekler.

Sonsuza kadar.

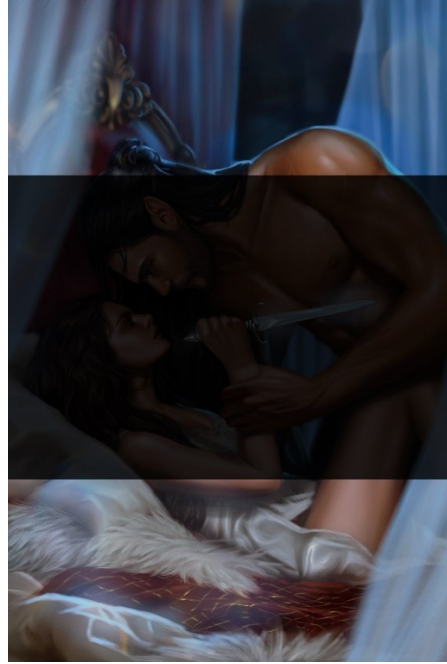
DEVAM EDECEK

Ilsevel ve Taar'ın devam eden maceralarını kaçırmayın

Bugün ön sipariş verin!

Bültenime kaydolduğunuzda baharatlı Taar ve Ilsevel karakter resimlerinin tadını çıkarın!

Kitaplığınız için ciltli bir kitaba mı ihtiyacınız var?

kenarlı, özel baskı ciltli kitap şu anda İmzalı Kitap Dükkanı'ndan temin edilebilir!

İmzalı bir isim plakası ve ters çevrilebilir karakter sanat kartpostalı ile birlikte gelir. Kaçırılmaması gereken!
BUGÜN ALIŞVERİŞ YAPIN

SYLVIA MERCEDES'TEN DAHA FAZLASINI KEŞFEDİN

SHADOM KRALININ GELİNİ

Kopyanızı [alın](#)

***The Brid4e Kin4dom ve A Deal with the Elf Kin4 hayranları için,
karanlık ve çaresiz bir Gölge Kral ile evlenmek zorunda kalan bir
insan prensesi hakkındaki bu görücü usulü evlilik romanı kesinlikle
baştan çıkarıcı!***

En büyük kız olmasına rağmen Prenses Faraine arka planda yaşamakta, saraydan dışlanmakta ve gözlerden uzak tutulmaktadır. Kronik hastalığı onu kraliyet için bir yük haline getirmektedir ve her konuda güzel, gözde küçük kız kardeşine yer vermeyi öğrenmiştir.

Yakışıklı ve esrarengiz Gölge Kral bir gelin aramaya geldiğinde, Faraine kız kardeşinin onun seçimi olmasına şaşırır.

İnsan bir gelin almaya pek hevesli olmasa da, Kral Vor halkının iyiliği için gerekeni yapmaya hazırdır. Hayat dolu Prenses Ilsevel ile tanıştığında, hemen bir evlilik anlaşması yapmayı kabul eder.

Peki neden ablasının gözlerini aklından çıkaramıyor?

Tutkulu ve çekici *Gölge Kin4'ün Gelini*, çift bakış açısına (erkek ve kadın) sahip bir görücü usulü evlilik hikâyesi. Yeni bir fantastik romantizm serisinin ilk kitabı olan bu sürükleyici aşk ve ihanet hikâyesi, bir sonraki ateşli ve yavaş ilerleyen romantizmlerinde tatlının yanında biraz da baharat arayan okurlar için mükemmel.

MUM IŞIĞINDA VE GÖLGELİKLERDE

Kopyanızı [alın](#)

Sylvia Mercedes'in önde gelen bir romantizm yazarı olarak adını duyurmasını sağlayan çok satan duoloji. "Eros ve Psyche" efsanesinden esinlenilmiştir. Karanlık, bayıltıcı bir kahraman ve tatlı, yavaş yanan bir romantizm arzuluyorsanız bugün okuyun!

Valera yıllarca sadece karnını doyurabilmek için terzi olarak yorucu saatler geçirdi. Küçük kız kardeşini dünyanın acımasızlıklarından ve fae ormanının baştan çıkarıcı cazibesinden korumak için her şeyini verebilirdi. Bir gün, fae'lerin kız kardeşini alıp götürmesinden korkuyor ve Valera onları durdurmayı nasıl umabilir?

Sonra Fae'ler gelir. Kız kardeşi için değil.. .. ama onun için.

Kendi dünyasından uzakta, muhteşem bir sarayda kapana kısılan Valera, kendini esrarengiz bir fae lordunun isteksiz gelini olarak bulur. Lord ona zarar vermeyeceğini iddia eder ve tek bir kurala uyması halinde bir yıl ve bir gün sonra onu evine geri göndermeye yemin eder: yüzünü asla görmemelidir.

Her ne pahasına olursa olsun kız kardeşine dönmeye kararlı olan Valera, sözde kocasının gizemini çözmeye çalışır. Neden umutsuzca bir eşe ihtiyaç duymaktadır? Ve neden özellikle o? Aşk, görev ve bu tuhaf yeni dünyada bulunduğu beklenmedik özgürlük arasında kalan Valera, yerini bulmak için savaşmak zorundadır.

Ama gölgelerdeki görünmeyen figüre karşı filizlenen tutkusu onun felaketi mi olacak?

LANETLİ ŞEHRİN PRENSİ

[Kopyanızı alın](#)

Çarpık bir fae sarayının entrikalarını seviyor musunuz? O zaman bu nefes kesici romantik fantezi serisini kaçırmayın. Çapkın bir fae prensi ve cesur bir kütüphanecinin yer aldığı bu ağır romantizm ve kalp atışlarını hızlandıran macera hikâyesinde pazarlıklar ve ihanet bolca var.

Clara bir Obligat, yani Fae'lerin sözleşmeli hizmetkârı. İşlediğini hatırlamadığı bir suçtan dolayı on beş yıl hapis cezasını çekmektedir.

günlerini kralın görkemli kütüphanesinde çalışarak geçiriyor. Tek umudu başını eğmek, dikkat çekmemek ve Yükümlülüğünün sonuna kadar hayatta kalmaktır. Ancak o zaman sevgili kardeşinin yanına dönebilir.

Ancak Lanetli Şehrin işbirlikçi Prensi saraya geldiğinde, Clara'nın tüm umutları suya düşer. Kendi karanlık amacı için Clara'nın yükümlülüğünü satın almaya kararludur. Ve yoluna kimin çıkacağı umurunda değildir.

Tek sorun ne? Ondan nefret ediyor. Tüm dünyalardaki herkesten daha fazla. Ancak nefreti, onun neden bu kadere mahkûm olduğunu keşfetmenin anahtarı olabilir.

Clara, geçmişinin kâbusları onu ele geçirmek için geri dönmeden önce unuttuğu anılarını kurtarabilecek mi? Yoksa Lanetli Şehir'in karanlığı tarafından yutulacak ve sonsuza dek kaybolacak mı?

ROSEMARD'IN YARALI BÜYÜCÜSÜ

[Kopyanızı alın](#)

"Güzel ve Çirkin "den ilham alan romantik bir fantezi üçlemesi. Bayıltıcı bir romantizm, nefes kesici bir macera, ürkütücü bir heyecan ve si4h-inducin4 bir sonsuza dek mutlu son için hemen okuyun.

Nelle, hırsızlığı geride bırakıp dürüst bir iş hayatı sürmekten başka bir şey istememektedir. Ancak babası boğazına kadar borca batınca, onun hayatını kurtarmak için tehlikeli bir işi üstlenmek zorunda kalır... Bu iş onu Roseward Adası'nın kıyılarına getirir.

Soran Silveri on beş yıldır Roseward'a musallat olan kâbus gibi canavarı bastırmak için savaşıyor. Silahları azaldı ve azalıyor ve üzerine yerleştirilen lanet bir zamanlar eşsiz olan gücünü sakatlıyor. İzolasyon onu deliliğin eşğine getirdi ve daha fazla dayanbiliyor.

Sivri dilli, görgüsüz ve inkâr edilemeyecek kadar güzel bir genç kadın kıyılarında belirdiğinde, Soran onu uzaklaştırmaya karar verir. Başka bir ölümden sorumlu olmayacaktır.

Ancak Nelle, korkunç derecede yaralı büyücüden korkmamaya da aynı derecede kararlıdır. İstedığı şeyi elde edene kadar...

Yalanlar yumağında bir araya gelen iki dışlanmış, birbirlerinin tek umudu olduklarını keşfedebilecekler mi? Yoksa Roseward'ın lanetli karanlığı onları birbirinden ayıracak mı?

Sylvia Mercedes'in yayımlanmış ve yayımlanacak tüm yazılarına şu adresten ulaşabilirsiniz:

www.sylviamercedesbooks.com

YAZAR HAKKINDA

Sylvia Mercedes, yakışıklı kocası, çok sayıda küçük çocuğu ve kurtarılmış köpek ve kedileriyle birlikte Kuzey Carolina'nın pastoral kırsalında yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda ... tamam, dürüst olalım. Yazmadığı zamanlarda çocuklarının peşinden koşturuyor, ortalığı temizliyor, sağlıklı yemekler planlamaya çalışıyor ve telefonunu nerede unuttuğunu merak ediyor. Arada da düzenli olarak fantastik romanlar okuyor.

Ama çoğunlukla yazıyor.

Bağımsız/ticaret yazarı melezi olan Sylvia, beğenilen Gölge Kralın Gelini üçlemesinin yanı sıra 20'den fazla popüler romantik fantezi kitabının .

Sylvia ile çevrimiçi bağlantı kurun:

[Mebsite](#)

[Facebook](#)

[BookBub](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

